6
3-e
31

BIBLIOTECA NAZIONALE VITTORIO EMANUELE
6
2 B
10

R.513

6-9.e.31

INSTITVTIONES GRAMMATICAE LINGVAE GRAECAE, AVTORE PETRO IOANNE *Nunneſio Valentino.*

VALENTIAE,

Ex Ioānis Meÿ Flandri typographia.

1556.

PETRVS IOANNES NVNNESIVS VALENTINVS AVDITORIBVS SVIS φιλέλλησι. S. P. D.

CVM ſuperioribus diebus, auditores mihi chariſsimi & amiciſsimi, inſtitutiones Grāmaticas linguæ Græcæ legere vobis inſtituiſſem, vt Latina cum Græcis ad veſtram vtilitatem coniungendo, pares eſſetis in vtriuſq; orationis facultate, nihil mihi fuit potius, quàm ut autores huius artis & ſtudij haberetis, qui & vobis ſatis eſſent idonei, & mihi vehementer probati. Ex quo-

rum

rum numero cùm pauci admodum mihi placerent, magnaq́; eſſet tum Valentiæ librorum paucitas, ex memoria vobis auditores, quid de tota hac arte ſentirem, meo arbitratu expoſui. Quod cùm vobis omnibus (vt ſcitis) valdè probaretur, me iterum ac ſæpius rogaſtis, vt ſi quid haberem in hoc genere ſcriptum, quod putarem edēdum eſſe, ſtatim ederem. Ego verò illis temporibus nihil edēdum eſſe putabam, partim quia tum perſpici & corrigi à me non poterat opus vt debuit, quòd maximis occupationibus & publicis & priuatis diſtinerer, partim quia non poterat perfectum edi, quòd Mecænas & patronus nobis opus eſſet, qui noſtros ſumptus infinitos, qui ad has editiones Græcas, in Hiſpania præſertim, impendūtur, ſua liberalitate minueret. Sed quoniam vobis neq; rogantibus, neq; optantibus deeſſe poteram, tandem ſuſcepi hūc laborem,

vtilem

vtilem quidem omnibus linguæ Græcæ ſtudioſis, vobis verò ipſis maximè neceſſariũ. In quo illud vehementer dolendum eſſe exiſtimo, eam partem libri non exijſſe, quæ & ad vſum potior certè erat, & ad vtranq; linguam multis & magnis ornamentis afficiendam accommodatior. Sed conſolabilis hic dolor acerbiſſimus eſt, quando hoc ſaltem opus proferre licuit, in quo ea pars Grammaticæ traditur, quæ quantò minus eſt iucundior altera, tantò magis eſt neceſſaria. Nam ſi qua eſt in verbis anomalis obſcuritas, aut in ijs quæ à varijs thematis oriuntur, aut in dialectis, poëtarum præſertim, qui videntur Antonio alia lingua locuti, quæ maximæ ferè ſunt huius linguæ difficultates, omnis eſt hoc opere expoſita: quãquam in dialectis explicandis plerunq; non tam præcepta, quàm exempla poſui, neque multa eiuſdem præcepti exempla adhibui

quia

quia lector prudens poteſt, facilè ex exem-
plis præcepta generalia & ex proportione
(quod Græcè melius dicitur ἐκ τῆς ἀναλο-
γίας) vnius exempli cætera exempla co-
gnoſcere. Quam obrem accipietis libenter,
auditores linguæ Græcæ ſtudioſi, hanc par-
tem mei operis, quæ in veſtro nomine appa-
ruit, dum altera pars alicuius princi-
pis in republica viri benignitate in
apertum proferatur. Valete
ex noſtra Bibliothe-
ca ad.6.Calend.
Iunias.

Errata ſic emendabis.

Fol.7.pag.1.uer.16.dele ſunt.fol.11.pag.1.uer.17.lege ſimilibus.fo.24.pag.1.poſt σ geminatur adde quod ſemper ſit, cùm præcedit acceſſio ſyllabæ.pag.2.uer.6.adde præter quinque uerba, quæ proximè ſequuntur.uer. 12. deeſt βρέμω, βεβρέμηκα.fol.12.pag.2.uer.11.lege χρυσώσω.fol.28.p. 1.uer.15.repete ſecundam perſonam dualem fo.29.pag.1. uer.5.lege,υ,pro,ω.fo.37.pag. 1.uer.11.deeſt. π.& ἴσασι. fol.39.pag.1.uer.22.deeſt imperatiui.fo.41.pa.2.uer.10. deeſt & in tertia plurali uerborum in,μι:ut τιθέασι.fo.24.p. 2.uer.2.lege pro χρόαν uer.16. ἰρίγδουπος pro ἐρίδουπος fol.47.pag.2.uer.20.lege κ' ἄμ.

INSTITVTIONES GRAMMATICAE LINGVAE GRAECÆ, autore Petro Ioanne Nunneſio Valentino.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

VALENTIAE,
Ex officina Ioannis Mey Flandri.
1555.

INSTITVTIONES GRAMMATICÆ LINGVAE GRAECAE, AVTORE *Petro Ioanne Nunneſio Valentino.*

Grammatica.

Grammatica eſt ars bene loquendi.

Partes grammaticæ duæ.

Etymologia & Syntaxis.

Etymologia.

Etymologia eſt ratio cognoſcendi ſingularum vocum naturam & conſecutiones: vt ſint'ne nomina, an verba: cuius numeri & caſus ſint.

Etymologiæ partes octo.

Articulus, Nomen, Pronomen, Verbum, Participium, Præpoſitio, Aduerbium & Coniunctio. Harũ quinq; priores inflectuntur, reliquæ flecti non poſſunt.

De articulo.

Duo ſunt genera articulorum: vnum eorum, qui præponuntur, alterum eorum qui poſtponuntur. Qui prępon untur, ſunt quaſi notæ quædam indices generis, caſus, & numeri nominum: ut τοῦ λόγου quoniam τοῦ eſt generis maſculini, numeri ſingularis, caſus

accuſandi,nomen λόγον erit continuo eiuſdem generis,numeri,& caſus. Hi aut ſunt maſculini, aut fœminini, aut neutri. Inflectuntur autem hoc modo.

Maſculini.

Ενι.	ὁ.	τοῦ.	τῷ.	τόν.
Δυ.	τώ.	τοῖν.		
Πλη.	οἱ.	τῶν.	τοῖς.	τούς.

Fœminini.

Ενι.	ἡ.	τῆς.	τῇ.	τήν.
Δυ.	τά.	ταῖν.		
Πλη.	αἱ.	τῶν.	ταῖς.	τάς.

Neutri.

Ενι.	τό.	τοῦ.	τῷ.	τό.
Δυ.	τώ.	τοῖν.		
Πλη.	τά.	τῶν.	τοῖς.	τά.

Articuli qui poſtponuntur.

Hi dicuntur poſtponi,quia ſequuntur ſuũ antecedens tanquam relata nomina. idem enim ualent quòd,quis,quæ,quod. Horum item tria ſunt genera. Fiunt autem à prioribus articulis ſublato.τ.& poſita aſpiratione eius loco:primæ uoci additur.σ.

Maſcu

Maſculini.

Ἑνι.	ὁς.	τοῦ.	τῷ.	τὸν.
Δυ.	τὼ.	τοῖν.		
Πλη.	οἱ.	τῶν.	τοῖς.	τοὺς.

Fœminini.

Ἑνι.	ἡ.	τῆς.	τῇ.	τὴν.
Δυ.	τὰ.	ταῖν.		
Πλη.	αἱ.	τῶν.	ταῖς.	τὰς.

Neutri.

Ἑνι.	τό.	τοῦ.	τῷ.	τό.
Δυ.	τώ.	τοῖν.		
Πλη.	τά.	τῶν.	τοῖς.	τά.

In articulis deeſt uocandi caſus: cuius loco utimur aduerbio uocandi. ὦ. In duali numero tres caſus tantum exprimuntur: ſunt tamen quinq;, nam prima uox rectum, & accuſandi caſum efficit: ſecunda gignendi, & dandi.

DE NOMINE.

NOmen eſt dictio, quæ cùm flectatur per caſus, rem aliquam ſine certa ſignificatione temporis declarat: certam autem temporis ſignificationem uoco præſentis, præteriti, & futuri.

Conſecutiones nominum quinq;.

Genus, numerus, caſus, ſpecies & figura.

Genera Nominum quinq;.

Maſculinũ:ut ὁ λόγος hic ſermo. Fœmininum:ἡ γυνή. hæc mulier. Neutrum:ut τὸ ζῶον hoc animal. Commune: ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος, hic & hæc homo. Omne:ut ὁ καὶ ἡ ἀληθής, καὶ τὸ ἀληθές, uerus.

Numeri Nominum tres.

Singularis: ὁ λόγος. Dualis in duobus dicitur:ut τῶ ἀνθρώπω, duo homines. Pluralis, in tribus aut pluribus dicitur: ut οἱ ἄνθρωποι, homines.

Caſus Nominum quinq;.

Nominandi, gignendi, dandi, accuſandi, & vocandi.

De Nominum Declinationibus.

Ex his conſecutionibus grãmaticis oriuntur declinationes nominũ:quarum duę ſunt formæ: ſimplices & contractæ. Simplices eas appello, in quibus nulla fit cõtractio, id eſt mutatio ex duabus uocalibus in unã uocalem, aut diphthongum. At in quibus fit contractio, eæ contractę nominantur. Cætera nomina quæ ab his declinationibus diſcedunt anomala appellantur.

Quinq; ſunt declinationes ſimplices: harum quatuor continent tantùm nomina pariſyllaba, id eſt, ea nomina, quorum obliqui

æquales ſunt recto, numero ſyllabarum: ut ὁ αἰνέας, rectus eſt triſyllabus, ſic caſus gignendi τοῦ αἰνέου, & dandi τῷ αἰνέᾳ, & qui ſequuntur. Nomina quintæ declinationis & contracta ſunt impariſyllaba.

De prima declinatione ſimplici.

Nomina huius declinationis deſinunt in ας, aut in, ης, omnia ſunt maſculina: quædam tamen finita in, ης, ſunt communia: ut, ὁ καὶ ἡ λῃστὴς, latro. Inflectuntur hoc modo.

Ενι. ὁ αἰνέας, τοῦ αἰνέου, τῷ αἰνέᾳ, τὸν αἰνέαν, ὦ αἰνέα, & αἰνέας Atticé.

Δυ. τὼ αἰνέα, τοῖν αἰνέαιν, ὦ αἰνέα.

Πλη. οἱ αἰνεῖαι, τῶν αἰνειῶν, τοῖς αἰνέαις, τοὺς αἰνέας, ὦ αἰνεῖαι.

Ἑνι. ὁ χρύσης, τοῦ χρύσου, τῷ χρύσῃ, τὸν χρύσην, ὦ χρύση & χρύσης.

Δυ. τὼ χρύσα, τοῖν χρύσαιν, ὦ χρύσα.

Πλη. οἱ χρῦσαι, τῶν χρυσῶν, τοῖς χρύσαις, τοὺς χρύσας, ὦ χρῦσαι.

In duali & plurali ſimiliter deſinunt atq; articuli fœminini.

Exceptio caſus vocandi ſingularis.

Nomina finita in, της, & gentilia, & compoſita à uerbis πωλῶ, μετρῶ, τρίβω, in caſu uocādi in, α, deſinūt: ut ὁ δεσπότης, ὦ δέσποτα ô here. ὁ οἰνοπώλης caupo, ὦ οἰνοπῶλα: ὁ γεω

μέτρης menſor terræ, ὦ γεωμέτρα. παιδοτρίβης magiſter, ὦ παιδοτρίβα. Σκύθης, ὦ Σκύθα.

De ſecunda declinatione.

Omnia nomina huius declinationis deſinunt in, α, aut, η, ſunt fœminina: deſinunt ferè ſimiliter, atq; articuli fœminini.

Ε. ἡ μοῦσα, τῆς μούσης, τῇ μούσῃ, τὴν μοῦσαν, ὦ μοῦσα.

Δ. τὰ μούσα, ταῖν μούσαιν, ὦ μούσα.

Π. αἱ μοῦσαι, τῶν μουσῶν, ταῖς μούσαις, τὰς μούσας, ὦ μοῦσαι.

Honor. Ε. ἡ τιμή, τῆς τιμῆς, τῇ τιμῇ, τὴν τιμήν, ὦ τιμή.

Δ. τὰ τιμά, ταῖν τιμαῖν, ὦ τιμά.

Π. αἱ τιμαί, τῶν τιμῶν, ταῖς τιμαῖς, τὰς τιμάς, ὦ τιμαί.

Exceptio.

Nomina deſinentia in, δα, θα, ρα, α, purum, id eſt, antecedente uocali in ſingulari retinent ſemper, α: ut, ἡ λήδα, τῆς λήδας, τῇ λήδᾳ. ἡ μάρθα, τῆς μάρθας, τῇ μάρθᾳ. ἡ ἡμέρα, dies, τῆς ἡμέρας, τῇ ἡμέρᾳ. ἡ φιλία, amicitia, τῆς φιλίας, τῇ φιλίᾳ. His adde ἀθηνᾶ, ἀθηνᾶς, ἀθηνᾷ, Minerua. ναυσικᾶ, ναυσικᾶς, ναυσικᾷ. μνᾶ, μνᾶς, μνᾷ.

De ter

De tertia declinatione.

Nomina huius formæ ſunt maſculina, fœminina, communia finita in, *ος*, neutra tantum in, *ον*, deſinunt. Finita in, *ος*, imitantur articulos maſculinos; quæ deſinunt in, *ον*, neutros.

Exemplum.

Ε. ὁ λόγος, τοῦ λόγου, τῷ λόγῳ, τὸν λόγον, ὦ λόγε & λόγος Attice. Sermo.

Δ. τὼ λόγω, τοῖν λόγοιν, ὦ λόγω.

Π. οἱ λόγοι, τῶν λόγων, τοῖς λόγοις, τοὺς λόγους, ὦ λόγοι.

Ε. ἡ μέθοδος, τῆς μεθόδου, τῇ μεθόδῳ, τὴν μέθοδον, ὦ μέθοδε & μέθοδος. Ratio.

Δ. τὰ μεθόδω, ταῖν μεθόδοιν, ὦ μεθόδω.

Π. αἱ μέθοδοι, τῶν μεθόδων, ταῖς μεθόδοις, τὰς μεθόδους, ὦ μέθοδοι.

Ε. ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος, τοῦ καὶ τῆς ἀνθρώπου, τῷ καὶ τῇ ἀνθρώπῳ, τὸν καὶ τὴν ἄνθρωπον, ὦ ἄνθρωπε. & ἄνθρωπος.

Δ. τὼ καὶ τὰ ἀνθρώπω, τοῖν καὶ ταῖν ἀνθρώποιν, ὦ ἀνθρώπω.

Π. οἱ καὶ αἱ ἄνθρωποι, τῶν ἀνθρώπων, τοῖς καὶ ταῖς ἀνθρώποις, τοὺς καὶ τὰς ἀνθρώπους, ὦ ἄνθρωποι.

Ε. τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου, τῷ ξύλῳ, τὸ ξύλον, ὦ ξύλον Lignum.

Δ. τὼ ξύλω, τοῖν ξύλοιν, ὦ ξύλω.

Γ. τὰ ξύλα, τῶν ξύλων, τοῖς ξύλοις, τὰ ξύλα, ὦ ξύλα.

Nomina neutra habent tres caſus ſimiles, rectum, accuſandi & uocandi

De quarta declinatione.

Hæc eſt propria Atticorum nominũ, quæ deſinunt in, ως, aut, ων: in, ως, maſculina, fœminina, communia: in, ων, neutra retinent in omnibus caſibus, ω.

Populus. Ε. ὁ λεώς, τοῦ λεώ, τῷ λεῷ, τὸν λεών, ὦ λεώς.

Δ. τὼ λεώ, τοῖν λεῷν, ὦ λεώ.

Π. οἱ λεῴ, τῶν λεῶν, τοῖς λεῴς, τοὺς λεώς, ὦ λεῴ.

Area. Ε. ἡ ἅλως, τῆς ἅλω, τῇ ἅλῳ, τὴν ἅλων, ὦ ἅλως.

Δ. τὰ ἅλω, ταῖν ἅλῳν, ὦ ἅλω.

Π. αἱ ἅλῳ, τῶν ἅλων, ταῖς ἅλῳς, τὰς ἅλως, ὦ ἅλῳ

Fertile. Ε. τὸ εὔγεων, τοῦ εὔγεω, τῷ εὔγεῳ, τὸ εὔγεων, (ὦ εὔγεων.

Δ. τὼ εὔγεω, τοῖν εὔγεων, ὦ εὔγεω.

Π. τὰ εὔγεω, τῶν εὔγεων, τοῖς εὔγεως, τὰ εὔγεω ὦ εὔγεω.

De quinta declinatione.

Quinta declinatio continet omnia genera nominum, & uarios fines, flectitur hoc modo.

Aiax. Ε. ὁ αἴας, τοῦ αἴαντος, τῷ αἴαντι, τὸν αἴαντα, ὦ αἴαν, & αἴας.

Δ. τὼ

Δ. τὼ αἴαντε, τοῖν αἰάντοιν, ὦ αἴαντε.

Γ. οἱ αἴαντες, τῶν αἰάντων, τοῖς αἴασι, τοὺς αἴαντας, ὦ αἴαντες.

Ε. ἡ ἰσχὰς, τῆς ἰσχάδος, τῇ ἰσχάδι, τὴν ἰσχάδα, ὦ ἰσχάς. Carica.

Δ. τὰ ἰσχάδε, ταῖν ἰσχάδοιν, ὦ ἰσχάδε.

Γ. αἱ ἰσχάδες, τῶν ἰσχάδων, ταῖς ἰσχάσι, τὰς ἰσχάδας, ὦ ἰσχάδες.

Ε τὸ πρᾶγμα, τοῦ πράγματος, τῷ πράγματι, τὸ πρᾶγμα, ὦ πρᾶγμα. Res.

Δ. τὼ πράγματε, τοῖν πραγμάτοιν, ὦ πράγματε

Γ. τὰ πράγματα, τῶν πραγμάτων, τοῖς πράγμασι, τὰ πράγματα, ὦ πράγματα.

Canon generalis caſus accuſandi.

Nomina finita in, ις, aut, υς, flexa per, ος, purũ.i.antecedente uocali, accuſandi caſum in, ν, mittũt æqualem recto numero ſyllabarum: ut ὁ ὄφις, ſerpens, τοῦ ὄφιος, τὸν ὄφιν. ὁ βότρυς, racemus, τοῦ βότρυος, τὸν βότρυν.

Nomina autem finita in, ις, aut, υς, barytona inflexa per, ος, impurum mittũt accuſandi caſum in, α, aut in, ν: ut ὁ πάρις, τοῦ πάριδος τὸν πάριδα, & πάριν. ὁ νέηλυς, qui recens uenit, τοῦ νεήλυδος, τὸν νεήλυδα, & νέηλυν. quoties caſus accuſandi ſingularis deſinit in, ν, eſt æqualis numero ſyllabarum recto.

Canon

Canones vocandi caſus ſingularis.

Caſus uocandi ſimilis eſt recto. Nomina tamen in, ις, barytona, & in, υς, atq; finita in, σ, antecedente aliqua diphthongo uocandi caſum faciunt ablato, σ, recti: ut ὁ ὄφις ſerpens, ὦ ὄφι. ὁ βότρυς, ὦ βότρυ. ἡ ναῦς, τῆς ναὸς, ὦ ναῦ, nauis. ὁ βασιλεὺς, rex, τοῦ βασιλέως, ὦ βασιλεῦ. παῖς, puer, τοῦ παιδὸς, ὦ παῖ. βοῦς, bos, τοῦ βοὸς, ὦ βοῦ.

Nomina flexa per, ντος, formant uocandi caſum ex caſu gignendi ablato, τος: ὁ αἴας, τοῦ αἴαντος, ὦ αἶαν, Aiax.

Nomina primæ declinationis contractorum finita in, ης, & appoſita in, ην, & barytona in, ηρ, mutant, η, in, ε: his adde quatuor acuta πατὴρ, pater. δαὴρ, leuir, σωτὴρ, ſeruator, ἀνὴρ, uir: ut ὁ Δημοσθένης, ὦ Δημόσθενες. ὁ καὶ ἡ τέρην, καὶ τὸ τέρεν, tener, ὦ τέρεν. πατὴρ, ὦ πάτερ. μητὴρ, ὦ μῆτερ, mater.

Canones dandi caſus pluralis.

Caſus dandi pluralis fit à tertio caſu ſingulari poſito, σ, ante, ι, extremum: ut ὁ ὄφις, τῷ ὄφι, τοῖς ὄφισι.

Nomina quæ habent ante, ι, datiui ſingularis, δ, ν, τ, θ, aut, ντ, harum conſonantium loco ſumunt, σ: ut ὁ πάϊς, τῷ παϊδι, τοῖς

παϊσι

πατράσι. ὁ πλάτων, τῷ πλάτωνι, τοῖς πλάτωσι. ἡ ὄρνις, gallina, τῇ ὄρνιθι, ταῖς ὄρνισι. ὁ λέων, leo τῷ λέοντι, τοῖς λέουσι. Quod ſi ſublato, ντ, relinquatur, ο, aſſumet, υ, ſi, ε, ſumet, ι, ut τῷ λέοντι, τοῖς λέουσι. ὁ χαρίεις, τῷ χαρίεντι, τοῖς χαρίεισι, gratioſus.

Noĩa finita in, αυς, ευς, ους, ξ, ψ, formãt dandi caſum pluralẽ à recto addito, ι, ut ἡ ναῦς, ταῖς ναυσί, ὁ βασιλεύς, τοῖς βασιλεῦσι. ὁ βοῦς, τοῖς βουσί. ὁ κόραξ, coruus, τοῖς κόραξι. αἴθιοψ, τοῖς αἰθίοψι. ἀνήρ, ἀνδράσι. πατήρ, πατράσι. μήτηρ, μητράσι. θυγατήρ, filia θυγατράσι.

De declinationibus contractis:

ac primum de contractione.

Contractio duplex eſt: una cum uocales quæ auulſæ ſunt à diphthõgis per ſe ſyllabas faciebant, in unam diphthongum & ſyllabam contrahuntur: ut ὄφεϊ, ὄφει. Hæc uocatur ſynæreſis. Altera cum uocales alia ratione in unam contrahũtur, fit craſis, ut δημοσθένεα, δημοσθένη. Ex his efficitur conſectarium quoddam: non poſſe contrahi eam dictionem, in qua duæ uocales continenter non fuerint: quales ſunt datiui plurales omnium declinationum, & uocatiui ſingulares.

τὰ σινήπια, σίνηπι, ὦ σινήπια, σίνηπι.

Attici nomina huius formæ ſic inflectunt.

Ε. ὁ ὄφις, τοῦ ὄφεως, τῷ ὄφεϊ, ὄφει, τὸν ὄφιν, ὦ ὄφις.

Δ. τὼ ὄφεε, ὄφη, τοῖν ὄφεων, ὦ ὄφεε, ὄφη.

Γ. οἱ ὄφεες, ὄφεις, τῶν ὄφεων, τοῖς ὄφεσι, τοὺς ὄφεας, ὄφεις, ὦ ὄφεες, ὄφεις.

Clari ſcriptores utuntur frequenter hac inflexione.

De tertia inflexione contractorum.

Omnia nomina huius formæ ſunt maſculina in, ευς, inflexa per, εος, hoc modo.

Ε. ὁ βασιλεὺς, τοῦ βασιλέος, τῷ βασιλεϊ, εῖ, τὸν βασιλέα, ῆ, ὦ βασιλεῦ.

Δ. τὼ βασιλέε, ῆ, τοῖν βασιλέοιν, ὦ βασιλέε, ῆ.

Γ. οἱ βασιλέες, ῆς, τῶν βασιλέων, τοῖς βασιλεῦσι, τοὺς βασιλέας, ῆς, ὦ βασιλέες, ῆς.

De quarta declinatione contractorum.

Hæc continet fœminina tantum nomina deſinentia in, ως, aut, ω: ut

Pudor. Ε. ἡ αἰδὼς, τῆς αἰδόος, οῦς, τῇ αἰδόϊ, οῖ, τὴν αἰδόα, ὼ, ὦ αἰδοῖ.

Δ. τὰ αἰδὼ, ταῖν αἰδοῖν, ὦ αἰδώ.

Γ. αἱ αἰδοὶ, τῶν αἰδῶν, ταῖς αἰδοῖς, τὰς αἰδοὺς, ὦ αἰδοῖ.

Latona. Ε. ἡ λητὼ, τῆς λητόος, οῦς, τῇ λητόϊ, οῖ, τὴν λητόα, ὼ, ὦ λητοῖ.

Δ. τὰ λη

Δ. τὼ λητὼ, ταῖν λητοῖν, ὦ λητώ.

Γ. αἱ λητοί, τῶν λητῶν, ταῖς λητοῖς, τὰς λητούς, ὦ λητοί.

In duali & plurali ſimiliter deſinunt atq; articuli maſculini.

De quinta declinatione.

Nomina huius declinationis ſunt neutra deſinentia in, ας, purum: aut in, ρας, & inflectuntur per, ατος, hoc modo:

Ε. τὸ κρέας, τοῦ κρέατος, κρέαος, ως, τῷ κρέατι, κρέαϊ, ᾳ, τὸ κρέας, ὦ κρέας. Caro.

Δ. τὼ κρέατε, κρέαε, εα, τοῖν κρεάτοιν, κρεάοιν, ῷν, ὦ κρέατε, κρέαε, εα.

Γ. τὰ κρέατα, κρέαα, εα, τῶν κρεάτων, κρεάων, εῶν, τοῖς κρέασι, τὰ κρέατα, κρέαα, εα, ὦ κρέατα κρέαα, εα.

Ε. τὸ τέρας, τοῦ τέρατος, τέραος, ως, τῷ τέρατι, τέραϊ, ᾳ, τὸ τέρας, ὦ τέρας. Monſtrũ

Δ. τὼ τέρατε, τέραε, α, τοῖν τεράτοιν, τεράοιν, ῷν, ὦ τέρατε, τέραε, α.

Γ. τὰ τέρατα, τέραα, α, τῶν τεράτων, τεράων, ῶν, τοῖς τέρασι, τὰ τέρατα, τέραα, α, ὦ τέρατα, τέραα, α.

Nomina neutra in, ας, quæ aliter deſinũt ferè non declinantur: ut τὸ σέλας, iubar, τοῦ σέλας. τὸ δέμας, corpus, τοῦ δέμας. τὸ δέπας,

poculum, τὸ δέπας. Hactenus de declinationibus.

Annotationes de nominũ declinationibus.

Formæ epithetorũ nominum ſunt quatuordecim. prima, ος, η, ον: ut καλὸς, καλὴ, καλὸν, bonus: ſunt autẽ hæc nomina ſecundæ & tertiæ pariũ. Quod ſi uox maſculina deſinat in, ος, purũ, aut in, ρος, fiet ſecunda forma appoſitorũ nominũ, ος, α, ον: ut σπουδαῖος αία, αῖον, ſtudioſus: φανερὸς, ρὰ, ὸν, perſpicuus. Tertia forma, ους, η, ουν: hæc epitheta cõtrahũtur in eoſdẽ fines in omnibus caſibus, præterq̃ in recto, accuſandi, & uocandi caſibus uocis maſculinæ & neutræ: ut ἁπλόος, οῦς, ἁπλόη, ῆ, ἁπλόον, οῦν, ſimplex. Quarta, ος, &, ον: ut ὁ καὶ ἡ ἄλογος καὶ τὸ ἄλογον, expers rationis. quæ propria ſunt tertię declinatiõis. Quinta, ως, &, ων: ut ὁ καὶ ἡ κατώγεως καὶ τὸ κατώγεων, humilis. Hæc ſunt propria quartæ declinationis. Sexta, ας, ασα, αν: ut πᾶς, πᾶσα, πᾶν, παντὸς, πάσης, παντὸς omnis, ſecũdæ declinationis & quintę. Septima, εις, εσσα, εν: χαρίεις, χαρίεσσα, χαρίεν. χαρίεντος, χαριέσσης, χαρίεντος, item ſecũdæ & quintæ. Octaua, υς, εια, υ: ἡδὺς, ἡδεῖα, ἡδύ. ἡδέος, ἡδείας, ἡδέος ſuauis.

ſuauis. Vox autē maſculina in his epithetis cōtrahit ſimiliter atq; noīa tertiæ cōtractorū. Nona, υς, &, υ: ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς, καὶ ἄδακρυ. ſine lacrymis, propriū quintæ declinatiōis. Decima, ους, & ουν: ὁ καὶ ἡ τρίπους, καὶ τὸ τρίπουν, τοῦ καὶ τῆς τρίποδος, tripes, item propriū quintæ. Vndecima, ην, &, εν: ὁ καὶ ἡ τέρην, καὶ τὸ τέρεν, τοῦ καὶ τῆς τέρενος, quintę. Duodecima, ων, & ον: ὁ καὶ ἡ μείζων, καὶ τὸ μεῖζον, maior. τοῦ καὶ τῆς μείζονος. Hęc noīa contrahūtur in quibuſdā caſibus hoc modo: accuſandi caſus ſingularis. τὸν μείζονα, μείζοα, μείζω. rectus pluralis. οἱ καὶ αἱ μείζονες, μείζοες, μείζους, καὶ τὰ μείζονα, μείζοα, μείζω. τοὺς καὶ τὰς μείζονας, μείζοας, μείζους, καὶ τὰ μείζονα, μείζοα, μείζω. ὦ μείζονες, μείζοες, μείζους, καὶ μείζονα, μείζοα, μείζω. Decima tertia, ης, &, ες: ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς καὶ τὸ ἀληθὲς, primæ contractorū. Decimaquarta, ις, &, ι: ὁ καὶ ἡ φυγόπολις καὶ τὸ φυγόπολι, qui fugit ciuitatem ſecundæ contractorum.

De nominibus anomalis.

Quatuor ſunt horum genera: Heterogenia, Heteroclita, Deficientia, Abundantia.

Heterogenia.

Hęc inflectunt per eandē declinationē, ſed

mutant genus: ut à maſculino ad neutrum: ὁ δεσμὸς, uinculum. τὰ δεσμά. ὁ δίφρος, ſella, τὰ δίφρα. ὁ ἐρετμὸς, remus, τὰ ἐρετμά. ὁ ζυγὸς, iugum, τὰ ζυγά. ὁ κύκλος, circulus, τὰ κύκλα. ὁ λύχνος, lucerna, τὰ λύχνα. ὁ μοχλὸς, repagulum, τὰ μοχλά. σταθμὸς, libra, τὰ σταθμά. ὁ τράχηλος, collum, τὰ τράχηλα. A fœminino ad maſculinũ. ἡ χείρ. τοῦ χειρὸς, manus, τὼ χεῖρε, ὦ χεῖρε. in duali. ἡ κέλευθος, uia, τὰ κέλευθα. A communi ad neutrum: ὁ καὶ ἡ τάρταρος, τὰ τάρταρα, tartara.

Heteroclita.

Heteroclita ſunt quæ aliter inflectuntur atq; analogiæ ratio poſtulat, ita ut in inflexione nihil deſit neq; ſuperſit quicquam: ut ὁ πολὺς, τοῦ πολλοῦ, multus, cùm deberet inflecti πολλὸς, πολλοῦ: aut πολὺς, πολύος, ὁ μέγας τοῦ μεγάλου, magnus. ἡ γυνὴ, mulier, τῆς γυναικός. τὸ γάλα, lac, τοῦ γάλακτος. τὸ ὕδωρ, aqua, τοῦ ὕδατος. τὸ ὄναρ, ſomnium, τοῦ ὀνείρατος.

Deficientia.

In his deeſt aut uariatio per caſus, aut numerus, aut caſus. Variatio per caſus: nomina literarum: ut τὸ ἄλφα, τοῦ ἄλφα: neutra in αρ, finita, quæ habent, ω, in penultima: ut τὸ

νῶκαρ,

νεῖκος,inuidia. Item nomina numerorum à quatuor uſq; ad centum:ut ἕξ,ſex,ἑπτὰ,ſeptem,ὀκτὼ,octo. Item deeſt numerus ſingularis,aut pluralis. ſingularis:ut ἀλλήλων.ἀλλήλοις,ἀλλήλαις,ἀλλήλοις.ἀλλήλους,ἀλλήλας,ἀλλήλα.mutuus.Item τὰ διονύσια,bacchanalia. ἐγκαίνια, encænia. τὰ ἄλφιτα, farinæ. τρεῖς καὶ τρία,tres,τριῶν,τρισί, τρεῖς καὶ τρία. τέσσαρες καὶ τέσσαρα, quatuor. τεσσάρων, τέσσαρσι. τέσσαρας καὶ τέσσαρα. Item cæteri à ducentis,διακόσιοι,αι,α,ducenti. τριακόσιοι, trecenti & qui ſequuntur. Deeſt pluralis in nomine, ὁ ζεὺς, Iupiter. τοῦ διὸς, τῷ διὶ,τὸν δία, ὦ ζεῦ.Item, εἷς, unus,μία, ἕν. ἑνὸς,μιᾶς,ἑνός. ἑνὶ,μιᾷ,ἑνί.ἕνα,μίαν,ἕν. ἡ ἅλς, mare. ἡ γῆ,terra. τὸ πῦρ,ignis,τὸ ἔλαιον, oleum,& ſimilia. Deeſt uterque numerus in his duobus:ἄμφω,ambo,ἀμφοῖν,ἄμφω.δύο, duo, δυοῖν, δύο. quanquam legimus etiam δυσί,duobus.

Abundantia.

Abundantia ſunt in quibus aliquid ſupereſt,ut cùm ab eodem recto uaria ſit inflexio: ut ἡ χάρις,gratia,τῆς χάριτος,& χάριδος, & χάρισος.ὁ πάρις,τοῦ πάριδος, & πάριος: aut

per ſyncopam,aut apocopam ἡ μήτηρ, τῆς μητέρος, & μητρός. ὁ ἀνήρ, τοῦ ἀνέρος, & ἀνδρός. ὁ κύων, canis, τοῦ κυνός, pro κύονος. aut abundant rectis, & eoſdem habent obliquos: ut ὁ ἀκτίς, & ἀκτὶν radius, τοῦ ἀκτῖνος. ὁ δεῖπνος, & τὸ δεῖπνον, cœna, τοῦ δείπνου. Alia abundant & rectis & inflexionibus: ut ὁ μάρτυς, teſtis, τοῦ μάρτυρος, & ὁ μάρτυρος, τοῦ μαρτύρου. ὁ ψίθυρ, garrulus, τοῦ ψίθυρος, & ὁ ψίθυρος, τοῦ ψιθύρου. ὁ θάλης, τοῦ θαλοῦ, & θάλης, τοῦ θάλητος. Alia abundant genere & declinatione: ut ἡ ὀροφή, tectum, τῆς ὀροφῆς. ὁ ὄροφος, τοῦ ὀρόφου. ἡ λαίφη, τῆς λαίφης, τὸ λέφος, τοῦ λέφεος, uelum.

De ſpecie nominum.

Nomina aut ſunt primæ ſpeciei, aut deriuata. Primæ ſpeciei : ut ὁ ἄνθρωπος, homo. Deriuata: ut ἀνθρώπινος, humanus.

De deriuatis: ac primò de comparatione & ſuperlatione.

Formæ nominum deriuatiuorum ſunt ſeptem : Comparatio, Superlatio, Patronymicum, Diminutiuum, Poſſeſſiuum, Denominatio, Verbale.

Compa

Comparatio à nominibus finitis in, ος, fit ſublato, σ, & addito, τερος. ſuperlatio addito τατος: ut σοφὸς, σοφώτερος, ſapientior, σοφώτατος, ſapientiſſimus. ſi penultima uocalis poſitionis fuerit natura longa, aut poſitione, retinet, ο, aliôqui uertitur in, ω: ut πρᾶος, manſuetus, πραότερος, & πραότατος. ἔνδοξος, nobilis, ἐνδοξότερος, ἐνδοξότατος. φρόνιμος, prudens, φρονιμώτερος, φρονιμώτατος. Sunt autem aliquot comparationes anomalæ à nominibus in, ος, ductæ: ἀγαθὸς, bonus, κρείσσων, βελτίων, ἀρείων, melior, ἄριστος, βέλτιστος, κράτιστος, optimus. καλὸς, pulcher, καλλίων, pulchrior, κάλλιστος, pulcherrimus. μικρὸς, paruus, ἐλάττων, μείων, ἥττων, minor, ἐλάχιστος, minimus. λάλος, loquax, λαλίστερος, λαλίστατος. αἰσχρὸς, turpis. αἰσχίων, αἴσχιστος. ἐχθρὸς, inimicus, ἐχθίων, ἔχθιστος. ῥᾴδιος, facilis, ῥᾴων, ῥᾷστος. φίλος, amicus, φίλτερος, φίλτατος. κακὸς, malus, κακίων, χείρων, κάκιστος. A nominibus in, ης, & ες, à neutra uoce fiunt comparationes, & ſuperlationes addito, τερος, & τατος: ut ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, καὶ τὸ ἀληθὲς, ἀληθέστερος, ἀληθέστατος. A finitis in, ους, addito

Canones vocandi caſus ſingularis.

Caſus uocandi ſimilis eſt recto. Nomina tamen in, ις, barytona, & in, υς, atq; finita in, σ, antecedente aliqua diphthongo uocandi caſum faciunt ablato, σ, recti: ut ὁ ὄφις ſerpēs, ὦ ὄφι. ὁ βότρυς, ὦ βότρυ. ἡ ναῦς, τῆς ναὸς, ὦ ναῦ, nauis. ὁ βασιλεὺς, rex, τοῦ βασιλέως, ὦ βασιλεῦ. παῖς, puer, τοῦ παιδὸς, ὦ παῖ. βοῦς, bos, τοῦ βοὸς, ὦ βοῦ.

Nomina flexa per, ντος, formant uocandi caſum ex caſu gignendi ablato, τος: ὁ αἴας, τοῦ αἴαντος, ὦ αἶαν, Aiax.

Nomina primæ declinationis contractorum finita in, ης, & appoſita in, ηρ, & barytona in, ηρ, mutant, η, in, ε: his adde quatuor acuta πατὴρ, pater. δαὴρ, leuir, σωτὴρ, ſeruator, ἀνὴρ, uir: ut ὁ δημοσθένης, ὦ δημόσθενες. ὁ καὶ ἡ τέρην, καὶ τὸ τέρεν, tener, ὦ τέρεν. πατὴρ, ὦ πάτερ. μήτηρ, ὦ μῆτερ, mater.

Canones dandi caſus pluralis.

Caſus dandi pluralis fit à tertio caſu ſingulari poſito, σ, ante, ι, extremum: ut ὁ ὄφις, τῷ ὄφι, τοῖς ὄφισι.

Nomina quæ habent ante, ι, datiui ſingularis, δ, ν, τ, θ, aut, ντ, harum conſonantium loco ſumunt, σ: ut ὁ πάϊς, τῷ πάϊδι, τοῖς

πάϊσι

πάτερσι. ὁ πλάτωρ, τῷ πλάτωνι, τοῖς πλάτωσι. ὁ ὄρνις, gallina, τῇ ὄρνιθι, ταῖς ὄρνισι. ὁ λέων, leo τῷ λέοντι, τοῖς λέουσι. Quod ſi ſublato, ντ, relinquatur, ο, aſſumet, υ, ſi, ε, ſumet, ι, ut τῷ λέοντι, τοῖς λέουσι. ὁ χαρίεις, τῷ χαρίεντι, τοῖς χαρίεισι, gratioſus.

Noĩa finita in, αυς, ευς, ους, ξ, ψ, formãt dandi caſum peuralẽ à recto addito, ι, ut ἡ ναῦς, ταῖς ναυσί, ὁ βασιλεύς, τοῖς βασιλεῦσι. ὁ βοῦς, τοῖς βουσί. ὁ κόραξ, coruus, τοῖς κόραξι. αἴθιοψ, τοῖς αἰθίοψι. ἀνὴρ, ἀνδράσι. πατὴρ, πατράσι. μήτηρ, μητράσι. θυγατὴρ, filia θυγατράσι.

De declinationibus contractis:

ac primum de contractione.

Contractio duplex eſt: una cum uocales quæ auulſæ ſunt à diphthõgis per ſe ſyllabas faciebant, in unam diphthongum & ſyllabam contrahuntur: ut ὄφεϊ, ὄφει. Hæc uocatur ſynæreſis. Altera cum uocales alia ratione in unam contrahũtur, fit craſis, ut δημοσθένεα, δημοσθένη. Ex his efficitur conſectarium quoddam: non poſſe contrahi eam dictionem, in qua duæ uocales continenter non fuerint: quales ſunt datiui plurales omnium declinationum, & uocatiui ſingulares.

De pri

De prima declinatione contracta.

Nomina huius formæ ſunt maſculina, fœminina, & cõmunia appoſitorũ finita in, ης, & neutra appoſita in, ες, & neutra rei in, ος: inflectuntur per, εος, hoc modo:

Ε. ὁ Δημοσθένης, τοῦ Δημοσθένεος, θένους, τῷ Δημοσθένεϊ, θένει, τὸν Δημοσθένεα, θένη, ὦ Δημόσθενες

Δ. τὼ Δημοσθένεε, θένη, τοῖν Δημοσθενέοιν, θενοῖν, ὦ Δημοσθένεε, θένη.

Π. οἱ Δημοσθένεες, θένεις, τῶν Δημοσθενέων, θενῶν, τοῖς Δημοσθένεσι, τοὺς Δημοσθένεας, θένεις ὦ Δημοσθένεες, θένεις.

Triremis Ε. ἡ τριήρης, τῆς τριήρεος, ήρους, τῇ τριήρεϊ, ήρει, τὴν τριήρεα, ήρη, ὦ τριῆρες.

Δ. τὰ τριήρεε, ήρη, ταῖν τριηρέοιν, ηροῖν, ὦ τριήρεε, ήρη.

Π. αἱ τριήρεες, ήρεις, τῶν τριηρέων, ηρῶν, ταῖς τριήρεσι, τὰς τριήρεας, ήρεις, ὦ τριήρεες, ήρεις.

Ε. ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς καὶ τὸ ἀληθές, τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, ἀληθοῦς, τῷ καὶ τῇ ἀληθέϊ, ληθεῖ, τὸν καὶ τὴν ἀληθέα, ληθῆ καὶ τὸ ἀληθές, ὦ ἀληθές.

Δ. τὼ καὶ τὰ ἀληθέε, ληθῆ, τοῖν καὶ ταῖν ἀληθέοιν, ληθοῖν, ὦ ἀληθέε, ληθῆ.

Π. οἱ καὶ αἱ ἀληθέες, ληθεῖς καὶ τὰ ἀληθέα, ληθῆ, τῶν ἀληθέων, ληθῶν, τοῖς καὶ ταῖς ἀληθέσι, τοὺς καὶ τὰς ἀληθέας, ληθεῖς καὶ τὰ ἀληθέα, ληθῆ,

ληθῆ, ὦ ἀληθέες, ληθεῖς, καὶ ὦ ἀληθέα, ληθῆ.

Ε. τὸ τεῖχος, τοῦ τείχεος, ους, τῷ τείχεϊ, ει, τὸ τεῖχος, ὦ τεῖχος. Murus.

Δ. τὼ τείχεε, χη, τοῖν τειχέοιν, χοῖν, ὦ τείχεε χη.

Γ. τὰ τείχεα, χη, τῶν τειχέων, χῶν, τοῖς τείχεσι, τὰ τείχεα, χη, ὦ τείχεα, χη.

De ſecunda declinatione contractorum.

Noĩa huius declinationis ſunt maſculina, aut fœminina in, ις, deſinentia, aut neutra in ι: inflectuntur cõmuniter per, ος, hoc modo.

Ε. ὁ ὄφις, τοῦ ὄφιος, τῷ ὄφιι, ὄφι, τὸν ὄφιν, ὦ ὄφι καὶ ὄφις.

Δ. τὼ ὄφιε, ὄφι, τοῖν ὀφίοιν, ὦ ὄφιε, ὄφι.

Γ. οἱ ὄφιες, ὄφις, τῶν ὀφίων, τοῖς ὄφισι, τοὺς ὄφιας, ὄφις, ὦ ὄφιες, ὄφις

Ε. ἡ πόλις, τῆς πόλιος, τῇ πόλιι, πόλι, τὴν πόλιν, ὦ πόλι, καὶ πόλις. Ciuitas.

Δ. τὰ πόλιε, πόλι, ταῖν πολίοιν, ὦ πόλιε, πόλι.

Γ. αἱ πόλιες, πόλις, τῶν πολίων, ταῖς πόλισι, τὰς πόλιας, πόλις, ὦ πόλιες, πόλις.

Ε. τὸ σίνηπι, τοῦ σινήπιος, τῷ σινήπιι, σίνηπι, τὸ σίνηπι, ὦ σίνηπι. Sinapi.

Δ. τὼ σινήπιε, σίνηπι, τοῖν σινηπίοιν, ὦ σινήπιε, σίνηπι.

Γ. τὰ σινήπια, σίνηπι, τῶν σινηπίων, τοῖς σινήπισι

τὰ σινή-

τὰ σινήπια, σίνηπι, ὦ σινήπια, σίνηπι.

Attici nomina huius formæ ſic inflectunt.

Ε. ὁ ὄφις, τοῦ ὄφεως, τῷ ὄφεϊ, ὄφει, τὸν ὄφιν, ὦ ὄφις.

Δ. τὼ ὄφεε, ὄφη, τοῖν ὀφέων, ὦ ὄφεε, ὄφη.

Γ. οἱ ὄφεες, ὄφεις, τῶν ὄφεων, τοῖς ὄφεσι, τοὺς ὄφεας, ὄφεις, ὦ ὄφεες, ὄφεις.

Clari ſcriptores utuntur frequenter hac inflexione.

De tertia inflexione contractorum.

Omnia nomina huius formæ ſunt maſculina in, ευς, inflexa per, εος, hoc modo.

Ε. ὁ βασιλεὺς, τοῦ βασιλέος, τῷ βασιλεϊ, ῆ, τὸν βασιλέα, ῆ, ὦ βασιλεῦ.

Δ. τὼ βασιλέε, ῆ, τοῖν βασιλέοιν, ὦ βασιλέε, ῆ.

Γ. οἱ βασιλέες, ῆς, τῶν βασιλέων, τοῖς βασιλεῦσι, τοὺς βασιλέας, ῆς, ὦ βασιλέες, ῆς.

De quarta declinatione contractorum.

Hæc continet fœminina tantum nomina deſinentia in, ως, aut, ω: ut

Pudor. Ε. ἡ αἰδὼς, τῆς αἰδόος, οῦς, τῇ αἰδόϊ, οῖ, τὴν αἰδόα, ῶ, ὦ αἰδοῖ.

Δ. τὰ αἰδώ, ταῖν αἰδοῖν, ὦ αἰδώ.

Γ. αἱ αἰδοί, τῶν αἰδῶν, ταῖς αἰδοῖς, τὰς αἰδούς, ὦ αἰδοί.

Latona. Ε. ἡ λητὼ, τῆς λητόος, οῦς, τῇ λητόϊ, οῖ, τὴν λητόα, ῶ, ὦ λητοῖ.

Δ. τὼ λητώ, ταῖν λητοῖν, ὦ λητώ.

Γ. αἱ λητοί, τῶν λητῶν, ταῖς λητοῖς, τὰς λητούς, ὦ λητοί.

In duali & plurali ſimiliter deſinunt atq; articuli maſculini.

De quinta declinatione.

Nomina huius declinationis ſunt neutra deſinentia in, ας, purum: aut in, ρας, & infle-ctuntur per, ατος, hoc modo:

Ε. τὸ κρέας, τοῦ κρέατος, κρέαος, ως, τῷ κρέατι, κρέαϊ, α, τὸ κρέας, ὦ κρέας. Caro.

Δ. τὼ κρέατε, κρέαε, εα, τοῖν κρεάτοιν, κρεάοιν, ῷν, ὦ κρέατε, κρέαε, εα.

Γ. τὰ κρέατα, κρέαα, εα, τῶν κρεάτων, κρεάων, εῶν, τοῖς κρέασι, τὰ κρέατα, κρέαα, εα, ὦ κρέατα κρέαα, εα.

Ε. τὸ τέρας, τοῦ τέρατος, τέραος, ως, τῷ τέρατι, τέραϊ, α, τὸ τέρας, ὦ τέρας. Monſtrū

Δ. τὼ τέρατε, τέραε, α, τοῖν τεράτοιν, τεράοιν, ῷν, ὦ τέρατε, τέραε, α.

Γ. τὰ τέρατα, τέραα, α, τῶν τεράτων, τεράων, ῶν, τοῖς τέρασι, τὰ τέρατα, τέραα, α, ὦ τέρατα, τέραα, α.

Nomina neutra in, ας, quæ aliter deſinūt ferè non declinantur: ut τὸ σέλας, iubar, τοῦ σέλας. τὸ δέμας, corpus, τοῦ δέμας. τὸ δέπας,

 poculum

poculum, τὸ δέπας. Hactenus de declinationibus.

Annotationes de nominũ declinationibus.

Formæ epithetorũ nominum ſunt quatuordecim. prima, ος, η, ον: ut καλὸς, καλὴ, καλὸν, bonus: ſunt autẽ hæc nomina ſecundæ & tertiæ pariũ. Quod ſi uox maſculina deſinat in, ος, purũ, aut in, ρος, fiet ſecunda forma appoſitorũ nominũ, ος, α, ον: ut σπουδαῖος αία, αῖον, ſtudioſus: φανερὸς, ρὰ, ὸν, perſpicuus. Tertia forma, ους, η, ουν: hæc epitheta cõtrahũtur in eoſdẽ fines in omnibus caſibus, præterq̃ in recto, accuſandi, & uocandi caſibus uocis maſculinæ & neutræ: ut ἁπλόος, οῦς, ἁπλόη, ῆ, ἁπλόον, οῦν, ſimplex. Quarta, ος, &, ον: ut ὁ καὶ ἡ ἄλογος καὶ τὸ ἄλογον, expers rationis. quæ propria ſunt tertię declinatiõis. Quinta, ως, &, ων: ut ὁ καὶ ἡ κατάγεως καὶ τὸ κατάγεων, humilis. Hæc ſunt propria quartæ declinationis. Sexta, ας, ασα, αν: ut πᾶς, πᾶσα, πᾶν, παντὸς, πάσης, παντὸς omnis, ſecũdæ declinationis & quintę. Septima, εις, εσσα, εν: χαρίεις, χαρίεσσα, χαρίεν. χαρίεντος, χαριέσσης, χαρίεντος, item ſecũdæ & quintæ. Octaua, υς, εια, υ: ἡδὺς, ἡδεῖα, ἡδύ. ἡδέος, ἡδείας, ἡδέος ſuauis.

ſuauis. Vox autē maſculina in his epithetis cōtrahit ſimiliter atq; noīa tertiæ cōtractorū. Nona, υς, &, υ: ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς, τὸ ἄδακρυ. ſine lacrymis, propriū quintæ declinatiōis. Decima, ους, & ουν: ὁ καὶ ἡ τρίπους, καὶ τὸ τρίπουν, τοῦ καὶ τῆς τρίποδος, tripes, item propriū quintæ. Vndecima, ην, &, εν: ὁ καὶ ἡ τέρην, καὶ τὸ τέρεν, τοῦ καὶ τῆς τέρενος, quintę. Duodecima, ων, & ον: ὁ καὶ ἡ μείζων, καὶ τὸ μεῖζον, maior. τοῦ καὶ τῆς μείζονος. Hęc noīa contrahūtur in quibuſdā caſibus hoc modo: accuſandi caſus ſingularis. τὸν μείζονα, μείζοα, μείζω. rectus pluralis. οἱ καὶ αἱ μείζονες, μείζοες, μείζους, καὶ τὰ μείζονα, μείζοα, μείζω. τοὺς καὶ τὰς μείζονας, μείζοας, μείζους, καὶ τὰ μείζονα, μείζοα, μείζω. ὦ μείζονες, μείζοες, μείζους, καὶ μείζονα, μείζοα, μείζω. Decima tertia, ης, &, ες: ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς καὶ τὸ ἀληθὲς, primæ contractorū. Decimaquarta, ις, &, ι: ὁ καὶ ἡ φυγόπολις καὶ τὸ φυγόπολι, qui fugit ciuitatem ſecundæ contractorum.

De nominibus anomalis.

Quatuor ſunt horum genera: Heterogenia, Heteroclita, Deficientia, Abundantia.

Heterogenia.

Hęc inflectunt per eandē declinationē, ſed

mutauit genus: ut à maſculino ad neutrum: ὁ δεσμὸς, uinculum. τὰ δεσμά. ὁ δίφρος, ſella, τὰ δίφρα. ὁ ἐρετμὸς, remus, τὰ ἐρετμά. ὁ ζυγὸς, iugum, τὰ ζυγά. ὁ κύκλος, circulus, τὰ κύκλα. ὁ λύχνος, lucerna, τὰ λύχνα. ὁ μοχλὸς, repagulum, τὰ μοχλά. σταθμὸς, libra, τὰ σταθμά. ὁ τράχηλος, collum, τὰ τράχηλα. A fœmi nino ad maſculinū. ἡ χείρ. τοῦ χειρὸς, manus, τὼ χεῖρε, ὢ χεῖρε. in duali. ἡ κέλευθος, uia, τὰ κέλευθα. A communi ad neutrum: ὁ καὶ ἡ τάρταρος, τὰ τάρταρα, tartara.

Heteroclita.

Heteroclita ſunt quæ aliter inflectuntur atq; analogiæ ratio poſtulat, ita ut in inflexione nihil deſit neq; ſuperſit quicquam: ut ὁ πολὺς, τοῦ πολλοῦ, multus, cùm deberet inflecti πολλὸς, πολλοῦ: aut πολὺς, πολύος, ὁ μέγας τοῦ μεγάλου, magnus. ἡ γυνὴ, mulier, τῆς γυναικός. τὸ γάλα, lac, τοῦ γάλακτος. τὸ ὕδωρ, aqua, τοῦ ὕδατος. τὸ ὄναρ, ſomnium, τοῦ ὀνείρατος.

Deficientia.

In his deeſt aut uariatio per caſus, aut numerus, aut caſus. Variatio per caſus: nomina literarum: ut τὸ ἄλφα, τοῦ ἄλφα: neutra in αρ, finita, quæ habent, ω, in penultima: ut τὸ νῶκαρ,

νῶκαρ, inuidia. Item nomina numerorum à quatuor uſq; ad centum: ut ἕξ, ſex, ἑπτὰ, ſeptem, ὀκτὼ, octo. Item deeſt numerus ſingularis, aut pluralis. ſingularis: ut ἀλλήλων. ἀλλήλοις, ἀλλήλαις, ἀλλήλοις. ἀλλήλους, ἀλλήλας, ἀλλήλα. mutuus. Item τὰ διονύσια, bacchanalia. ἐγκαίνια, encænia. τὰ ἄλφιτα, farinæ. τρεῖς καὶ τρία, tres, τριῶν, τρισί, τρεῖς καὶ τρία. τέσσαρες καὶ τέσσαρα, quatuor. τεσσάρων, τέσσαρσι. τέσσαρας καὶ τέσσαρα. Item cæteri à ducentis, διακόσιοι, αι, α, ducenti. τριακόσιοι, trecenti & qui ſequuntur. Deeſt pluralis in nomine, ὁ ζεὺς, Iupiter. τοῦ διὸς, τῷ διὶ, τὸν δία, ὦ ζεῦ. Item, εἷς, unus, μία, ἕν. ἑνὸς, μιᾶς, ἑνός. ἑνὶ, μιᾷ, ἑνί. ἕνα, μίαν, ἕν. ἡ ἅλς, mare. ἡ γῆ, terra. τὸ πῦρ, ignis, τὸ ἔλαιον, oleum, & ſimilia. Deeſt uterque numerus in his duobus: ἄμφω, ambo, ἀμφοῖν, ἄμφω. δύο, duo, δυοῖν, δύο. quanquam legimus etiam δυσί, duobus.

Abundantia.

Abundantia ſunt in quibus aliquid ſupereſt, ut cùm ab eodem recto uaria fit inflexio: ut ἡ χάρις, gratia, τῆς χάριτος, & χάριδος, & χάριτος. ὁ πάρις, τοῦ πάριδος, & πάριος: aut

per ſyncopam,aut apocopam ἡ μήτηρ, τῆς μητέρος, & μητρός. ὁ ἀνὴρ, τοῦ ἀνέρος, & ἀνδρός. ὁ κύων, canis, τοῦ κυνὸς, pro κύνος. aut abundant rectis, & eoſdem habent obliquos: ut ὁ ἀκτὶς, & ἀκτὶν radius, τῆς ἀκτῖνος. ὁ δεῖπνος, & τὸ δεῖπνον, cœna, τοῦ δείπνου. Alia abundant & rectis & inflexionibus: ut ὁ μάρτυς, teſtis, τοῦ μάρτυρος, & ὁ μάρτυρος, τοῦ μαρτύρου. ὁ ψίθυρ, garrulus, τοῦ ψίθυρος, & ὁ ψίθυρος, τοῦ ψιθύρου. ὁ θάλης, τοῦ θάλου, & θάλης, τοῦ θάλητος. Alia abundant genere & declinatione: ut ἡ ὀροφὴ, tectum, τῆς ὀροφῆς. ὁ ὄροφος, τοῦ ὀρόφου. ἡ λαίφη, τῆς λαίφης, τὸ λέφος, τοῦ λέφεος, uelum.

De ſpecie nominum.

Nomina aut ſunt primæ ſpeciei, aut deriuata. Primæ ſpeciei: ut ὁ ἄνθρωπος, homo. Deriuata: ut ἀνθρώπινος, humanus.

De deriuatis: ac primò de comparatione & ſuperlatione.

Formæ nominum deriuatiuorum ſunt ſeptem: Comparatio, Superlatio, Patronymicum, Diminutiuum, Poſſeſſiuum, Denominatio, Verbale.

Compa-

Comparatio à nominibus finitis in, *ος*, fit ſublato, *σ*, & addito, *τερος*. ſuperlatio addito *τατος*: ut *σοφὸς*, *σοφώτερος*, ſapientior, *σοφώτατος*, ſapientiſſimus. ſi penultima uocalis poſitionis fuerit natura longa, aut poſitione, retinet, *ο*, aliôqui uertitur in, *ω*: ut *πρᾶος*, manſuetus, *πραότερος*, & *πραότατος*. *γνδοξος*, nobilis, *γνδοξότερος*, *γνδοξότατος*. *φρόνιμος*, prudens, *φρονιμώτερος*, *φρονιμώτατος*. Sunt autem aliquot comparationes anomalæ à nominibus in, *ος*, ductæ: *ἀγαθὸς*, bonus, *κρείσσων*, *βελτίων*, *ἀρείων*, melior, *ἄριστος*, *βέλτιστος*, *κράτιστος*, optimus. *καλὸς*, pulcher, *καλλίων*, pulchrior, *κάλλιστος*, pulcherrimus. *μικρὸς*, paruus, *ἐλάττων*, *μείων*, *ἥττων*, minor, *ἐλάχιστος*, minimus. *λάλος*, loquax, *λαλίστερος*, *λαλίστατος*. *αἰσχρὸς*, turpis. *αἰσχίων*, *αἴσχιστος*. *ἐχθρὸς*, inimicus, *ἐχθίων*, *ἔχθιστος*. *ῥᾴδιος*, facilis, *ῥᾴων*, *ῥᾷστος*. *φίλος*, amicus, *φίλτερος*, *φίλτατος*. *κακὸς*, malus, *κακίων*, *χείρων*, *κάκιστος*. A nominibus in, *ης*, & *ες*, à neutra uoce fiunt comparationes, & ſuperlationes addito, *τερος*, & *τατος*: ut *ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς*, *καὶ τὸ ἀληθὲς*, *ἀληθέστερος*, *ἀληθέστατος*. A finitis in, *ους*, addito

τερ@, & τατ@: ut εὔνυς, beneuolus, εὐνού- στερ@, & εὐνούστατ@. A finitis in, ων, à neutra uoce, addito εστερ@, & εστατ@: ut σώφρων, temperans, σωφρονέστερ@, σωφρονέστατ@. Sic etiam fiũt à nominibus finitis in, ις: ut ὁ χα- ρίεις, χαριέστερ@, χαριέστατ@. A nominibus finitis in, υς, cõparationes & ſuperlationes fiunt à neutra uoce addito τερ@, aut τατ@: ut ὁ ἡδὺς, ἡδύτερ@ & ἡδύτατ@: aut formã tur in, ιων, aut ιϛος: ut ἡδίων, ἥδιϛος. Βρα- χὺς, breuis, βραχύτερ@, βραχύων, βραχύτα τ@. non eſt tamen in uſu βράχυϛος. Sic ano malum πολὺς, πλέων, πλεῖϛ@: non πολύτε- ρ@, nec πολύτατ@. Huic ſimile eſt μέγας à quo μείζων, μέγιϛος. Comparationes etiam fiunt, & ſuperlationes ex præpoſitionibus: ut ab ὑπὲρ, ὑπέρτερ@ ſuperior, & ὑπέρτα- τ@. Ab aduerbijs: ut à πόῤῥω, ποῤῥώτερ@, longius diſtans, & ποῤῥώτατ@. A partici- pijs: ut ἐῤῥώμεν@, ualens ἐῤῥωμενέστερ@, ἐῤ- ῥωμενέστατ@.

De Patronymicis.

Patronymica maſculina fiunt à caſu gi- gnẽdi ſingulari ultima uerſa in, ιδης: ut ὁ νέ- στωρ. τοῦ νέστορ@, ὁ νεστορίδης. ὁ πηλεὺς, τοῦ

πηλέως,

πηλέως, ὁ πηλείδης. Quod ſi nomen à quo ducitur patronymicum ſit primæ declinationis, aut finitum in, ος, purum format patronymicum in, αδης, : ut ὁ ἥλιος, ſol, ὁ ἡλιάδης, ὁ βορέας, aquilo, ὁ βορεάδης. Patronymica fœminina fiunt in, νη: ut ὁ ἄδραστος, ἡ ἀδραστίνη, quod ſi præcedat, ι, deſinet in, ωνη, ut ὁ ἰκάριος, ἡ ἰκαριώνη. Fœminina uerò patronymica fiunt à ſuis maſculinis ablato, δη: ut ὁ νεστορείδης, νεστορεὶς, ab ὁ ἡλιάδης, ἡ ἡλιάς.

De nominibus deminutiuis.

Duæ ſunt formæ maſculinorum in σκος, & λος: ut ὁ ἀνθρωπίσκος, homuncio. ὁ ναυτίλος, paruus nauta. Fœminina deſinũt, σκη, aut in, ις: ut, ἡ παιδίσκη, puella. ἡ θεραπαινίς ancillula. Neutra in, ον, deſinunt: τὸ γραΐδιον. τὸ γερόντιον, uetula. Deminutiua in, ας, υς, αξ, & ων, ferè ſunt nunquam in uſu: ut ὁ ζηνᾶς, Iupiter paruus. ὁ διονῦς, Bacchus paruus. ὁ λίθαξ, lapillus. ὁ μωρίων, ſtultulus.

De poſſeſsiuis.

Horum multa ſunt genera: ut λευκὸς albus, ἀνθρώπειος, humanus. σπουδαῖος, ſtudioſus. πατρῷος, patrius. ποικίλος, uarius.

De denominationibus.

Denominatio fit à nomine primi generis: ut ἡ λευκότης, candor, ἀπὸ τοῦ λευκοῦ.

De nomine verbali.

A prima perſona ſingulari prçteriti perfecti paſſiui fiunt nomina neutra quintæ declinationis finita in, α: ut πράττω, ago, πέπραγμαι, τὸ πρᾶγμα, res. Fiunt ab eadẽ perſona nomina finita in, μος: ut λογίζομαι, ratiocinor, λελόγισμαι, ὁ λογισμὸς, ratiocinatio. à perſona ſecunda eiuſdem temporis fiunt multa nomina in, ις: ut à λέγω, dico, λέλεγμαι, λέλεξαι, ἡ λέξις, dictio. Nonnulla etiam fiunt à tertia perſona: ut à ποιέω, facio, πεποίηται, ὁ ποιητὴς, poëta. Atq; hactenus de nominum formis.

De figura nominum.

Omnia nomina aut ſunt ſimplicia aut iuncta. Simplicia: ut ἵππος, equus. Iuncta: ut φίλιππος, ſtudioſus equorum.

DE PRONOMINE.

QVinq; ſunt genera pronominum: primi generis, deriuata, demonſtrãtia, relata & iuncta.

De pro

De Pronominibus primi generis.

Tria ſunt pronomina primi generis.

Primæ perſonæ.

Εν. ἐγὼ, ego, ἐμοῦ, ἐμοί, ἐμέ. Δυι. νῶ, νῷν, & νῶϊ, νῶϊν. Πλη. ἡμεῖς, ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμᾶς.

Secundæ perſonæ.

Εν. σὺ, tu, σοῦ, σοί, σέ. Δυι. σφῶ, σφῷν. Πλη. ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς.

Tertiæ perſonæ.

Εν. ὅς, ſui, οὗ, οἷ, ἕ. Δυι. σφὲ, σφοῖν. Πλη. σφεῖς, σφῶν, σφισί, σφᾶς.

De deriuatis.

Deriuata ſunt octo: tria à pronomine primæ formæ: à caſu gignendi ſingulari: ἐμός, ἐμὴ, ἐμόν, meus. à numero duali: νωΐτερος, νωΐτερα, νωΐτερον, noſter de duobus. à plurali; ἡμέτερος, α, ον, noſter de duobus, uel pluribus. A pronomine ſecundæ perſonæ tria etiam fiunt: à ſingulari, σὸς, σὴ, σὸν, tuus. A duali σφωΐτερος, ρα, ρον, veſter de duobus. A plurali ὑμέτερος, ρα, ρον, veſter de tribus uel de pluribus. A pronomine tertiæ perſonæ: à ſingulari, ὅς, ἥ, ὅν, ſuus. A duali & plurali σφέτερος, ρα, ρον, ſuus.

De de

De demonſtrantibus.

Duo ſunt demonſtrãtia: οὗτος, αὕτη, τοῦτο, hic. ἐκεῖνος, ἐκείνη, ἐκεῖνο, ille.

Relatum.

Vnum tantum eſt, αὐτὸς, αὐτὴ, αὐτὸ. ipſe.

Iuncta.

Tria ſunt quæ inflectuntur per tres caſus tantum ſingulares primæ perſonæ: ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῆς, ἐμαυτοῦ. ἐμαυτῷ, ἐμαυτῇ, ἐμαυτῷ. ἐμαυτὸν, ἐμαυτὴν, ἐμαυτὸ, meiipſius. Secũdę perſonæ. σεαυτοῦ, σεαυτῆς, σεαυτοῦ. σεαυτῷ, σεαυτῇ, σεαυτῷ. σεαυτὸν, σεαυτὴν, σεαυτὸ, tuiipſius: aut per craſim σαυτοῦ, σαυτῆς &c. Tertię perſonæ ἑαυτοῦ, ἑαυτῆς, ἑαυτοῦ. ἑαυτῷ, ἑαυτῇ, ἑαυτῷ. ἑαυτὸν, ἑαυτὴν, ἑαυτὸ. ſuiipſius. aut αὑτοῦ, αὑτῆς, αὑτοῦ. αὑτῷ, αὑτῇ, αὑτῷ. αὑτὸν, αὑτήν, αὑτό. Extat etiam & plurale huius pronominis. ἑαυτῶν. ἑαυτοῖς, ἑαυταῖς, ἑαυτοῖς. ἑαυτοὺς, ἑαυτὰς, ἑαυτά.

DE VERBO, ET *eius conſecutionibus.*

VErbum eſt pars orationis, quæ uim faciendi, aut accipiendi declarat cum certa temporis ſignificatione.

Conſe

Conſecutiones verborum ſeptem.

Affectio, figura, ſpecies, numerus, modus, tempus & perſona.

Affectiones verborum tres.

Ενεργητικὴ, actionis: παθητικὴ, paſſionis: μέση, media. ex quibus quinq; genera uerborum exiſtunt. Verbum quod actionem declarat, & habet uocẽ paſſionis in, μαι: ut τύπτω, uerbero. τύπτομαι uerò uerbũ eſt paſſionem declarans: quia deſinit in μαι Neutrũ dicitur quod caret paſſione: ut ὑγιαίνω, ualeo. Commune quod uocem paſſionis habet, ſed actionem & paſſionem declarat: cuius generis ſunt pauca quædam: ut βιάζομαι uim facio, & accipio. ἐργάζομαι, operor, & efficior. Deponens eſt quod licet habeat uocem paſſionis, tamen actionem declarat: ut μάχομαι, pugno.

Figuræ verborum.

Simplex & coniuncta. ſimplex: ut φέρω, fero. coniuncta: ut προσφέρω, offero.

Species verborum duæ.

Verba primi generis & deriuata. primi generis: ut μανθάνω, diſco. deriuata: ut μαθητιῶ, cupio diſcere.

Numeri

Numeri tres.

Iidem qui nominum.

Ἐγκλίσεις, modi quinque.

Ὁριστικὴ, indicandi: ut τύπτω, uerbero. Προστακτικὴ, imperandi: ut τύπτε. Εὐκτικὴ, optandi: ut τύπτοιμι. Ὑποτακτικὴ, ſubiungendi: ut ἐὰν τύπτω. Ἀπαρέμφατος, infinitus: ut τύπτειν. His adduntur participia in inflexione uerborum.

Tempora.

Ἐνεστὼς, præſens: τύπτω. παρατατικὸς, præteritum imperfectum: ἔτυπτον. παρακείμενος, perfectum: τέτυφα. ὑπερσυντελικὸς, præteritum pluſq. ἐτετύφειν. ἀόριστος πρῶτος, aoriſtus primus, ἔτυψα. ἀόριστος δεύτερος, aoriſtus ſecundus, ἔτυπον. Vterq; aoriſtus idē ualet quod præteritū perfectū. μέλλων πρῶτος, futurum primū τύψω. μέλλων δεύτερος, futurum ſecundū, τυπῶ. & μετ᾽ ὀλίγον μέλλων, paulò poſt futurum, quod proprium eſt uocis paſſiuę & declarat rem mox futuram: ut τεθνήξομαι iam iam moriar.

Perſonæ tres.

Prima: ut τύπτω. ſecunda τύπτεις. tertia τύπτει. ex quibus duo exiſtunt genera uerborum.

borū. Perſonale & ἀπρόσωπον, id eſt, quod caret certa perſonarum ratione. De perſonali nunc eſt diſputandum.

De generibus verborum.

Tria ſunt genera uerborū: Barytona, inflexa, & deſinētia in, μι. Barytona ſunt quæ habent ſonum acutum in penultima thematis: ut τύπτω. Inflexa quę habent ſonum inflexum in ultima: ut ποιῶ, facio. deſinentia in, μι, quorum thema deſinit in, μι: ut τίθημι, pono.

De verbis barytonis & horum coniugationibus.

Sex ſunt coniugationes uerborum barytonorum, quæ diſtinguuntur ijs literis, quæ antecedunt proximè extremum, ω, thematis. Has literas appellant Græci χαρακτηριστικὰς, quaſi notæ quædam ſint coniugationis indices: continētur autem omnes hac tabella.

	1.	2.	3.	4.	5.	6.
Mediæ	β.	γ.	δ.	ζ.	λ.	vo
Tenues	π.	κ.	τ.	σσ.	μ.	ca
Aſpiratæ	φ.	χ.	θ.	ττ.	ν.	les
	πτ.	κτ.			ρ.	

Exempla

Exempla harum cõiugationũ talia ſunt: primæ, λήβω, capio: βλέπω, uideo: γράφω, ſcribo. τύπτω. Secundæ, λέγω dico. πλέκω, necto. τρέχω, curro. τίκτω, pario. Tertiæ, ᾄδω, cano ἀνύτω, perficio. πείθω, perſuadeo. Quartæ, ὁρίζω, finio. φυλάττω, cuſtodio, aut φυλάσσω. Quintæ, ἀγγέλλω, nuntio. νέμω, paſcor. μένω, maneo. σπέρω, ſero. Sextæ: ut λύω, ſoluo. ἀκούω, audio.

Exemplum verbi barytoni.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά.

Ἐνεστώς.

Ἑν. τύπτω, τύπτεις, τύπτει. Δυ. τύπτετον, τύπτετον. Πλη. τύπτομεν, τύπτετε, τύπτουσι.

Παρατατικός.

Ἑν. ἔτυπτον, ἔτυπτες, ἔτυπτε. Δυ. ἐτύπτετον, ἐτυπτέτην. Πλη. ἐτύπτομεν, ἐτύπτετε, ἔτυπτον.

Προστακτικά. Ἑν. τύπτε, τυπτέτω. Δυ. τύπτετον, τυπτέτων. Πλη. τύπτετε, τυπτέτωσαν.

Εὐκτικά. Ἑν. τύπτοιμι, τύπτοις, τύπτοι. Δυ τύπτοιτον, τυπτοίτην. Πλη. τύπτοιμεν, τύπτοιτε, τύπτοιεν

Ὑποτακτικά. Ἑν. ἐὰν τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ. Δυ. τύπτητον, τύπτητον. Πλη. τύπτωμεν, τύπτητε, τύπτωσι.

Ἀπαρέμφατα. τύπτειν.

Ὁ τύπτων,

ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος. ἡ τύπτουσα, τῆς τυ- μετοχή.
πτούσης. τὸ τύπτον, τοῦ τύπτοντος.

Μέλλων α.

Εν. τύψω, τύψεις, τύψει. Δυ. τύψετον, τύψετον.
Πλη. τύψομεν, τύψετε, τύψουσι.
Εν. τύψοιμι, τύψοις, τύψοι. Δυ. τύψοιτον, τυ- εὐκτ.
ψοίτην. Πλη. τύψοιμεν, τύψοιτε, τύψοιεν.
Τύψειν. ἀπαρ.
ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος. ἡ τύψουσα, τῆς τυψούσης. μετ.
τὸ τύψον, τοῦ τύψοντος.

Παρακείμενος.

Εν. τέτυφα, τέτυφας, τέτυφε. Δυ. τετύφατον,
τετύφατον. Πλη. τετύφαμεν, τετύφατε, τε-
τύφασι.

Υπερσυντελικός.

Εν. ἐτετύφειν, ἐτετύφεις, ἐτετύφει. Δυ. ἐτετύ-
φειτον, ἐτετυφείτην. Πλη. ἐτετύφειμεν, ἐτετύ-
φειτε, ἐτετύφεισαν.
Εν. τέτυφε, τετυφέτω. Δυ. τετύφετον, τετυφέ- προσ.
των. Πλη. τετύφετε, τετυφέτωσαν.
Εν. τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι. Δυ. τετύφοι εὐκτ.
τον, τετυφοίτην. Πλη. τετύφοιμεν, τετύφοι-
τε, τετύφοιεν.
Εν. ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ. Δυ. τετύφη- ὑπο.
τον, τετύφητον. Πλη. τετύφωμεν, τετύφη-
τε, τετύφωσι.

Ἀπα. Τετυφέναι.
Μετ. ὁ τετυφὼς, τοῦ τετυφότος. ἡ τετυφυῖα, τῆς τετυφυίας. τὸ τετυφὸς, τοῦ τετυφότος.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ὁρι. Εν. ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε. Δυ. ἐτύψατον, ἐτυψάτην. Πλη. ἐτύψαμεν, ἐτύψατε, ἔτυψαν.
Προ. Ενι. τύψον, τυψάτω. Δυ. τύψατον, τυψάτων. Πλη. τύψατε, τυψάτωσαν.
Ευκ. Εν. τύψαιμι, τύψαις, τύψαι. Δυ. τύψαιτον, τυψαίτην. Πλη. τύψαιμεν, τύψαιτε, τύψαιεν.
Υπο. Εν. ἐὰν τύψω, τύψῃς, τύψῃ. Δυ. τύψητον, τύψητον. Πλη. τύψωμεν, τύψητε, τύψωσι.
Ἀπα. Τύψαι.
Μετ. ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος. ἡ τύψασα, τῆς τυψάσης. τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος.

Ἀόριστος. β.

Ὁρι. Εν. ἔτυπον, ἔτυπες, ἔτυπε. Δυ. ἐτύπετον, ἐτυπέτην. Πλη. ἐτύπομεν, ἐτύπετε, ἔτυπον.
Προ. Εν. τύπε, τυπέτω. Δυ. τύπετον, τυπέτων. Πλη. τύπετε, τυπέτωσαν.
Ευκ. Εν. τύποιμι, τύποις, τύποι. Δυ. τύποιτον, τυποίτην. Πλη. τύποιμεν, τύποιτε, τύποιεν.
Υπο. Εν. ἐὰν τύπω, τύπῃς, τύπῃ. Δυ. τύπητον, τύπητον. Πλη. τύπωμεν, τύπητε, τύπωσι.
Ἀπα. Τυπεῖν.
Μετ. ὁ τυπὼν, τοῦ τυπόντος. ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης.

τὸ τυ

τὸ τυπὸν, τοῦ τυπόντος. Μέλλων. β.

Εν. τυπῶ, τυπεῖς, τυπεῖ. Δυ. τυπεῖτον, τυπεῖτον. Πλη. τυποῦμεν, τυπεῖτε, τυποῦσι. Ορι.

Εν. τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ. Δυ. τυποῖτον, τυποίτην. Πλη. τυποῖμεν, τυποῖτε, τυποῖεν. Ευκ.

Τυπεῖν. Απαρ.

ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος. ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης. τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος. Μετο.

Οριστικὰ παθητικὰ Ενεστῶς.

Εν. τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται. Δυ. τυπτόμεθον, τύπτεσθον, τύπτεσθον. Πλη. τυπτόμεθα, τύπτεσθε, τύπτονται. Παρατατικὸς παθη.

Εν. ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, ἐτύπτετο. Δυ. ἐτυπτόμεθον, ἐτύπτεσθον, ἐτυπτέσθην. Πλη. ἐτυπτόμεθα, ἐτύπτεσθε, ἐτύπτοντο.

Εν. τύπτου, τυπτέσθω. Δυ. τύπτεσθον, τυπτέσθων. Πλη. τύπτεσθε, τυπτέσθωσαν. Προσ.

Εν. τυπτοίμην, τύπτοιο, τύπτοιτο. Δυ. τυπτοίμεθον, τύπτοισθον, τυπτοίσθην. Πλη. τυπτοίμεθα, τύπτοισθε, τύπτοιντο. Ευκ.

Εν. ἐὰν τύπτωμαι, τύπτῃ, τύπτηται. Δυ. τυπτώμεθον, τύπτησθον, τύπτησθον. Πλη. τυπτώμεθα, τύπτησθε, τύπτωνται. Υπο.

Τύπτεσθαι. Απα.

ὁ τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου. ἡ τυπτομένη, τῆς τυπτομένης. τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου. Μετ.

Παρακείμενος παθ.

Οριϲ. Εν. τέτυμμαι, τέτυψαι, τέτυπται. Δυ. τετύμμεθον, τέτυφθον, τέτυφθον. Πλη. τετύμμεθα, τέτυφθε, τετυμμένοι εἰσί.

Υπερσυντελικός.

Εν. ἐτετύμμην, ἐτέτυψο, ἐτέτυπτο. Δυ. ἐτετύμμεθον, ἐτέτυφθον, ἐτετύφθην. Πλη. ἐτετύμμεθα, ἐτέτυφθε, ἐτετυμμένοι ἦσαν.

Προϲ. Εν. τέτυψο, τετύφθω. Δυ. τέτυφθον, τετύφθων. Πλη. τέτυφθε, τετύφθωσαν.

Ευκτ. Εν. τετυμμένος εἴην, εἴης, εἴη. Δυ. τετυμμένω εἴητον, εἰήτην. Πλη. τετυμμένοι εἴημεν, εἴητε, εἴησαν.

Υπο. Εν. ἐὰν τετυμμένος ὦ, ᾗς, ᾗ. Δυ. τετυμμένω ἦτον, ἦτον. Πλη. τετυμμένοι ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

Απα. Τετύφθαι.

Μετ. ὁ τετυμμένος, τοῦ τετυμμένου. ἡ τετυμμένη, τῆς τετυμμένης. τὸ τετυμμένον, τοῦ τετυμμένου.

Αόριστος. α. παθη.

Ορι. Εν. ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη. Δυ. ἐτύφθητον, ἐτυφθήτην. Πλη. ἐτύφθημεν, ἐτύφθητε, ἐτύφθησαν.

Προ. Εν. τύφθητι, τυφθήτω. Δυ. τύφθητον, τυφθήτων. Πλη. τύφθητε, τυφθήτωσαν.

Ευκ. Εν. τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη. Δυ. τυφθείητον, τυφθειήτην. Πλη. τυφθείημεν, τυφθείητε, τυφθείησαν.

Εν. ἐὰν

Ἐν. ἐὰν τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ. Δυ. τυφθῆτον, ὑπο.
τυφθῆτον. Πλη. τυφθῶμεν, τυφθῆτε, τυφθῶσι.
Τυφθῆναι. Απα.
ὁ τυφθείς, τοῦ τυφθέντος. ἡ τυφθεῖσα, τῆς τυφθεί- Μετ.
σης. τὸ τυφθέν, τοῦ τυφθέντος.

Ἀόριστος. β. παθ.

Ἐν. ἐτύπην, ἐτύπης, ἐτύπη. Δυ. ἐτύπητον, ἐτυ- Ορι.
πήτην. Πλη. ἐτύπημεν, ἐτύπητε, ἐτύπησαν.
Ἐν. τύπηθι, τυπήτω. Δυ. τύπητον, τυπήτων. Προ.
Πλη. τύπητε, τυπήτωσαν.
Ἐν. τυπείην, τυπείης, τυπείη. Δυ. τυπείητον, Ευκ.
τυπειήτην. Πλη. τυπείημεν, τυπείητε, τυ-
πείησαν.
Ἐν. ἐὰν τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ. Δυ. τυπῆτον, τυ- ὑπο.
πῆτον. Πλη. τυπῶμεν, τυπῆτε, τυπῶσι.
Τυπῆναι. Απα.
ὁ τυπείς, τοῦ τυπέντος. ἡ τυπεῖσα, τῆς τυπεί- Μετ.
σης. τὸ τυπέν, τοῦ τυπέντος.

Μέλλων. α.

Ἐν. τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσεται. Δυ. τυφ- Ορι.
θησόμεθον, τυφθήσεσθον, τυφθήσεσθον. Πλη.
τυφθησόμεθα, τυφθήσεσθε, τυφθήσονται.
Ἐν. τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο. Δυ. Ευκ.
τυφθησοίμεθον, τυφθήσοισθον, τυφθησοίσθην.
Πλη. τυφθησοίμεθα, τυφθήσοισθε, τυφθήσοιντο.
Τυφθήσεσθαι. Απα.

μετ. ὁ τυφθησόμενος, τοῦ τυφθησομένου. ἡ τυφθησομένη, τῆς τυφθησομένης. τὸ τυφθησόμενον, τοῦ τυφθησομένου.

Μέλλων. β.

Ορι. Εν. τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται. Δυ. τυπησόμεθον, τυπήσεσθον, τυπήσεσθον. Πλη. τυπησόμεθα, τυπήσεσθε, τυπήσονται.

Ευκ. Εν. τυπησοίμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο. Δυ. τυπησοίμεθον, τυπήσοισθον, τυπησοίσθην. Πλη. τυπησοίμεθα, τυπήσοισθε, τυπήσοιντο.

Απα. Τυπήσεσθαι.

μετ. ὁ τυπησόμενος, τοῦ τυπησομένου. ἡ τυπησομένη, τῆς τυπησομένης. τὸ τυπησόμενον, τοῦ τυπησομένου.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Ορισ. Εν. τετύψομαι, ττετύψῃ, τετύψεται. Δυ. τετυψόμεθον, τετύψεσθον, τετύψεσθον. Πλη. τετυψόμεθα, τετύψεσθε, τετύψονται.

Ευκ. Εν. τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο. Δυ. τετυψοίμεθον, τετύψοισθον, τετυψοίσθην. Πλη. τετυψοίμεθα, τετύψοισθε, τετύψοιντο.

Απα. Τετύψεσθαι.

μετ. ὁ τετυψόμενος, τοῦ τετυψομένου. ἡ τετυψομένη, τῆς τετυψομένης. τὸ τετυψόμενον, τοῦ τετυψομένου.

Παρακείμενος μέσος.

Εν. τέτυπα, τέτυπας, τέτυπε. Δυ. τετύπατον, τετύπατον. Πλη. τετύπαμεν, τετύπατε, τετύπασι. Ορι.

Ὑπερσυντελικός.

Εν. ἐτετύπειν, ἐτετύπεις, ἐτετύπει. Δυ. ἐτετύπειτον, ἐτετυπείτην. Πλη. ἐτετύπειμεν, ἐτετύπειτε, ἐτετύπεισαν. Ορι.

Εν. τέτυπε, τετυπέτω. Δυ. τετύπετον, τετυπέτων. Πλη. τετύπετε, τετυπέτωσαν. Προ.

Εν. τετύποιμι, τετύποις, τετύποι. Δυ. τετύποιτον, τετυποίτην. Πλη. τετύποιμεν, τετύποιτε, τετύποιεν. Ευκ.

Εν ἐὰν τετύπω, τετύπῃς, τετύπῃ. Δυ. τετύπητον, τετύπητον. Πλη. τετύπωμεν, τετύπητε, τετύπωσι. Υπο.

Τετυπέναι. Απα.

ὁ τετυπὼς, τοῦ τετυπότος. ἡ τετυπυῖα, τῆς τετυπυίας. τὸ τετυπὸς, τοῦ τετυπότος. Μετ.

Ἀόριστος α.

Εν. ἐτυψάμην, ἐτύψω, ἐτύψατο. Δυ. ἐτυψάμεθον, ἐτύψασθον, ἐτυψάσθην. Πλη. ἐτυψάμεθα, ἐτύψασθε, ἐτύψαντο. Ορισ.

Εν. τύψαι, τυψάσθω. Δυ. τύψασθον, τυψάσθων. Πλη. τύψασθε, τυψάσθωσαν. Προσ.

Εν. τυψαίμην, τύψαιο, τύψαιτο. Δυ. τυψαί- Ευκ.

μεθον, τύψαισθον, τυψαίσθην. Πλη. τυψαίμεθα, τύψαισθε, τύψαιντο.

Υπο. Εν. ἐὰν τύψωμαι, τύψῃ, τύψηται. Δυ. τυψώμεθον, τύψησθον, τύψησθον. Πλη. τυψώμεθα, τύψησθε, τύψωνται.

Απα. Τύψασθαι.

Μετ. ὁ τυψάμενος, τοῦ τυψαμένου. ἡ τυψαμένη, τῆς τυψαμένης. τὸ τυψάμενον, τοῦ τυψαμένου.

Αόριστος. β.

Ορι. Εν. ἐτυπόμην, ἐτύπου, ἐτύπετο. Δυ. ἐτυπόμεθον, ἐτύπεσθον, ἐτυπέσθην. Πλη. ἐτυπόμεθα, ἐτύπεσθε, ἐτύποντο.

Προ. Εν. τυποῦ, τυπέσθω. Δυ. τύπεσθον, τυπέσθων. Πλη. τύπεσθε, τυπέσθωσαν.

Ευκ. Εν. τυποίμην, τύποιο, τύποιτο. Δυ. τυποίμεθον, τύποισθον, τυποίσθην. Πλη. τυποίμεθα, τύποισθε, τύποιντο.

Υπο. Εν. τύπωμαι, τύπῃ, τύπηται. Δυ. τυπώμεθον, τύπησθον, τύπησθον. Πλη. τυπώμεθα, τύπησθε, τύπωνται.

Απα. Τυπέσθαι.

Μετ. ὁ τυπόμενος, τοῦ τυπομένου. ἡ τυπομένη, τῆς τυπομένης. τὸ τυπόμενον, τοῦ τυπομένου.

Μέλλων. α.

Ορι. Εν. τύψομαι, τύψῃ, τύψεται. Δυ τυψόμεθον, τύψεσθον, τύψεσθον. Πλη. τυψόμεθα, τύψεσθε,

ψεσθε, τύψον τω.

Ευ. τυψοίμην, τύψοιο, τύψοι. Δυ. τυψοίμεθον, τύψοισθον, τυψοίσθην. Πλη. τυψοίμεθα, τύψοισθε, τύψοιντο. Ευκ.

Τύψεσθαι. Απα.

ὁ τυψόμενος, τοῦ τυψομένου. ἡ τυψομένη, τῆς τυψομένης. τὸ τυψόμενον, τοῦ τυψομένου. Μετ.

Μέλλων. β.

Ευ. τυποῦμαι, τυπῇ, τυπεῖται. Δυ. τυπούμεθον, τυπεῖσθον, τυπεῖσθον. Πλη. τυπούμεθα, τυπεῖσθε, τυποῦνται. Ορι.

Ευ. τυποίμην, τυποῖο, τυποῖτο. Δυ. τυποίμεθον, τυποῖσθον, τυποίσθην. Πλη. τυποίμεθα, τυποῖσθε, τυποῖντο. Ευκ.

Τυπεῖσθαι. Απα.

ὁ τυπούμενος, τοῦ τυπουμένου. ἡ τυπουμένη, τῆς τυπουμένης. τὸ τυπούμενον, τοῦ τυπουμένου. Μετ.

De temporum formatione.

Præteritum imperfectum fit à themate, ω, extremo mutato in, ον, & addito cremento. Acceſſio autem quæ fit eſt duplex: ſyllabæ, cùm uerbũ incipit à cōſonanti: ut τύπτω, imperf. ἔτυπτον. Temporis cùm uocalis breuis uertitur in longam, aut quæ longa erat fit lõgior: quod fit in ijs uerbis, quæ

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

diphthongus,aut poſitio duarũ conſonantium detrahenda ultima litera:ut φαίνω,appareo,fut.φανῶ.κάρω,tõdeo,fut.κερῶ. κάμνω,laboro,fut.καμῶ. Futurũ primũ uerborum quintæ flectitur,ut ſecundum futurũ.

De præterito perfecto canon generalis.

Præteritũ perfectũ fit à futuro primo extrema uocali mutata in,α,& uerſa characteriſtica futuri primi in characteriſticam præteriti,facta acceſſione temporis;aut ſyllabę & præpoſita primi uerbi conſonãte: ut τύπτω,fut.τύψω,præt.τέτυφα. Characteriſticæ παρακειμένου ſunt tres: φ,χ,κ. φ,eſt uerborum primæ:ut τύπτω,fut.τύψω, præter.τέτυφα. χ,eſt uerborũ quæ habent in fut.ξ: ut λέγω,fut.λέξω,præt.λέλεχα. κ, reliquarum coniugationum: ut πείθω,futu. πείσω. præter. πέπεικα.

Quãdo nõ eſt repetenda prima cõſonans.

ρ, duplices, duæ conſonantes niſi muta cum immutabili,nõ repetũtur: quanquam, ρ, geminatur: ut ῥίπτω, iacio, præt. ἔῤῥιφα. ψάλλω,cano,præter ἔψαλκα. σπείρω, præte. ἔσπαρκα. Quinetiam, γν, & γνυ, non repetuntur: ut γνωρίζω,indico,præte.ἐγνώρικα.

γνυγορέω,

γρηγορέω, uigilo præt. ἐγρηγόρηκα. Aſpiratæ repetuntur per ſuas tenues: ut φράζω, dico præt. πέφρακα. θύω, ſacrifico præt. τέθυκα.

De penultima præteriti.

Si penultima futuri in uerbo, diſſyllabo quintæ fuerit, ε, uertitur in, α: ut σπείρω, fut. σπερῶ, præt. ἔσπαρκα.

De characteriſticis.

Hæc uerba quinq; ſumunt, η, inter duas characteriſticas, νέμω, præt. νενέμηκα. μένω, μεμένηκα. δέμω, ædifico, δεδέμηκα. τέμνω, ſcindo, τετέμηκα, etſi uſitatius eſt τέτμηκα. Quæ in, νω, deſinunt, ν, mutant in, γ: ut φαίνω, πέφαγκα. Atque in, ινω, υνω, aut, ηνω, deſinunt præter μολύνω, inquino, ν, mutant in κ: ut κρίνω, κέκρικα. τείνω, τέτακα tendo.

De pluſquamperfecto.

Fit à perfecto, α, mutato in, ειν, & facta acceſſione τό, ε, ſi præteritum inceperit à conſonãti: ut τέτυφα, pluſquamperf. ἐτετύφειν.

De aoriſto primo.

Fit à futuro primo, ω, extremo uerſo in, α, & facta acceſſione: ut τύψω aor. ἔτυψα.

De penultima aor. primi.

Si penultima uocalis futuri fuerit, α, in, η, mutan

mutanda, ſi, ε, addendum, ι: ut ψάλλω, fut. ψαλῶ aor. ἔψηλα. κείρω. fut. κερῶ, aor. ἔκειρα.

De aor. ſecundo.

Fit ab imperfecto ſublata poſteriori conſonanti, ſi duæ fuerint characteriſticæ thematis: ut ἔτυπτον aor. β. ἔτυπον. in uerbis quartæ cùm fuerit ζ, in futuro, γ, eſt characteriſtica huius aoriſti, cùm, σ, erit, δ: ut φράζω, futurum φράσω aor. ἔφραδον. ὀρύττω fodio, fut. ὀρύξω, aor. ſecun. ὤρυγον.

De penultima aor. ſecundi.

Penultima huius aor. ſi fuerit in themate, η, ω, αι, αυ, aut, ε, in diſſyllabis antecedente aut conſequente immutabili, aut, λ, in diſſyllabis quintæ mutatur in, α: ut λήβω, ἔλαβον. τρώγω edo, ἔτραγον. καίω, uro ἔκαον. παύω ceſſo, ἔπαον. πλέκω, ἔπλακον. τέμνω, ἔταμον. In diphthongis, ει, aut, ευ, detrahendum eſt, ε: ut λείπω relinquo ἔλιπον. φεύγω, fugio, ἔφυγον. ἀκούω, audio, ἤκοον.

De futuro ſecundo.

Fit ab aoriſto ſecundo, ον, uerſa in, ῶ, & ablato cremento: ut ἔτυπον, τυπῶ.

De præſenti paſſiuo.

Fit à themate, ω, in, μαι: ut τύπτω, τύπτομαι.

De imper

De imperfecto paſſ.

Fit à ſuo actiuo, μη, interpoſito : ut ἐτυπ-τον, ἐτυπτόμην.

De perfecto.

Fit à ſuo actiuo ultima ſyllaba uerſa in, μαι: hæc regula ualet ferè in uerbis quintæ & ſextæ : ψάλλω, ἔψαλκα, ἔψαλμαι. σπείρω, ἔσπαρκα, ἔσπαρμαι. βουλεύω, conſulo, βεβού-λευκα, βεβούλευμαι. In uerbis primæ & in uerbis quintæ habentibus, γκ, in præterito actiuo eſt addendum alterum, μ : τύπτω, τέτυφα, τέτυμμαι. φαίνω, πέφαγκα, πέφαμ-μαι. In uerbis quorum futurum habet, ξ, eſt addendum, γ : ut λέγω, λέλεχα, λέλεγμαι. In cæteris addendum, σ : ut πείθω, πέπεικα, πέπεισμαι.

De tertia plurali παρακειμένου.

Tertia perſona pluralis, ſi tertia ſingularis deſinat in, ται, purum fit addito, ν : ut κείνω, κέκειται, κέκεινται : ſi in, ται, fuerit impurum exprimetur per periphraſim participij & εἰσί : ut τύπτω, τέτυπται, τετυμ-μένοι εἰσί. Reliquas perſonas melius cogno-

ſces

ſces ex ſubiectis exemplis, quàm prolixis præceptionibus Grammaticorum.

Exemplum primæ.

Εν. τέτυμμαι, τέτυψαι, τέτυπται. Δυ. τετύμμεθον, τέτυφθον, τέτυφθον. Πλη. τετύμμεθα, τέτυφθε, τετυμμένοι εἰσί.

Exemplum ſecundæ & quartæ.

Εν. λέλεγμαι, λέλεξαι, λέλεκται. Δυ. λελέγμεθον, λέλεχθον, λέλεχθον. Πλη. λελέγμεθα, λέλεχθε, λελεγμένοι εἰσί.

Exemplum tertiæ, quartæ & ſextæ.

Εν. πέπεισμαι, πέπεισαι, πέπεισται. Δυι. πεπείσμεθον, πέπεισθον, πέπεισθον. Πλη. πεπείσμεθα, πέπεισθε, πεπεισμένοι εἰσί.

Exemplum quintæ.

Εν. ἔσπαρμαι, ἔσπαρσαι, ἔσπαρται. Δυι. ἐσπάρμεθον, ἔσπαρθον, ἔσπαρθον. Πλη. ἐσπάρμεθα, ἔσπαρθε, ἐσπαρμένοι εἰσί.

Exemplum quintæ.

Εν. πέφαμμαι, πέφανσαι, πέφανται. Δυ. πεφάμμεθον

τύπτην,ἐτύπτης,fut. β. τυπήσομαι. Paulo poſt futurum fit etiam à ſecũda perſona pluſquã perfecti ablato, ε, ſi ſit ante literam præteriti repetitam & addito μαι:ut ἐτετύμμην, ἐτέτυψο,Paulopoſt fut. τετύψομαι.

De media voce.

Præſens & imperfectum huius vocis ſunt omnino eadem tempora cum paſsiuis.

De præterito perfecto.

Fit à præterito actiuo mutata characteriſtica prçteriti in characteriſticã aoriſti ſecundi:vt τέτυφα,præt.medium τέτυπα.

De penultima paracimeni.

Penultima huius præteriti debet eſſe,ο, ſi in themate fuerit,ε:vt λέγω,prçter.λέλεχα præte. medium. λέλογα.αι, thematis vertitur in η:vt φαίνω , præter. medium πέφηνα. In verbis quintæ & ſextæ, vt fiat præte.medium detrahẽdũ,κ : vt ἔψαλκα, ἔψηλα.ἤκκακα,ἤκοα.

De pluſquam perfecto.

Fit eodem modo quo actiuum.

De reliquis temporibus.

Aoriſtus primus fit à ſuo actiuo addito

μην: vt ἔτυψα, ἐτυψάμην. Aoris. ſecundus à ſuo actiuo, ον, in ομην: vt ἔτυπον, ἐτυπόμην. Futu. primum ab actiuo, ω, in ομαι: ut τύψω, τύψομαι. Secũdum à ſecundo: ut τυπῶ, τυποῦμαι. Hactenus de barytonis.

De verbis inflexis.

Tres ſunt coniugationes uerborum inflexorum. Prima in, εω. Secũda in, αω. Tertia in, οω: ut ποιέω, βοάω, χρυσόω. Futurũ primæ & ſecũdę in, ησω, definit. tertiæ in, οσω: ut, ποιήσω, βοήσω, χρυσόσω Diſſyllaba in, εω faciunt futurum in, ευσω: ut πλέω, πλεύσω.

Prçſens tantùm & imperfectum horum contrahuntur: cætera tempora perinde ac ſi barytona eſſent inflectuntur.

Quomodo fiant contractiones.

Contrahuntur autem hoc modo: in uerbis primæ, εο, in, ου, εε, in ει: in uerbis ſecundæ, αου, &, αοι, in, ω. αε, & αϊ, alio modo quã per, οι, in α. οο & οε, in ου. reliquæ contractio nes ferè fiunt in eoſdem fines.

Exemplum primæ.

Ενεςὼς

ὁρι. ποιέω, ῶ, ποιέεις, ᾶς, ποιέει, εῖ. Δυ. ποιέετον, εῖτον ποιέετον.

ποιέετον, εῖτον. Πλη. ποιέομεν, οῦμεν, ποιέετε, εῖτε, ποιέουσι, οῦσι.

Παρατατικός.

Ἑν. Ἐποίεον, ουν, ἐποίεες, εις, ἐποίεε, ει. Δυ. ἐποιέετον, εῖτον, ἐποιεέτην, είτην. Πλη. ἐποιέομεν, οῦμεν, ἐποιέετε, εῖτε, ἐποίεον, ουν.

Ἑν. ποίεε, ει, ποιεέτω, είτω. Δυ. ποιέετον, εῖτον, ποιεέτων, είτων. Πλη. ποιέετε, εῖτε, ποιεέτωσαν, είτωσαν. Προστ.

Ἑν. ποιέοιμι, οῖμι, ποιέοις, οῖς, ποιέοι, οῖ. Δυ. ποιέοιτον, οῖτον, ποιεοίτην, οίτην. Πλη. ποιέοιμεν, οῖμεν, ποιέοιτε, οῖτε, ποιέοιεν, οῖεν. Ευκτ.

Ἑν. ἐὰν ποιέω, ῶ, ποιέῃς, ῇς, ποιέῃ, ῇ. Δυ. ποιέητον, ῆτον, ποιέητον, ῆτον. Πλη. ποιέωμεν, ῶμεν, ποιέητε, ῆτε, ποιέωσι, ῶσι. Υποτ.

Ποιέειν, ποιεῖν. Απαρ.

ὁ ποιέων, ῶν, τοῦ ποιέοντος, οῦντος. ἡ ποιέουσα, οῦσα, τῆς ποιεούσης, ούσης. τὸ ποιέον, οῦν, τοῦ ποιέοντος, οῦντος. Μετο.

Ἐνεςώς. Παθη.

Ἑν. ποιέομαι, οῦμαι, ποιέῃ, ῇ, ποιέεται, εῖται. Δυ. ποιεόμεθον, ούμεθον, ποιέεσθον, εῖσθον, ποιέεσθον, εῖσθον. Πλη. ποιεόμεθα, ούμεθα, ποιέεσθε, εῖσθε, ποιέονται, οῦνται. Ορι.

Παρατατικός.

Ἑν. ἐποιεόμην, ούμην, ἐποιέου, οῦ, ἐποιέετο, εῖτο. Δυ.

ἐποιεόμεθον, ούμεθον, ἐποιέεσθον, εῖσθον, ἐποιεέσθην, είσθην. Πλη. ἐποιεόμεθα, ούμεθα, ἐποιέεσθε, εῖσθε, ἐποιέοντο, οῦντο.

Προσ. Ἑν. ποιέου, οῦ, ποιεέσθω, είσθω. Δυ. ποιέεσθον εῖσθον ποιεέσθων, είσθων. Πλη. ποιέεσθε, εῖσθε, ποιεέσθωσαν, είσθωσαν.

Ευκ. Ἑν. ποιεοίμην, οίμην, ποιέοιο, οῖο, ποιέοιτο, οῖτο. Δυ. ποιεοίμεθον, οίμεθον, ποιέοισθον, οῖσθον. ποιεοίσθην, οίσθην. Πλη. ποιεοίμεθα, οίμεθα, ποιέοισθε, οῖσθε, ποιέοιντο, οῖντο.

Υπο. Ἑν. ἐὰν ποιέωμαι, ῶμαι, ποιέῃ, ῇ, ποιέηται, ῆται. Δυ. ποιεώμεθον, ώμεθον, ποιέησθον, ῆσθον ποιέησθον, ῆσθον. Πλη. ποιεώμεθα, ώμεθα, ποιέησθε, ῆσθε, ποιέωνται, ῶνται.

Απαρ. Ποιέεσθαι, εῖσθαι.

Μετ. ὁ ποιεόμενος, ούμενος, τοῦ ποιεομένου, ουμένου. ἡ ποιεομένη, ουμένη, τῆς ποιεομένης, ουμένης. τὸ ποιεόμενον, ούμενον, τοῦ ποιεομένου, ουμένου.

Exemplum ſecundæ.

Ἐνεστώς.

Ορι. Ἑν. Βοάω, ῶ, Βοάεις, ᾷς, Βοάει, ᾷ. Δυ. Βοάετον, ᾶτον. Βοάετον, ᾶτον. Πλη. Βοάομεν, ῶμεν, Βοάετε, ᾶτε, Βοάουσι, ῶσι.

Παρατατικός.

Ἑν. ἐβόαον, ων, ἐβόαες, ας, ἐβόαε, α. Δυ. ἐβοάετον,

τον,ᾶτον,ἐβοαέτην,άτην. Πλη.ἐβοάομεν,ῶμεν,ἐβοάετε,ᾶτε,ἐβόαον,ων.

Εν. βόαε,α,βοαέτω,άτω Δυ. βοάετον,ᾶτον, βοαέτων,άτων. Πλη.βοάετε,ᾶτε,βοαέτωσαν,άτωσαν. Προστ.

Εν.βοάοιμι,ῷμι,βοάοις,ῷς,βοάοι,ῷ.Δυ.βοάοιτον,ῷτον,βοαοίτην,ώτην. Πλη. βοάοιμεν,ῷμεν,βοάοιτε,ῷτε,βοάοιεν,ῷεν. Συνκ.

Εν.ἐὰν βοάω,ῶ,βοάῃς,ᾷς,βοάῃ,ᾷ.Δυ.βοάητον,ᾶτον,βοάητον,ᾶτον.Πλη.βοάωμεν,ῶμεν, βοάητε,ᾶτε,βοάωσι,ῶσι. Υποτ.

βοάειν,ᾶν. Απαρ.

ὁ βοάων,ῶν,τοῦ βοάοντος,ῶντος. ἡ βοάουσα,ῶσα,τῆς βοαούσης, ώσης.τὸ βοάον,ῶν,τοῦ βοάοντος,ῶντος. Μετοχ.

Ενεσώς.

Εν. βοάομαι,ῶμαι,βοάῃ,ᾷ,βοάεται,ᾶται. Δυ. βοαόμεθον,ώμεθον,βοάεσθον,ᾶσθον, βοάεσθον,ᾶσθον.Πλη. βοαόμεθα,ώμεθα,βοάεσθε,ᾶσθε,βοάονται,ῶνται. Οριστ.

Παρατατικός.

Εν. ἐβοαόμην,ώμην,ἐβοάου,ῶ,ἐβοάετο,ᾶτο. Δυ. ἐβοαόμεθον,ώμεθον,ἐβοάεσθον,ᾶσθον, ἐβοαέσθην,άσθην. Πλη. ἐβοαόμεθα,ώμεθα, ἐβοάεσθε,ᾶσθε,ἐβοάοντο,ῶντο.

Εν. βοάου,ῶ,βοαέσθω,άσθω. Δυ. βοάεσθον, ᾶσθον,βοαέσθων,άσθων.Πλη.βοάεσθε,ᾶσθε Προστ.

βοαέσθωσαν, άσθωσαν.

ευκ]. Εν. βοαοίμην, ῷμην, βοάοιο, ῷο, βοάοιτο, ῷτο. Δυ. βοαοίμεθον, ώμεθον, βοάοισθον, ῷσθον, βοαοί σθην, ώσθην. Πλη. βοαοίμεθα, ώμεθα, βοαοίσθε, ῷσθε, βοάοιντο, ῷντο.

υποτ]. Εν. ἐὰν βοάωμαι, ῶμαι, βοάη, ᾷ, βοάηται, ᾶται. Δυ. βοαώμεθον, ώμεθον, βοάησθον, ᾶσθον, βοάησθον, ᾶσθον. Πλη. βοαώμεθα, ώμεθα, βοάησθε, ᾶσθε, βοάωνται, ῶνται.

Απαρ. βοάεσθαι, ᾶσθαι.

μετ. ὁ βοαόμενος, ώμενος, τοῦ βοαομένου, ωμένου. ἡ βοαομένη, ωμένη, τῆς βοαομένης, ωμένης. τὸ βοαόμενον, ώμενον, τοῦ βοαομένου, ωμένου.

Exemplum tertiæ.

Ενεστώς.

Οριστ. Εν. χρυσόω, ῶ. χρυσόεις, οῖς, χρυσόει, οῖ. Δυ. χρυσόετον, οῦτον, χρυσόετον, οῦτον. Πλη. χρυσόομεν, οῦμεν, χρυσόετε, οῦτε, χρυσόουσι, οῦσι.

Παρατατικός.

Εν. ἐχρύσοον, ουν, ἐχρύσοες, ους, ἐχρύσοε, ου. Δυ. ἐχρυσόετον, οῦτον, ἐχρυσοέτην, ούτην. Πλη. ἐχρυσόομεν, οῦμεν, ἐχρυσόετε, οῦτε, ἐχρύσοον, ουν.

Προστ. Εν. χρύσοε, ου, χρυσοέτω, ούτω. Δυ. χρυσόετον, οῦτον, χρυσοέτων, ούτων. Πλη. χρυσόετε, οῦτε, χρυσοέτωσαν, ούτωσαν.

Εν,

Εν. χρυσόοιμι, οῖμι, χρυσόοις, οῖς, χρυσόοι, οῖ. Ευκτ.
Δυ. χρυσόοιτον, οῖτον, χρυσοοίτην, οίτην. Πλη.
χρυσόοιμεν, οῖμεν, χρυσόοιτε, οῖτε, χρυσόοιεν,
οῖεν.

Εν. ἐὰν χρυσόω, ῶ, χρυσόῃς, οῖς, χρυσόῃ, οῖ. Δυ. Υποτ.
χρυσόητον, ῶτον, χρυσόητον, ῶτον. Πλη. χρυσόω
μεν, ῶμεν, χρυσόητε, ῶτε, χρυσόωσι, ῶσι.

χρυσόειν, οῦν. Απαρ.

ὁ χρυσόων, ῶν, τοῦ χρυσόοντος, οῦντος. ἡ χρυ- Μετο.
σόουσα, οῦσα, τῆς χρυσοούσης, ούσης. τὸ χρυσόον,
οῦν, τοῦ χρυσόοντος, οῦντος.

Ενεστὼς. Παθ.

Εν. χρυσόομαι, οῦμαι, χρυσόῃ, οῖ, χρυσόεται. Ορι.
οῦται. Δυ. χρυσοόμεθον, ούμεθον, χρυσόεσθον,
οῦσθον. Πλη. χρυσοόμεθα, ούμεθα, χρυσόεσθε,
οῦσθε, χρυσόονται, οῦνται.

Παρατατικός.

Εν. ἐχρυσοόμην, ούμην, ἐχρυσόου, οῦ, ἐχρυσόετο, οῦτο.
Δυ. ἐχρυσοόμεθον, ούμεθον, ἐχρυσόεσθον, οῦσθον,
ἐχρυσοέσθην, ούσθην. Πλη. ἐχρυσοόμεθα, ούμε-
θα, ἐχρυσόεσθε, οῦσθε, ἐχρυσόοντο, οῦντο.

Εν. χρυσόου, οῦ, χρυσοέσθω, ούσθω. Δυ. χρυσόε- Προστ.
σθον, οῦσθον, χρυσοέσθων, ούσθων. Πλη. χρυ-
σοέσθε, οῦσθε, χρυσοέσθωσαν, ούσθωσαν.

Εν. χρυσοοίμην, οίμην, χρυσόοιο, οῖο, χρυσόοιτο, Ευκτ.
οῖτο. Δυ. χρυσοοίμεθον, οίμεθον, χρυσόοισθον,

 οῖσθον,

οἶσθον, χρυσοίσθην, οίσθην. Πλη. χρυσοίμεθα, οίμεθα, χρυσοῖσθε, οἶσθε, χρυσόοιντο, οἶντο.

ὑποτ. Ἑν. ἐὰν χρυσόωμαι, ῶμαι, χρυσόῃ, οῖ, χρυσόηται, ῶται. Δυ. χρυσοώμεθον, ώμεθον, χρυσόησθον, ῶσθον, χρυσόησθον, ῶσθον. Πλη. χρυσόωμεθα, ώμεθα, χρυσόησθε, ῶσθε, χρυσόωνται, χρυσῶνται.

ἀπαρ. χρυσόεσθαι, οῦσθαι.

μετο. ὁ χρυσοόμενος, ούμενος. ἡ χρυσοομένη, ουμένη. τὸ χρυσοόμενον, ούμενον.

De verbis in μι exeuntibus,

Quatuor ſunt coniugationes uerborum in μι deſinentium: quarum tres priores fiunt à tribus uerborum inflexorum coniugationibus, ω, mutato in μι. penultima uocali ſi fuerit α, aut, ε, in, η, ſi, ο, in, ω, mutata præpoſito. ι. & repetita prima cõſonãte, in eaq́ repetenda ijſdem ſeruatis regulis, quas in paracimeno barytonorum ſcripſimus: ut à θέω, fit τίθημι: à στάω, ἵστημι: à δόω, δίδωμι. Futurum harum coniugationum eſt idẽ quod uerbi inflexi à quo deducũtur: ut τίθημι futurum θήσω. Inde reliqua tẽpora, ut in barytonis, ducenda & inflectenda.

Verba quartæ coniugationis fiunt à uerbis ſextæ barytonis, ω, mutato in μι: ut à

ζεύγνυω

ζεύγνύω, ζεύγνυμι. In uerbis quartæ ſic formabis Futurum, ſi thema ſit diſſyllabum idem futurum erit quod ſimplicis: ut δύμι, à δύω fut. δύσω. Si hyperdiſsyllabū, ſic efficies: ex barytoni themate detrahito, ω, & conſonantē repetitā, aut ſi ſint duæ diuerſæ poſteriorē tantū: ut ζεύγνυμι, ζευγνύω, erit thema ζεύγω. unde ζεύξω, fut. & quæ ſequūtur tempora regulas ſequuntur, ut in barytonis: ſic πετάννυμι πεταννύω, πετάω, futu. πετάσω. & quæ ſequuntur tempora. Excipe ὀμνύω & ὄμνυμι iuro. μ. ὀμόσω & ὀμοῦμαι. π. ὤμοκα & Atticè ὀμώμοκα. σβεννύω. μ. σβέσω & σβέσομαι. π. ἔσβεκα. ἀ. β. ἔσβην. Verba in μι præter præſens & imperfectum habent Aoriſtum ſecūdum actiuæ & mediæ uocis, qui aliter atq; in barytonis inflectuntur: fit autem ab imperfecto ſublato, ι, & litera, quę primo repetitur: ut à τίθημι. Imperfectum ἐτίθην, Aoriſtus ſecundus ἔθην.

Exemplum primæ.

Ἐνεσώς.

Ἑν. τίθημι, τίθης, τίθησι. Δυ. τίθετον, τίθετον. ὁρι.
πλη. τίθεμεν, τίθετε, τιθεᾶσι.

παρατατικός.

Εν. ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη. Δυ. ἐτίθετον, ἐτιθέτην. Πλη. ἐτίθεμεν, ἐτίθετε, ἐτίθεσαν.

Προσ. Εν. τίθετι, τιθέτω. Δυ. τίθετον, τιθέτων. Πλη. τιθέτε, τιθέτωσαν.

Ευκ. Εν. τιθείην, τιθείης, τιθείη. Δυ. τιθείητον, τιθειήτην. Πλη. τιθείημεν, τιθείητε, τιθείησαν, καὶ τιθεῖεν.

Υποτ. Εν. ἐὰν τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ. Δυ. τιθῆτον, τιθῆτον. Πλη. τιθῶμεν, τιθῆτε, τιθῶσι.

Απαρ. Τιθέναι.

Μετο. ὁ τιθεὶς, τοῦ τιθέντος. ἡ τιθεῖσα, τῆς τιθείσης. τὸ τιθὲν, τοῦ τιθέντος.

Αόριστος. β.

Ορι. Εν. ἔθην, ἔθης, ἔθη. Δυ. ἔθετον, ἐθέτην. Πλη. ἔθεμεν, ἔθετε, ἔθεσαν.

Προσ. Εν. θὲς, θέτω. Δυ. θέτον, θέτων. Πλη. θέτε, θέτωσαν.

Ευκ. Εν. θείην, θείης, θείη. Δυ. θείητον, θειήτην. Πλη. θείημεν, θείητε, θείησαν, καὶ θεῖεν.

Υποτ. Εν. ἐὰν θῶ, θῇς, θῇ. Δυ. θῆτον, θῆτον. Πλη. θῶμεν, θῆτε, θῶσι.

Απαρ. Θεῖναι.

Μετο. ὁ θεὶς, τοῦ θέντος. ἡ θεῖσα, τῆς θείσης. τὸ θὲν, τοῦ θέντος.

Ενεςὼς παθη.

Ορι. Εν. τίθεμαι, τίθεσαι, τίθεται. Δυ. τιθέμεθον, τίθεσθον, τίθεσθον. Πλη. τιθέμεθα, τίθεσθε, τίθενται.

τίθενται. Παρατατικός.

Εν. ἐτιθέμην, ἐτίθεσο, ἐτίθετο. Δυ. ἐτιθέμεθον, ἐτιθέσθον, ἐτιθέσθην. Πλη. ἐτιθέμεθα, ἐτίθεσθε, ἐτίθεντο.

Εν. τίθεσο, τιθέσθω. Δυ. τίθεσθον, τιθέσθων. Πλη. τίθεσθε, τιθέσθωσαν. προστ.

Εν. τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο. Δυ. τιθείμεθον, τιθεῖσθον, τιθείσθην. Πλη. τιθείμεθα, τιθεῖσθε, τιθεῖντο. ευκτ.

Εν. ἐὰν τιθῶμαι, τιθῇ, τιθῆται. Δυ. τιθώμεθον, τιθῆσθον, τιθῆσθον. Πλη. τιθώμεθα, τιθῆσθε, τιθῶνται. υποτ.

Τίθεσθαι. Απαρ.

ὁ τιθέμενος, τοῦ τιθεμένου. ἡ τιθεμένη, τῆς τιθεμένης. τὸ τιθέμενον, τοῦ τιθεμένου. μετο.

Ἀόριστος. β.

Εν. ἐθέμην, ἔθεσο, ἔθετο. Δυ. ἐθέμεθον, ἔθεσθον, ἐθέσθην. Πλη. ἐθέμεθα, ἔθεσθε, ἔθεντο. ορι.

Εν. θέσο, θέσθω. Δυ. θέσθον, θέσθων. Πλη. θέσθε, θέσθωσαν. προστ.

Εν. θείμην, θεῖο, θεῖτο. Δυ. θείμεθον, θεῖσθον, θείσθην. Πλη. θείμεθα, θεῖσθε, θεῖντο. ευκτ.

Εν. ἐὰν θῶμαι, θῇ, θῆται. Δυ. θώμεθον, θῆσθον, θῆσθον. Πλη. θώμεθα, θῆσθε, θῶνται. υποτ.

Θέσθαι. Απαρ.

ὁ θέμενος, τοῦ θεμένου. ἡ θεμένη, τῆς θεμένης. τὸ θέμε- μετο.

θέμενον, τοῦ θεμένου.

Exemplum ſecundæ.

Ἐνεστώς.

Ὁρι. Ἑν. ἵστημι, ἵστης, ἵστησι. Δυ. ἵστατον, ἵστατον. Πλη. ἵσταμεν, ἵστατε, ἱστᾶσι.

Παρατατικός.

Ἑν. ἵστην, ἵστης, ἵστη. Δυ. ἵστατον, ἱστάτην. Πλη. ἵσταμεν, ἵστατε, ἵστασαν.

Προστ. Ἑν. ἵσταθι, ἱστάτω. Δυ. ἵστατον, ἱστάτων. Πλη. ἵστατε, ἱστάτωσαν.

Συνη. Ἑν. ἱσταίην, ἱσταίης, ἱσταίη. Δυ. ἱσταίητον, ἱσταιήτην. Πλη. ἱσταίημεν, ἱσταίητε, ἱσταίησαν.

Ὑποτ. Ἑν. ἐὰν ἱστῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ. Δυ. ἱστᾶτον, ἱστᾶτον. Πλη. ἱστῶμεν, ἱστᾶτε, ἱστῶσι.

Ἀπαρ. ἱστάναι.

Μετο. ὁ ἱστάς, τοῦ ἱστάντος. ἡ ἱστᾶσα, τῆς ἱστάσης. τὸ ἱστάν, τοῦ ἱστάντος.

Ἀόριστος. β.

Ὁριστ. Ἑν. ἔστην, ἔστης, ἔστη. Δυ. ἔστητον, ἐστήτην. Πλη. ἔστημεν, ἔστητε, ἔστησαν.

Προστ. Ἑν. στῆθι, στήτω. Δυ. στῆτον, στήτων. Πλη. στῆτε, στήτωσαν.

Συνη. Ἑν. σταίην, σταίης, σταίη. Δυ. σταίητον, σταιήτην. Πλη. σταίημεν, σταίητε, σταίησαν.

Ὑποτ. Ἑν. ἐὰν στῶ, στῇς, στῇ. Δυ. στῆτον, στῆτον. Πλη. στῶμεν, στῆτε, στῶσι.

στῆναι.

στῆναι. ἀπαρ.

ὁ στάς, τοῦ στάντος. ἡ στᾶσα, τῆς στάσης. τὸ στάν, τοῦ μετο.
στάντος.

Ἐνεστῶς.

Ἑν. ἵσαμαι, ἵστασαι, ἵσταται. Δυ. ἱστάμεθον, ἵστασθον ὁρι.
ἵστασθον. Πλη. ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵστανται.

Παρατατικός.

Ἑν. ἱστάμην, ἵστασο, ἵστατο. Δυ. ἱστάμεθον, ἱστάσθον,
ἱστάσθην. Πλη. ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵσταντο.

Ἑν. ἵστασο, ἱστάσθω. Δυ. ἵστασθον, ἱστάσθων. Πλη. προσ.
ἵστασθε, ἱστάσθωσαν.

Ἑν. ἱσταίμην, ἵσταιο, ἵσταιτο. Δυ. ἱσταίμεθον, ἱσταί- ευκτ.
σθον, ἱσταίσθην. Πλη. ἱσταίμεθα, ἵσταισθε, ἱσταῖντο.

Ἑν. ἐὰν ἵστωμαι, ἱστῇ, ἱστῆται. Δυ. ἱστώμεθον, ἱστῆ- υποτ.
σθον, ἱστῆσθον. Πλη. ἱστώμεθα, ἱστῆσθε, ἱστῶνται.

ἵστασθαι. ἀπαρ.

ὁ ἱστάμενος, τοῦ ἱσταμένου, ἡ ἱσταμένη, τῆς ἱσταμένης μετο.
τὸ ἱστάμενον, τοῦ ἱσταμένου.

Secundus A oriſtus medius ἐστάμην, ἔστασο, ritè & formatur & mouetur: ſed in hoc uerbo non eſt in uſu. reliqua omnia ſe habēt ut in grauitonis.

Exemplum tertiæ.

Ἐνεστῶς.

Ἑν. δίδωμι, δίδως, δίδωσι. Δυ. δίδοτον, δί- ὁρι.
δοτον.

διδοτον. Πλη. δίδομεν, δίδοτε, διδοῦσι, καὶ διδόασι.

Παρατατικός.

Εν. ἐδίδων, ἐδίδως, ἐδίδω. Δυ. ἐδίδοτον, ἐδιδότην. Πλη. ἐδίδομεν, ἐδίδοτε, ἐδίδοσαν.

Προστ. Εν. δίδοθι, διδότω. Δυ. δίδοτον. διδότων. Πλη. δίδοτε, διδότωσαν.

Ευκτ. Εν. διδοίην, διδοίης, διδοίη. Δυ. διδοίητον, διδοιήτην. Πλη. διδοίημεν, διδοίητε, διδοίησαν.

Υποτ. Εν. ἐὰν διδῶ, διδῷς, διδῷ. Δυ. διδῶτον, διδῶτον. Πλη. διδῶμεν, διδῶτε, διδῶσι.

Απαρ. Διδόναι.

Μετο. ὁ διδοὺς, τοῦ διδόντος. ἡ διδοῦσα, τῆς διδούσης. τὸ διδὸν, τοῦ διδόντος.

Αόριστος. β.

Ορι. Εν. ἔδων, ἔδως, ἔδω. Δυ. ἔδοτον, ἐδότην. Πλη. ἔδομεν, ἔδοτε, ἔδοσαν.

Προστ. Εν. δὸς, δότω. Δυ. δότον, δότων. Πλη. δότε, δότωσαν.

Ευκτ. Εν. δοίην, δοίης, δοίη. Δυ. δοίητον, δοιήτην. Πλη. δοίημεν, δοίητε, δοίησαν, καὶ δοῖεν.

Υποτ. Εν. ἐὰν δῶ, δῷς, δῷ. Δυ. δῶτον, δῶτον. Πλη. δῶμεν, δῶτε, δῶσι.

Απαρ. Δοῦναι.

Μετο. ὁ δοὺς, τοῦ δόντος. ἡ δοῦσα, τῆς δούσης. τὸ δὸν, τοῦ δόντος.

Ἐνεςὼς.

Ἐν. δίδομαι, δίδοσαι, δίδοται. Δυ. διδόμεθον, δίδο- ὁρι.
σθον, δίδοσθον. Πλη. διδόμεθα, δίδοσθε, δί-
Παρατατικός. (δονται.

Ἐν. ἐδιδόμην, ἐδίδοσο, ἐδίδοτο. Δυ. ἐδιδόμεθον,
ἐδίδοσθον, ἐδιδόσθην. Πλη. ἐδιδόμεθα, ἐδί-
δοσθε, ἐδίδοντο.

Ἐν. δίδοσο, διδόσθω. Δυ. δίδοσθον, διδόσθων. προσ.
Πλη. δίδοσθε, διδόσθωσαν.

Ἐν. διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο. Δυ. διδοίμεθον, εὐκ.
διδοῖσθον, διδοίσθην. Πλη. διδοίμεθα, δι-
δοῖσθε, διδοῖντο.

Ἐν. ἐὰν διδῶμαι. διδῷ, διδῶται. Δυ. διδώμε- ὑποτ.
θον, διδῶσθον, διδῶσθον. Πλη. διδώμεθα,
διδῶσθε, διδῶνται.

Δίδοσθαι. Ἀπαρ.

ὁ διδόμενος, τοῦ διδομένου. ἡ διδομένη, τῆς
διδομένης. τὸ διδόμενον, τοῦ διδομένου.

Ἀοριστος. β. μέσος.

Ἐν. ἐδόμην, ἔδοσο, ἔδοτο. Δυ. ἐδόμεθον, ἔδο-
σθον, ἐδόσθην. Πλη. ἐδόμεθα, ἔδοσθε, ἔδοντο.

Ἐν. δόσο, δόσθω. Δυ. δόσθον, δόσθων. πλη. δόσθε προσ.
δόσθωσαν.

Ἐν. δοίμην, δοῖο, δοῖτο. Δυ. δοίμεθον, δοῖσθον, εὐκ.
δοίσθην. πλη. δοίμεθα, δοῖσθε, δοῖντο.

Ἐν. ἐὰν δῶμαι. δῷ, δῶται. Δυ. δώμεθον, δῶσθον ὑποτ.
δῶσθον.

διδῶσθον. πλη. διδώμεθα, διδῶσθε, διδῶνται.

Απαρ. δίδοσθαι.

Μετ. ὁ διδόμενος, τοῦ διδομένου. ἡ διδομένη, τῆς διδομένης. τὸ διδόμενον, τοῦ διδομένου.

Exemplum quartæ.

Ενεστώς.

Ορι. Εν. ζεύγνυμι, ζεύγνυς, ζεύγνυσι. Δυ. ζεύγνυτον, ζεύγνυτον. Πλη. ζεύγνυμεν, ζεύγνυτε, ζευγνῦσι, καὶ ζευγνύουσι.

Παρατατικός.

Εν. ἐζεύγνυν, ἐζεύγνυς, ἐζεύγνυ. Δυ. ἐζευγνύτην, ἐζευγνύτην. Πλη. ἐζεύγνυμεν, ἐζεύγνυτε, ἐζεύγνυσαν.

Προσ. Εν. ζεύγνυθι, ζευγνύτω. Δυ. ζεύγνυτον, ζευγνύτων. Πλη. ζεύγνυτε, ζευγνύτωσαν. Optatiuo modo & ſubiunctiuo caret, quia nulla eſt uox grauitona contrahenda unde ſupplere queas, ut ſupplebas in aliis cõiugationibus.

Απαρ. ζευγνύναι.

Μετ. ὁ ζευγνύς, τοῦ ζευγνύντος. ἡ ζευγνῦσα, τῆς ζευγνύσης. τὸ ζευγνύν, τοῦ ζευγνύντος.

Ενεστώς.

Ορι. Εν. ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυται. Δυ. ζευγνύμεθον, ζεύγνυσθον, ζεύγνυσθον. Πλη.

ζευγνύ-

ζωννύμεθα, ζώννυσθε, ζώννυνται.

Παρατατικός.

Εν. ἐζωννύμην, ἐζώννυσο, ἐζώννυτο. Δυ. ἐζωννύμεθον, ἐζώννυσθον, ἐζωννύσθην. Πλη. ἐζωννύμεθα, ἐζώννυσθε, ἐζώννυντο.

Εν. ζώννυσο, ζωννύσθω. Δυ. ζώννυσθον, ζωννύσθων. Πλη. ζώννυσθε, ζωννύσθωσαν. Caret optatiuo & ſubiunctiuo, cur ita, vide in voce actiua. Προστ.

ζώννυσθαι. Απαρ.

ὁ ζωννύμενος, τοῦ ζωννυμένου. ἡ ζωννυμένη, τῆς ζωννυμένης. τὸ ζωννύμενον, τοῦ ζωννυμένου. Μετ.

Verbum εἰμί.

Ενεστώς.

Εν. εἰμί, εἶς, uel εἶ, ἐστί. Δυ. ἐστόν, ἐστόν. Πλη. ἐσμέν, ἐστέ, εἰσί. Ορι.

Υπερ. ἤμην. ἦσο, ἦτο, &c.

Εν. ἦν, ἦς, ἦν. Δυ. ἦτον, ἤτην. Πλη. ἦμεν, ἦτε, ἦσαν. Παρα.

Εν. ἴσθι, uel ἔσο, ἔστω. Δυ. ἔστον, ἔστων. Πλη. ἔστε, ἔστωσαν. Προστ.

Εν. εἴην, εἴης, εἴη. Δυ. εἴητον, εἰήτην. Πλη. εἴημεν, εἴητε. εἴησαν, aut εἶεν. Ευκτ.

Εν. ἐὰν, ὦ, ἦς, ἦ. Δυ. ἦτον, ἦτον. Πλη. ὦμεν, ἦτε, ὦσι. Υποτ.

εἶναι.

ὁ ὤν, τοῦ ὄντος, ἡ οὖσα, τῆς οὔσης. τὸ ὄν, τοῦ ὄντος.

Futurum medium.

ἔσομαι. ut τύψομαι. omnes ferè præpoſitiones iunguntur cum hoc uerbo: ἔξειμι, ex eo. ἔνειμι, inſum. εἴσειμι, ingredior. πρόειμι, præſum. πρόσειμι, accedo. σύνειμι, ſimuluerſor. ἄπειμι, abſum. δίειμι, tranſeo. ἔπειμι, inſum. μέτειμι, particeps ſum. πάρειμι, adſum. περίειμι, ſuperſtes ſum.

De verbis Anomalis.

Tam uaria ſunt & multa uerba anomala propoſita à Grammaticis, ut non poſſint certa ratione doceri·nos tamen hac metho do explicabimus, ut facilius ꝑcipi poſſint.

Verba quæ non continentur regulis uerborum, aut ſunt deficientia, aut redundantia, aut anomala.

De deficientibus.

Verba deficiẽtia, ſunt quæ nõ inflectũtur ultra paratatícum: qualia ſunt finita in, βω, pręcedẽte, ε, aut in, δω, δνω, γω, αθω, εθω, υθω, λδω, νδω: ut φέρβω, ὀφείω, φαείνω, ἀγγύω, κιάθω, πελέθω, μανύθω, ἔλδω, κυλίνδω, adde his ἐρέχθω. σπένδω habet fut. σπείσω. item

uerba

uerba finita in, ω, præcedētibus duabus cōſonantibus, quarum una ſit liquida: ut μέμβλω: λάκνω tamen facit futurum λήξω & α.β. ἔλακον. Verba etiam quintæ cōiugationis, quæ habent primam ſyllabam ex reduplicatione deſinentem in liquidam: ut μαρμαίρω.

Item finita in, ανω, ultra parataticū non poſſunt inflecti iuxta regulam: cętera tamē tempora formant perinde ac ſi thema eſſet in, εω: ut ἁμαρτάνω. μ. ἁμαρτήσω. π. ἡμάρτηκα. α.β. ἥμαρτον, quaſi thema eſſet ἁμαρτέω. Eodem modo μανθάνω, ſed auferēdum eſt, ν, quaſi thema ſit μαθέω. hæc tamen excipiūtur ἀνδάνω, λαμβάνω, & λανθάνω: quæ formant cætera tempora perinde ac ſi themata eſſent ἅδω, λήβω, & λήθω, & λαγχάνω. μ. κληρώσομαι. π. λέλογχα, aut εἴληχα. α.β. ἔλαχον. & πυνθάνομαι. μ. πεύσομαι. α.β. ἐπυθόμην. & τυγχάνω. μ. τεύξομαι. π. τετύχηκα. α.β. ἔτυχον. φθάνω μ. φθάσω. α.β. ἔφθην, unde ὁ φθὰς, τοῦ φθάντος.

Item quæ deſinunt in, σκω, non progrediuntur ultra parataticum: formant tamen reliqua tempora ac ſi thema deſineret in, ω, purum: ut γηράσκω. μ. γηράσω, ac ſi thema

eſſet γηράω. Sed ex ijs quæ habent redupli-
cationẽ amittũt primã ſyllabã in cęteris tẽ-
Vulnero. poribus: ut τιτρώσκω. μ. τρώσω. Excipiuntur
hæc Αλίσκω. μ. ἁλώσω. α. β. ἥλων. ut ἔδλων.
Capio. Απαφίσκω. α. β. ἤπαφον. Βόσκω. μ. βοσκήσω.
Decipio Γινώσκω, aut γιγνώσκω. μ. γνώσομαι. π. ἔγνω-
Paſco. κα. α. α. ἔγνωσα. α. β. ἔγνων, ut ἔδλων. Διδάσκω.
Cognoſco. μ. διδάξω & διδασκήσω. Διδράσκω. μ. δρά-
Doceo. σω. α. α. ἔδρα. opt. δραίην. infi. δρᾶναι. part.
Fugio. ὁ δρὰς, τοῦ δράντος. Ευρίσκω. μ. εὑρήσω. π.
Inuenio ἕυρηκα. α. β. ἕυρον. α. α. εὑρέθην. Θνήσκω. μ.
Morior θανοῦμαι. π. τέθνηκα. α. β. ἔθανον. μ. μ. τεθνή-
ξομαι. π. μ. τέθναα, unde opta. τεθναίην. Infi.
Priuo. τεθνᾶναι, & part. ὁ τεθνεὼς. Στερίσκω. μ. στε-
Hio. ρήσω. Χάσκω. μ. χανοῦμαι. π. μ. κέχηνα. α. β.
ἔχανον.

De abundantibus.

Hæc uerba uocantur abundãtia, quia habent multa pręſentia, aut futura, aut alia tẽpora.

Pereo. Απολλύω, aut ἀπόλλυμι, aut ἀπολέω, aut ἀπόλλω. μ. ἀπολέσω, aut ἀπολῶ. π. ἀπώλεκα, aut ἀπολώλεκα. π. μ. ἀπῶλα, & ἀπόλωλα. α. β. μ. ἀπολόμην.

Iacio. Βάλλω. μ. βαλῶ & βαλλήσω, apud Ariſtopha.

pha.π.βέβληκα.α.β.ἔβαλον.

Γίνομαι aut γίγνομαι.π.π.γεγένημαι.π.μ. Sū, Fio.
γέγονα.α.α.ἐγενησάμην.α.β.ἐγενόμην.μ.α.γε
νήσομαι.

Δαΐζω.μ.δαΐσω, & δαΐξω. Diuido.

Δαίω.μ.δαήσω.π.π.δεδάημαι & δέδασ- Scio.
μαι,α.β.ἐδάην.μ.π.δέδηα.

Δέδω.μ.δέσω.π.μ.δέδοικα & δέδια:un Timeo.
de δέδιθι pro δέδιε, & δέδιμεν pro δέ-
διαμεν.

Δοκέω.μ.δοκήσω & δόξω. Video.

Δύναμαι.μ.δυνήσομαι.α.α ἐδυνήθην & Poſſum
ἐδυνάσθην.

Ειδέω.μ.εἰδήσω & εἴσω.π.μ.οἶδα.ὑπ.ᾔδειν. Scio.
in opta.εἰδείην & α.β.ἴδον.

Ελάω aut ἐλάυνω.μ.ἐλάσω. Impello

Ερχομαι.μ.ἐλεύσομαι.α.β.ἤλυθον & ἦλθον. Venio.
π.μ.ἤλυθα & ἠλήλυθα.

Εχω.μ. ἕξω aut σχήσω.π.ἦχα & ἔσχηκα.α. Habeo.
β.ἔσχον.imper.σχές.α.α.ἤχθην: unde σύνεχ-
θέντες & ἐσχέθην.

Ζάω,ζάεις ζῇς,ζάει ζῇ.π.ἔζων aut ἔζην,ἔζης. Viuo.
Infi.ζῆν.

Κάμνω & κάμω.μ.καμῶ.π.κέκμηκα.α.β. Laboro
ἔκαμον. (σω.

Κρεμάζω aut κρεμάω aut κρέμαμαι.μ.κρεμά- ſuſpēdo

Κτήνω.

Κτένω. π. ἔκτακα, aut ἔκταγκα.

Occido. Ὀφείλω. μ. ὀφειλήσω. α. β. ὤφελον, & ὦφλον.

Debeo. Στενάζω, & στενάγω, & στενάχω. μ. στενάξω

Gemo. Τέμνω. μ. τεμῶ & τμήσω. α. β. ἔτεμον, & ἔταμον.

Scindo.

Soluo. Τίνω, & τίω. μ. τίσω.

Promitto. Ὑπισχνοῦμαι. μ. ὑποσχήσομαι, aut ὑποστήσομαι. π. ὑπέσχημαι. α. α. ὑπεσχέθην. α. β. μ. ὑπεσχόμην

Crucio Φοινίζω & φοινίσσω. μ. φοινίξω.

De Heteroclitis.

Dico. Ἀγορεύω. μ. ἐρῶ. π. εἴρηκα. α. α. εἶπα, α. β. εἶπον. impera: εἰπὲ, εἰπάτω.

Eligo. Αἱρῶ. μ. αἱρήσω. α. β. εἷλον. α. α. π. ᾑρέθην.

Reſpuo Ἀναίνομαι. π. ἀνήνημαι. α. α. ἠνηνάμην.

Priuo. Ἀπαυράω. α. α. ἀπηῦρα.

Eo. Βαίνω. μ. βήσομαι. π. βέβηκα. α. β. ἔβην, ut ἔστην.

Viuo. Βιόω. μ. βιώσω. α. β. ἐβίων: unde ὁ βιοὺς, τοῦ βιοῦντος.

Duco Γαμέω. μ. γαμήσω. α. α. ἔγημα.

Vxorē. Ἔθω. π. εἴωθα.

Soleo. Ἱκνέομαι. μ. ἵξομαι. π. ἷγμαι. α. β. ἱκόμην.

Venio. Καίω. μ. καύσω. α. α. ἔκηα. α. β. ἔκαον. π. κέκηκα.

Vro.

Καλέω.

Καλέω.μ.καλέσω.π.κέκληκα. Voco.

Μέρω. μ.μερῶ. π.μέμορκα.π.μ. μέμορα, aut ἔμμορα. Diuido

Μέλω.μ.μελήσω.μ.π.μέμηλα. Curo.

Οἴομαι, & Atticè οἶμαι.μ.οἰήσομαι.π.ὤμμαι α.α.ᾠήθην. Iudico.

Πάσχω.μ.πείσομαι.π.πέπονθα.α.β. ἔπαθον. Patior.

Πίνω. μ.πώσω. α. β. ἔπιον.imperati.πίε, & πῖθι. Bibo.

Πίπτω.μ.πεσοῦμαι.π.πέπτωκα.α.β.ἔπεσον. Cado.

Ραίνω.μ.ῥανῶ.π.π.ἔῤῥασμαι.π.μ.ἔῤῥαδα. Aſperſgo.

Σέυομαι. μ. σέυσομαι. π. π. ἔσυμαι. α. α. ἐσσύθην. Colo.

Τελέω.μ.τελέσω.π.μ.τέτελα. Perficio.

Τίκτω.μ.τέξομαι.α.β.ἔτεκον.π.μ.τέτοκα. Pario.

Τρέχω. μ. θρέξω.π. δεδράμηκα.α. β.ἔδραμον.π.μ.δέδρομα. Curro.

Τρώγω.μ.τρώξω.α.β.ἔτραγον, & ἔφαγον.μ.β. μ.φαγοῦμαι. Edo.

Φέρω.μ.οἴσω.α.α. ἤνεγκα.α.β.ἤνεγκον.π.π. ἤνεγμαι.π.μ.ἐνήνοχα. Fero.

Χαίρω.μ.χαιρήσω.α.β.ἐχάρην.π.μ.κέχαρα. Gaudeo

Χέω.μ.χεύσω.α.α.ἔχεα. Fundo.

Atq; hæc de uerbis anomalis barytonis, nunc diſſerendum eſt de anomails in, μι, de ſinentibus.

De uerbis anomalis deſinentibus in μι.

Quanquàm nullum eſt uerbum deſinens in μι, quod ſit omnino regulare, ut intelligi poteſt ex annotationibus in uerba in μι, quæ paulò inferius tradētur: tamē præter quatuor exempla coniugationum in mi, & uerbum, εἰμί, cætera uerba perſequemur hoc loco, quæ uocantur à Grammaticis anomala in μι.

Ὁρι. Εἶμι, εἶς, εἶ, εἶσι. Δ. ἴτον, ἴτον. Π. ἴμεν, ἴτε, ἴσι, καὶ
Vado. ἴασι: unde εἰσίασι, & alia huiuſmodi.

Παρα. εἶν, εἶς, εἶ. Δ. ἴτον, ἴτην. Π. ἴμεν, ἴτε, ἴσαν.

Παρακείμε. ἐνεργη. εἶκα inuſitatus.

Παρακει. μέσ. ἦα, ἦας, & poët. ἤϊα, ἤας.

Υπερ. ἤειν, ἤεις, ἤει. Δ. ἤειτον, ἠείτην. Π. ἤειμεν, ἤειτε, ἤεισαν, καὶ ἤεσαν, & per ſyncopam ἦμεν, &c. oratoria: unde ἀπήειν.

Μελ. α. εἴσω, & Αορ. α. εἶσα, inuſita. unde, ἤϊσαν, poët.

Αορ. β. ἴον, ἴες, ἴε, &c. poët.

Προσ. Εν. ἴθι, καὶ εἶ, ἴτω. Δ. ἴτον, ἴτων. Π. ἴτε, ἴτωσαν. hinc, ἄπιθι, abi, ἔξιθι, δίιθι.

Απαρ. ἴναι poëti. & εἶναι, inuſitat. unde ἀπεῖναι.

ὁ ἰὼν,

ὁ ἰὼν, ἰόντος, ἡ ἰοῦσα, ἰούσης, τὸ ἰὸν τοῦ ἰόντος, unde ἀπιὼν abiens. Μετ.

Ἵημι, ἵης, ἵησι, &c.poët. Παρατα. ἵην, ἵης, ἵη, &c.ferè inuſitata. Ορι. Vado.

Ἱέναι, unde ἀπιέναι. Ορισ. παθ. ἵεμαι. Παρα. ἱέμην: & reliqua ut τίθεμαι. Απαρ.

Ἵημι poet. ἵης, ἵησι. Δ. ἵετον. ut τίθημι in omnibus temporibus inflectitur. Mitto.

Ἵημι, ἧς, ἧσι. Παρατα. ἧκα. Υπερ. ἥκειν. Αορ. ἧσα. α. Β. ἧν, ἧς. Μελ. ἥσω. Ορι. Παθ. ἵεμαι, unde ἐφίεμαι. Cupio.

Ἴσημι, ἴσης, ἴσησι. Δ. ἴσατον & per ſyncopam ἴστον, ἴστον, ἴσμεν, ἴστε. Παρατα. ἴσην, ἴσης. Προ. α. ἴσαθι, ἰσάτω, & per ſyncopā ἴσθι, ἴστω. Με. ἡ ἴσας. ἡ ἴσασα. Ορισ. παθ. ἴσαμαι inuſita. unde ἐπίσταμαι. Παρα. ἠπιστάμην interpoſito. τ. Ορι. Scio.

Φημί, φῇς, φησί. Δ. φατὸν, φατόν: & reliqua ut ἵστημι. Ορι. Dico.

ἧμαι, ἧσαι. Παρατα. ἥμην. Μελ. ἧσομαι. Προ. ἧσο Απαρ. ἧσθαι Sedeo.

κάθημαι, κάθησαι & κάθῃ. Παρ. ἐκαθήμην. Μ. καθήσομαι. Sedeo.

κεῖμαι. Παρ. ἐκείμην. μελ. κείσομαι. Προ. κεῖσο, Ευκ. κεοίμην. ὑπο. ἐὰν. κέωμαι. Απα. κεῖσθαι. Iaceo.

Annotationes in verba.

Hæc uerba incipiẽtia ab, ε, pro acceſſione ſumũt, ει: ἔχω, ἕπομαι, ἕλω, ἑστιάω, ἐάω, ἕω, ἑλκύω, ἕρπω, ἑρπίζω, ἐρωτάω, ἕζω, ἐργάζομαι, ἔθω, ἐθίζω, ἐρύω, ἕπω, ἐρέω, ἕλκω, ἑστήκω.

Hæc autẽ quatuor non mutant, α, in præterito: ἄω, ἀΐω, ἀηθέσσω, ἀκηδίζομαι, neq; hęc mutant, οι: οἰωνίζομαι, οἰωνοσκοπῶ, οἰωνοπολῶ, οἰμῶ, οἰνίζω, οἰστρῶ, οἴομαι, οἰακίζω, οἰακονομῶ, οἰακοστροφῶ, οἰδαίνω, οἰκουρῶ. Verba iũcta cũ præpoſitione, quæ mutat ſignificationẽ ſimplicis, aut cũ, δύς, aut, εὖ, augẽtur intrinſecus: ut γράφω, pingo, καταγράφω deſcribo. imper. κατέγραφον, ſublato, α, ex κατὰ q̃ aufertur ultima uocalis ſemp prępoſitionis ſequẽte uocali, prꝛterquã in præpoſitionibus περὶ & πρὸ: ut περιέχω. Cætera uerba iuncta initio augentur: ut ὁμολογέω, imperf. ὡμολόγουν.

Αἰάζω, ἀλαλάζω, ἀλαπάζω, θρυλλίζω, κράζω, ὀλολύζω, οἰμώζω, παίζω, ῥέζω, στενάζω, στηρίζω, σίζω, σφάζω, τρίζω faciũt fut. in ξω: at ἐρέσσω, ἱμάσσω, λεύσσω, πτάσσω, πράττω, cùm ſignificat uendere, & ὑπνώττω, mittunt futu. in, σω: πέττω, tamen πέψω, & θέλω, aut ἐθέλω, θελήσω, aut ἐθελήσω.

Βλάπτω, καλύπτω, κρύπτω ſumunt, β, pro cha-

characteriſtica aor. ſecũdi, & præteriti me-dij: ut ἔκρυβον, & κέκρυβα: at βάπτω & σκάπτω, ſumunt, φ: ut ἔσκαφον. Βλέπω, λέγω, & φλέγω, non mutant, ε, in, α, in aor. ſecundo: πλήττω uerò habet duos ariſtos ἔπληγον, & ἔπλαγον.

Verba circumflexa, quæ retinent penultimam breuem ſumunt, σ, in præter. paſſiuo: ut τελέω. μ. τελέσω. π. π. τετέλεσμαι: δράω tamen ἀρόω & δέω excipiuntur cùm penultimam breuem habeant: ut ἤρομαι.

Ἐμνήσθην a μέμνημαι, ἐδράσθην a δράω & ἐῤῥώσθην a ῥώννυμι, ſumunt, σ, at ἐσώθην amittit à uerbo, σώζω.

Paracimenus paſſiuus in modo optandi & ſubiungendi extat ſi deſinat in, μαι, purum, præterquàm precedente, υ: ut πεποίημαι, opta. πεποιήμην, ſubiunct. ἐὰν πεποιῶμαι aliôqui exprimitur circuitione.

Φρίττω. μ. φρίξω, facit πέφρικα in præterito medio.

Βούλομαι, δέομαι, ἔρομαι, ἥδομαι, οἴχομαι, & φείδομαι inflectuntur perinde ac ſi eſſent uerba in εομαι, unde futura in ήσομαι faciũt: ἄγαμαι tamen facit ἀγάσομαι, & μαχέομαι, μαχέσομαι.

Diſſylla

Diſſyllaba in, εω, primæ circumflexorũ non contrahuntur in primis perſonis, nec in tertia plurali indicantis modi, neq; planè contrahuntur in optandi modo & ſubiungendi.

Hæc uerba primæ circumflexorum faciunt fut. in εσω: αἰδέω, ἀρκέω, ἔω, νεικέω, ὀλέω, πονέω, τελέω, ξέω: hæc autem in, εσω, & ησω faciunt: αἰδέομαι, αἰνέω, ἀχθέομαι, δέω, καλέω, κορέω, ποθέω, φορέω, φρονέω. At hæc uerba ſecundæ faciunt fut. in ασω: ἀκροάομαι, ἀράομαι, γελάω, δράω, ἐλάω, ἐράω, θλάω, κλάω, σπάω, φλάω, φυράω, χαλάω, & ea quæ habent continenter, ε, aut, ι, ante α: ut ἐάω, κοπιάω: attamen περάω & πειράω habent fut. tam in ασω, quàm in ησω.

Ἀρόω, βόω, ὀμόω & ὀνόω ſeruant penultimam breuem.

Aoriſtus ſecundus, & tempora quæ ex illo ducuntur, fiũt ex themate perinde ac ſi eſſet barytonum, idq́ ſi thema inflexum deſinat in, ω, purum: præterquàm quod penultima uocalis retineri ſolet, contra quã præcipitur in penultima aor. ſecundi & præt. medij: ut δουπέω facit ἔδουπον & præter. medium δέδουπα, quaſi thema eſſet δούπω.

Verba

Verba deſinentia in μι non habent omnia repetitionem primæ ſyllabæ: ut ὄνημι: carent futuro ſecundo & præterito medio & aor. ſecundo paſſiuo, prçter uerba quartæ, quæ mutuantur hæc tempora ex barytonis.

Omnes perſonæ ſingulares imperfecti actiui & tertia pluralis & ſecunda ſingularis imperatiui non ſunt tam in uſu uerborũ in, μι, quàm circumflexorum, ex quibus du cuntur: ut uſitatius eſt ἐτίθουν, quàm ἐτίθην, & τίθει, quàm τίθετι.

Τέθεικα præteritum pro τέθηκα; more Bæotico, at præter. ἕστακα pro ἕστηκα, ne ſit ambiguitas, cùm ſit hoc præt. medium uer bi ἑστήκω.

Hæc tria uerba τίθημι, δίδωμι, ἵημι, ſumunt, κ, pro, σ, in aor. primo: ut ἔθηκα pro ἔθησα, eadem tantùm ex uerbis in, μι, retinent vocalem breuem in duali & plurali aor. ſecundi: nam cætera mutant in longas: horum etiam tantùm ſunt θὲς, δὸς, ἕς & infinitiui θεῖναι, δοῦναι, εἶναι.

Penultima præteriti paſſiui & aoriſti pri mi corripienda eſt in uerbis in, μι τίθημι tamen in præterito facit τέθειμαι.

Vii-

Vſitatiores ſunt imperatiui τίθου, ἵστω & δίδου, quàm τίθεθι, ἵσταθι, & δίδοθι. eodē modo iudicandum de ſecunda perſona imperfecti, ἐτίθου, ἵστω, & ἐδίδου.

De præpoſitione.

Præpoſitiones aut ſunt monoſyllabæ, aut diſſyllabę. monoſyllabæ ſex: ἐξ aut ἐκ, ἐν, εἰς, πρὸ, πρὸς, σύν. reliquę diſſyllabæ: ἀνὰ, ἀπὸ, ἀμφὶ, ἀντὶ, διὰ, ἐπὶ, κατὰ, μετὰ, παρὰ, περὶ, ὑπὲρ, & ὑπό.

De aduerbio & coniunctione.

Eadem genera aduerbiorum & coniunctionum ſunt apud Græcos, quæ apud Latinos: præterquàm quod interiectiones ſub aduerbio comprehēdūtur, & habent aduerbia poſitionis, quæ non ſunt in uſu Latinorum. Ea autem fiunt à tertia perſona ſingulari paracimeni paſſiui, ablata acceſione, & reduplicatione, & vltima uerſa in, εον: vt à γέγραπται fit γραπτέον. i. ſcribēdum ut ſit nomen integrum γραπτέος, α, ον: nam reuera hæc nomina ſunt, tamen pro aduerbijs vſurpantur in uoce neutra recti caſus, tam ſingulari, quàm plurali. Porrò aduerbia qualitatis fiunt à genitiuo plurali nominū

appo=

appoſitorum tertiæ declinationis,ν,mutato in, σ,ut à nomine σοφὸς τῶν σοφῶν,fit aduerbium σοφῶς.Eodẽ modo fiunt ab appoſitis primæ cõtractorum , præterquã quòd tantùm fiunt ex uoce contracta:ut à nomine ἀληθὴς, τῶν ἀληθῶν, fit aduerbium ἀληθῶς . Atq; hæc de linguæ communis Etymologia.

De dialectis.

Dialectus,eſt linguæ proprietas:ſunt autem dialecti quinq; nobiliores:Attica,Dorica,Ionica,Aeolica & communis:de communi quidem dialecto, quod ad Etymologiam pertinet ſatis ſuprà diſputatũ eſt, nunc de cæteris diſſerendum eſt. Quæ aut differunt omnino, aut quadam ex parte. Omnino autem intelligo cum uerbis planè diſſentiunt: ut quod communiter dicitur ὑγιαίνειν,Ionicè uocatur ὀλεῖν.Hæc diſſimilitudo non eſt expectanda à Grammaticæ præceptis, ſed à Lexico. Altera uerò diſſimilitudo propria eſt huius loci & temporis:quæ aut ſpectatur in dictione,aut in cõſtructione:quæ in dictione aut eſt ſolius locutionis,aut etymologiæ.Diſſimilitudo locutionis fit quatuor modis : additione, detractione,inuerſione,& mutatione.

De

De additicne locutionis.

Additio locutionis eſt additio literæ aut ſyllabæ: quæ aut fit in principio, aut in medio, aut in fine: ſi in principio aut eſt ſimilis principio dictionis cui additur, aut diſſimi lis: ſi ſimilis uocatur anadiploſis, ſi diſſimilis, proſtheſis.

De proſtheſi.

A præponitur dictionibus Atticè: ut ἀσταφὶς pro σταφὶς, ἄπας pro πᾶς. B. Aèolicè dictionibus incipientibus, a, ρ, præſertim cùm ſequuntur, δ, κ, aut, τ: ut βρόδα pro ῥόδα, βράκη pro ῥάκη. E, etiã Atticè ſequente uocali: ut ἐωνησάμην pro ὠνησάμην & ἔειπα pro εἶπα, & Ionicè uerbo ſubſtantiuo: ut ἐὼν pro ὤν. T. Doricè recto plurali articulorum: ut τοὶ pro, οἱ, ταὶ pro, αἱ, & aduerbio ὡς, nam τὼς dicũt pro, ὡς. F, digamma præponitur uocalibus Aèolicè: ut Fοῖνον pro οἶνον.

De Anadiploſi.

Ionum & Dorum familiaris eſt ut δεδέσαι pro δέσαι, & δεδέξομαι pro δέξομαι & præſertim in aoriſtis ſecundis: ut κεκάμωσι pro κάμωσι. Attici geminant hac figu

ra acceſſionem: ut πεπαρῴνηκα pro παρῴνηκα: & primam ſyllabam uerbi incipientis à uocali præponunt acceſſioni: ut ἀγήγερκα pro ἤγερκα.

De additione quæ fit in medio.

Additio quæ fit in medio, aut eſt ſyllabæ, aut literæ. ſi eſt ſyllabæ propter diſſolutam ſynalœpham, vocatur diæreſis, aliôqui epẽtheſis: literæ ſi ſit uocalis, eſt parentheſis: ſi conſonantis eiuſdem, diplaſiaſmus: ſi diuerſæ, paremptoſis.

De Epentheſi.

Attici familiariter utuntur epentheſi: ut cùm inſerunt, ο, aut, ω, in præteritis uerborum: ut ἀγήοχα, & ἤωθα, pro ἦχα, & ἦθα: hinc ἀφέωνται pro ἀφεῖνται ſublato, ε. Horũ etiam illa ſunt κοράμβην pro κράμβην, ἤγαγον pro ἦγον. Ionicè, ων, inſeritur in compoſitione: ut ἐξώνειλον pro ἐξεῖλον, &, α, in genitiuo patronymici in δου: ut λαερτιάδου pro λαερτίδου: &, σκ, in paratаticis pſertim antecedente uocali apta: ſed ferè, ε: ut τύπτεσκον, εσκες, εσκε: pro ἔτυπτον, ες, ε. Huc pertinet tertia pluralis Ionicè paracimeni paſſiui: quæ in prima & ſecunda coniugatione

barytonorum fit à præterito actiuo, in tertia autem & quarta à media addita τοι: ut à τύπτω, τετύφαται, à φράζω, πεφράδαται. at in quinta & ſexta à tertia ſingulari præteriti paſſiui interpoſito, α: ut à σπείρω, ἐσπάραται: in uerbis autem circumflexis penultima ſi longa ſit, corripienda eſt: πεποιέαται, p πεποίηνται ſimiliter, α, inſeritur in tertia plurali optantis modi: ut τυπτοίατο pro τύπτοιντο. &, σ, Bœoticè in tertia plurali paratatici, aut aoriſtorũ: ut ἤλθοσαν pro ἦλθον. Doricè κηνεός, & ἄεργος pro κενός, & ἀργός, & αἰαύτεσι, & σωμάτεσι pro αἶασι & σώμασι. & πυῤῥίχος & ὄσιχον pro πυῤῥός, & ὅσον: & με, inſeritur infinitiuis deſinentibus in ναι: ut βήμεναι pro βῆναι & ἔμμεναι pro εἶναι, & δωρέεσι pro δωρέεσσι in datiuo plurali tertiæ contractorum. Aeolicè dicitur τρώεσι pro τρῶσι, & γυναίκεσι pro γυναιξί.

De diæreſi.

Attici dicunt ἔαλων pro ἥλων. & ὀϊζύν pro ὀζύν. Hæc figura eſt familiariſſima Ionum, qui ſemper utuntur uocibus incontractis. hinc genitiuus ſingularis primæ declinationis in, εω: ut πέρσεω pro πέρσου, & pluralis in

in, εων: ut πρσέων pro πρσῶν, & ſecūdæ in, αων: ut κρηνάων pro κρηνῶν. Hinc inflectūt nomina ſecundæ contractorum per, ιος, & nomina tertiæ per, ηος: hinc ἱερήϊον pro ἱερῆον, & ἐκλήϊσαν pro ἐκλῄσαν, πατρώϊον pro πατρῷον, ὠϊχθην pro ᾤχθην. Βαλέειν pro βαλεῖν, & αἱρεθέωσι pro αἱρεθῶσι. Ἐπεάν pro ἐπάν, & ἀληθέως pro ἀληθῶς, & ἰσέως pro ἴσως, & ἀγοράασθαι pro ἀγορᾶσθαι, & χρυσόωντο pro χρυσῶντο. Hinc ſecunda perſona ſingularis deſinēs in, ῃ, diſſoluitur in, εαι: ut τύπτεαι pro τύπτῃ. & quæ deſinit in, ου, diuiditur in, εο: ut τύπτεο p τύπτου. Dor. ποσειδάων p ποσειδῶν. Aeol. genitiu: sprimæ & ſecundæ in, αων, νυμφάων pro νυμφῶν à νύμφη, &, αι, monoſyllaborum diuiditur: ut πάϊς pro παῖς. & α: ut βοάϊς & βοάϊ pro βοᾶς & βοᾶ, &, ει: ut ἀργέϊοι pro ἀργεῖοι.

De parentheſi.

I. additur τῷ, α, participiorum aoriſt. primi Doricè: ut ὀλέσαις pro ὀλέσας, & nominibus in, ας, & accuſatiuis ſecundæ pluralibus Aeolicè: ut μέλαις pro μέλας & καλαῖς pro καλάς, & τῷ, ε, Ionicè præſertim ſequente uocali, aut immutabili: ut ἔως pro

ιως & κανός pro κενός: hinc ἐνάκω pro ἐνέγκω. & τῷ, ο, Doricè: ut χοῖαν pro χροίαν. ο, additur, τῷ, υ, Aeolicè: ut ἐλήλυθα pro ἐλήλυθα.

Υ, additur τῷ, α, & τῷ, ε, Aeolicè: ut ἀνὴρ pro ἀὴρ, & χεύαντες pro χέαντες, & τῷ, ο, Ionicè: ut νοῦσος pro νόσος.

De diplaſiaſmo.

Aeoles duplicant multas cõſonantes ac pręſertim mutabiles &, π, σ, &, τ: ut ῥύνεπε & ῥένπε, & ὅππο[ι]ος pro ὁποῖος: & multò libentius cùm præcedit uocalis breuis. Eadẽ figura vtuntur etiam Iones & Dores.

De paremptoſi.

Atticè pro ἀνύω dicunt ἀνύτω. Ionicè ἐείδλος pro ἐείγδλος, & διακεινθέντες pro διακεθέντες. Doricè, σ, inſeritur primæ plurali paſſiuæ: τυπτόμεσθα pro τυπτόμεθα & dicitur ἠρτλώθη pro ἠρτύθη in Aoriſt. primo paſſiuo.

De additione in fine.

Hæc figura uocatur proſchematiſmus: qua Attici utuntur cùm addunt, ι, pronominibus & alijs vocibus: ut τουτονί pro τοῦτον, & νυνί pro νῦν. Et cùm addũt, ν, perſonis deſinen-

ſinentibus in, ε, aut, ι: ut ἔτυπτεν pro ἔτυπτε & cùm dicunt ἐμέοθεν & ἐμέθεν pro ἐμοῦ, & σέοθεν & σέθεν pro σοῦ, & ἕοθεν, & ἕθεν pro οὗ. Ionicè & Aeolicè poſtponitur, ι, datiuis pluralibus deſinẽtibus in, αις, aut in, οις: ut τοῖσι pro τοῖς, & τῇσι pro ταῖς, uerſo, α, in, η. Ionicè, σι, poſtponitur tertiæ ſingulari ſubiunctiui: ut λέγησι & δῶσι pro λέγῃ & δῶ. ſic ἦσι pro, ἦ. Herodotus dixit ἠρήκεε pro ἠρήκε. Doricè dicitur οἴκαδες pro οἴκαδε, & ἄγες pro ἄγε.

De detractione.

Additioni reſpondent ex altera parte totidem ſpecies detractionis: quarum prima eſt end(ε)ια contraria proſtheſi: qua plurimũ vtuntur Iones: ut εἴβειν pro λείβειν, & εἰνὸς p δεινὸς, & κεῖνος pro ἐκεῖνος. Eodem modo tollunt planè acceſſionem ſyllabæ: ut τύπτον pro ἔτυπτον, & reduplicationem: ut ἐβλάκευμαι pro βεβλάκευμαι. Doricè dicitur λῆς pro θέλεις.

De arſi.

Arſis repugnat anadiploſi: hæc eſt maximè propia Ionum & Dorum: ut βλήμενος pro βεβλήμενος.

De ſyncopa.

Hæc repugnat epentheſi: ex qua dicitur Atticè ἀπῦρας pro ἀπυείρας, & ex tertia plurali imperantis modi detrahitur, σα: ut ποιείθων pro ποιείθωσαν. Ionicè etiam & Bœoticè deletur, σα, ex tertia plurali: ut ἔδαμεν pro ἐδάμησαν, & ἄγερθεν pro ἠγέρθησαν. huc refer ἀποκλῆται p ἀποκλησάσθω: ſunt etiam illa Ionica μώνυχας pro μωνόνυχας, & κάππεσε pro κατέπεσε. Doricè contrahitur ſemper ferè ἀνὰ in compoſitione: ut ἄντεινον pro ἀνέτεινον. Et extra compoſitionem ἂν τὼ pro ἀνὰ τὸ. ſunt etiam Dorica ἔγεντο pro ἐγένετο, καββάλλειν pro καταβάλλειν, κέλεται pro κελεύεται, κράνον, pro κράνιον, & iũctã cũ ὁμοῦ ὄβριχας pro ὀμόβριχας ὄκκα pro ὁπηνίκα, τρεῖν pro τρεμεῖν. Aeolicè ὑββάλλειν pro ὑποβάλλειν, καββάλλειν pro καταβάλλειν, ὦρσεν pro ὥρμησεν, ἀγνήκαμεν pro ἠγνοήκαμεν.

De ſynalœpha.

Hæc eſt contraria diæreſi: eſtq; familiariſſima Atticorum: ut λέβα pro βέβαα Ionicò ex βέβηκα. μοῦσιν pro μοῦ ὅσιν, θοιμάτιον p τὸ ἱμάτιον, τοὖργον pro τὸ ἔργον & omnino ex,

ει, aut, οο, in, ȣ: ut τȣ̃νομα pro τὸ ὄνομα, voces contractæ comparationum anomalarum: ut μείζȣς pro μείζονες, & accuſatiuus ſingularis circumflexus ex puro in, εα: ut πειρεᾶ pro πειραιέα, λȣ̃ται pro λȣ́εται & Atti. etiam inflectitur futurum primũ actiuum & medium uerborum exeuntium in, ιζω, ſublato σ: ut βαδιῶ & βαδιȣ̃μαι pro βαδίσω & βαδίσομαι. Ioni. οα, aut, ωα, cõtrahitur in, ω: ut ὦναξ pro ὦ ἄναξ & βῶξ pro βώαξ, & ου, in, ευ: ut τέρπευ pro τέρπȣ, & πλεῦνας, p πλέονας. Eadem fiunt Dori. & hæc quæ ſequuntur ſunt Dorica, ὤτερος pro ὁ ἕτερος, κῆφα, pro καὶ ἦφα, κῆκ pro καὶ ἐκ, μῆσι pro μὴ δεῖ, ὡπόλοι pro οἱ αἰπόλοι, ἕζη pro ἕζετο, θᾶσαι, p θέασαι, πρᾳὺ pro πρώην, & ταὐτȣ̃ pro τοῦ αὐτοῦ. Aeoli. dicitur τὦλλο pro τὸ ἄλλο & ὤλλος pro ὁ ἄλλος, & κρῆ pro κρέα.

De elleipſi.

E, detrahitur Ionicè: ut ἱρεὺς pro ἱερεύς. I, Atti. ut κλάειν pro κλαίειν, ἐς pro, εἰς, πόημα pro ποίημα, ac præſertim in tertia pluralis pluſquàm perfecti: ut ἐλελοίπεσαν pro ἐλελοίπεισαν. Ioni. etiam ex diphthongo: ut ἤμβραμαι pro ἤμαρμαι tranſpoſitis

literis, δέξω pro δάξω, & Doricè: ut λάβων pro λαβεῖν, & ὑμὸν pro ὑμᾶς, & Aeol ex, αι, ſequēte uocali: ut ἀλκάος pro ἀλκαῖος, & ex, ι, ſed tunc geminant ſequentem conſonantem: ut χέῤῥον pro χεῖρον. O, Atti. detrahitur: ut λωτοῦντα pro λωτόοντα & οἶμαι pro οἴομαι. Y, Dor. ut τὸς ἵππος pro τοὺς ἵππους, & ναῦ pro ναῦν.

De Parelleipſi.

Contraria eſt diplaſiaſmo: hac utuntur frequenter Dores: ut κάλιον pro κάλλιον.

De Ecthlipſi.

Atti. dicitur βόλιτον pro βόλβιτον. Ion. detrahūtur, σ, κ, τ, & aliæ conſonantes, ut uox ſuperſit incōtracta: ut ex δίδος, δίδυ, & ex ἑστηκώς, ἑστώς, & ex τέρατος, τέρας. Nomina finita in, ις, flexa, per, δος, inflectūtur Dor. abſq; δ: ut πάριος pro πάριδος. Eadem dialecto dicitur ἐσλὸν pro ἐσθλόν, & ἔμποθεν & ὄπιθεν pro ἔμπροσθεν & ὄπισθεν. Aeol. detrahitur, σ: ut ἔχονα pro ἔχιδνα, & in recto ἀρχύτα p ἀρχύτας &, κ: ut τεθνηώς pro τεθνηκώς, & ἔερο pro ἔερκο.

De Apocopa.

Hæc repugnat proſchematiſmo. Atti. dici-

dicitur κατάβα pro κατάβαθι. Ionicè μὴ p μὴν. Doricè ἀν' τῆ pro ἀνὰ τῆ, & παρ6ὶ pro παρὰ 6ι, δῶ, pro δῶμα, ὅ, pro ὅτι, κρί p κρίμνον. Aeolicè detrahitur, ι, ſubſcriptum: ut αἰνέα pro τῶ αἰνέα. Et, σ, ex genitiuo & uocatiuo primæ contractorum: ut σωκράτ & σώκρατι pro σωκράτους & σώκρατες.

De Inuerſione.

Atticè inuertitur ſonus: ut τροπαῖον pro τρόπαιον, ὁμοῖος pro ὅμοιος, λαβὲ pro λάβε, πόλεων pro πολέων, & Doricè: ut κάλος, p καλὸς, φιλοσόφοι pro φιλόσοφοι, παντῶν & παιδῶν pro πάντων & παίδων, νεμῶ pro νέμω, quod perpetuum eſt in futuro primo actiuo & medio: ut δωσῶ & δωσοῦμαι pro δώσω & δώσομαι, & in ſubiunctiuis fieri ſolet: ut λωβασεῦσθαι pro λωβάσησθαι, ἐλάβον & ἐφάσαν pro ἔλαβον & ἔφασαν, κάλως pro καλῶς cõtra οὐτῶς, & παντῶς pro οὕτως & πάντως. Et Aeoli. πόταμος pro ποταμὸς, & ὅδος pro ὁδός. Ion. inuertuntur literæ: ut ὀνθέος pro νοθέος, κραδίη pro καρδίη. Et Dori. ut κίρκον pro κρίκον.

De Mutatione.

Mutatio aut eſt ſpirituum, aut ſonorum,

aut quantitatis, aut literarum tantùm, aut etymologię. Spirituum: vt Atti. dicitur κολόκωνθα pro κολόκυντα, & Siculo more κύτρα pro χύτρα. Ioni. autem leuis ſpiritus in aſpiratum & uiciſſim mutantur: ut ἐπίπ πων pro ἐφίππων. Aeoli. uerò quæ aſpirata ſunt leuigantur: ut ὅρμος pro ὅρμος.

De mutatione ſoni.

Dores penacuunt rectos plurales finitos in, ες: ut χάρες pro χᾶρες, & monoſyllaba grauant: ut βὸς pro βοῦς. Aeoles inflectunt monoſyllaba in, ωξ, aut in, υς: ut ῥόξ, p ῥώξ. et dicunt, ἐγῶν pro ἐγώ.

De mutatione quantitatis.

Mutatio quantitatis, ſi ſit ex ſyllaba longa in breuem, uocatur ſyſtola: ſi ex breui in longã, ectaſis. Porrò Attici producunt, α, accuſatiui: ut βασιλέα. & efferũt genitiuũ ſecũdæ & tertiæ contractorũ per, ω: ut ὄφεως & βασιλέως, & acceſſionem, ε, mutant in, η: ut ἠδυνάμην pro ἐδυνάμην. Iones mutant in, η: ut τὴν ἀληθείην pro ἀληθείαν, & dicunt δεῦρο pro δεῦρο, et τιθήμενον pro τιθέμενον. Dores ancipites producunt: ἴσος φύναλίω. Aeolesuertunt, ο, in, ω: ut ὤμοιον pro ὅμοιον.

Iones

Iones vtuntur plurimum ſyſtola: ut ξερὸς
pro ξηρὸς,& cùm,η,uertunt in,α,correptū:
ut ἄδην pro ἥδην, & cùm tollunt planè ac-
ceſſionem tēporis:ut ἔρειδην pro ἤρείδην. Do
res corripiūt,ας,accuſatiui pluralis & par-
ticipij:ut κρῆνας,& πρᾶξας. ijdē dicunt γα-
μαθεῖσα, pro γαμηθεῖσα. Aeoles mutant,η,in
ε:ut κρὲς pro κρὴς,&,ω, in,ο: ut γέλος pro
γέλως. Atticè dicitur νηὸς pro νεώς.

De mutatione literarum.

Pro,ε,Ioni. μέγαθος pro μέγεθος, τάμνειν A
pro τέμνειν,& Doricè ἄτερος pro ἕτερος,&
Aeol. ὄπιθα pro ὄπισθεν. pro,η. Ion. ἔψαλα
pro ἔψηλα. Dor. γαῦ pro γλῶ. Aeol. μίλατος
pro μίλητος. pro,ο. Dor. ἁμᾶ pro ὁμοῦ. Aeol.
ἄσσα pro ὅσσα. pro,ω. Dor. in genitiuo plu-
rali ſecundæ, & in participio præſenti ſecū
dę circumflexorum: ut μουσᾶν pro μουσῶν,&
γελᾶν, p γελῶν, & more Syracuſano in ſecū
da ſingulari Aor. primi medij: ut ἐτύψα, p
ἐτύψω. Αι,pro,η, Aeol. τίθαιμι pro τίθημι.

Βλήχων Atti. pro γλήχων. Β

Γνάφειον pro κνάφειον, & μόγις pro μόλις Γ
Atticè.

Pro

Δ Pro, σ, Aeol. ὀδμὴ pro ὀσμὴ, et pro, ζ, Dori. ἔρδω pro ῥέζω tranſpoſitis literis.

Ε Pro, α, Ioni. ut ὁρέω pro ὁράω, θηέομαι pro θεάομαι, et Aeol. κρέτος pro κράτος, λεγόμεθε pro λεγόμεθα. pro, ο, Aeoli. πρὲς pro πρός. Ει, pro reduplicatione paracimeni Atti. præſertim cum incipit à, λ, aut, μ, εἴλημμαι, aut εἴμαρμαι pro λέλημμαι et μέμαρμαι. Pro, κ, Beoti. πέθεικα. pro πέθηκα pro, η, Atti. in ſecunda ſingulari paſſiua, aut media modi indicantis: ut βούλει pro βούλῃ. Ευ, pro, ου, Aeoli. ut πέρευ pro πέρου.

Ζ Pro, δ, Aeoli. ut. ζιὰ, aut, ζὰ, pro διὰ.

Η Pro, α, Ioni. θύρην pro θύραν, Atti. in præpoſitione ἀνὰ: ut ἠνείκαμεν pro ἀνείκαμεν. Aeoli. ἤηρ pro ἀήρ. pro, ε, Atti. ἤνδον pro ἔνδον, et κλῆδα pro κλεῖδα. pro, ει, Atti. in recto plurali tertiæ contractorum βασιλῆς pro βασιλεῖς. Dori. in tertia pluſquàm perfecti: ὀπώπη pro ὀπώπει, Aeoli: μαθῆν pro μαθεῖν, η, in infinitis retracto ſono: ut μάθην pro μαθεῖν. pro, αι. Ioni. in datiuis μούσῃσι pro μούσαις. pro, α, Dori. σιγῆν pro σιγᾶν, unde πεινῆν et διψῆν et ζῆν, in uſu communi ſuperſunt.

Ι Pro, υ, Aeoli. ἴπω pro ὕπω, ex quo fit ut

vtantur datiuo plurali pro accuſatiuo: ut τῖς pro τοὺς.

Atticè ὀπογκιὰ pro ὀπογγιὰ, Ioni. præſertim in interrogationibus et relatis: ut κῶς pro πῶς, Dori. μικκὸν pro μικρὸν, πόκα et ἄλλοκα pro ποτὲ, et ἄλλοτε. κσ, Aeoli. pro, ξ, κσένος pro ξένος. K

Pro, ν, Atti. πλεύμων pro πνεύμων, λίτρον pro νίτρον. Λ

Pro, π, Aeol. ματεῖς pro πατέρες. M

Βέντιον pro βέλτιον, et πετραγέτες pro πετραετές, γὼ pro ἐγὼ Dor. N

Pro, σ, Atti. in præpoſitione σὺν, ξύμμαχος pro σύμμαχος. Dor. in futuris et eorum deriuatis καθίξας pro καθίσας: unde κλάξω pro κλάξω uerſo, ζ, in, α. pro dupli-ci, σ, Ioni. δίξα pro δισσά. Ξ

Pro, α, Aeol. ὄνω, p ἄνω, Dor. τοῦτας, p ταύτας, p, ε, Atti. ī paracimeno actiuo uerbi diſſyllabi primæ, aut ſecundæ: ut πέπομφα, p πέπεμφα, Dori. in modo imperandi λάβον pro λάβε, Aeoli. ὄνοιρος pro ὄνειρος. pro, ω, Atti. πατρῷος pro πατρώϊος. οι, pro ου, Dor. ut δίδοι pro δίδου. O

Aeolicè pro, μ, ut πετ' ἐμοῦ pro μετ' ἐμοῦ, et π, pro, ψ, ἄρπασ pro ἅρπαψ. pro, τ, Aeol. Π

et

& Dor. πολὴ pro ϛολή.

Ρ Κρίβανον pro κλίβανον Atticè.

Σ Pro, θ, Dor. σιὸς, p θεός: p, μ, Atti. in paracimeno paſſiuo uerborũ deſinẽtiũ in, να: ut πέφασμαι, p πέφαμμαι. p, ν, Atti. in infinitis deſinentibus in, ιν: ἔλφις pro ἔλφιν. Dor. μὲς pro μὲν, & omnino in primis pſonis pluralibus: τύπτομες, p τύπτομεν. Aeol. in infinitis circũflexorũ retracto tamẽ accẽtu, & mutata ultima ſyllaba in ſecunda & tertia: ut φρόνεις, p φρονεῖν, γέλαις, p γελᾶν, χρύσοις, p χρυσοῦν. p, ρ, poſteriori cũ geminatur Atti. ἄρσην pro ἄῤῥην. Σ, duplex Aeol. pro, πτ: ἐμπίσσειν pro ἐμπίπτειν. &, σδ, pro, ζ: ut σδεῦ pro, ζεῦ, &, σκ, pro, ξ: σκίφος pro ξίφος, &, σπ, pro, ψ: ut σπέλιον pro ψέλιον.

Τ Atti. γίτλεχθα, p γίδλεχθα. p, σ, Atti. τήμερον pro σήμερον, & præſertim cum geminatur πράττω pro πράσσω, Dor. φατὶ pro φασί, & ἔκατι, pro ἔικοσι. Aeol. τὲ pro σέ.

Υ Pro, ο, Aeol. ὕμοιος, p ὅμοιος.

Φ Pro, θ, Aeol. φλάω, p θλάω. & pro, χ: αὐφένα pro αὐχένα.

Χ Dor. ὄρνιχα pro ὄρνιθα.

Ω Pro, α, Ioni. ὤνθρωπος pro ἄνθρωπος, ὡυτὸς pro αὐτὸς, & θῶμα pro θαῦμα. p, ου, Ion. ἐκπλώσας, p ἐκπλεύσας. p, ου, Dor. μῶσαι pro

μῶσαι, & Aeol. λίπωσαι pro λίπωσαι.

De mutata etymologia.

Etymologiam mutari intelligo cũ ſyntaxis nõ mutatur: quę fit tribus modis, aut cùm mutatur declinatio, aut coniugatio, aut figura. declinatio mutatur, ut cùm Iones utuntur articulo præpoſitiuo pro ſubiunctiuo: ut τῦ pro ὧν. Attici nomina tertiæ parium acuta, aut antepenacuta finita in, αος, et compoſita à γῆρας, κέρας, aut γέλως, inflectunt per quartam in, εως: ut pro λαὸς dicunt λέως et ὁ φιλόγελως, τοῦ φιλόγελω nõ φιλογέλωτος. Et nomina iuncta cùm πȣ̃ς, inflectunt ſine, σ: ut ὁ τρίπȣς, τοῦ τρίπȣ, non τρίποδος: et nomina propria primæ cõtractorũ inflectũt per primã pariũ interdũ: ut τῦ δημοσθένην pro δημοσθένη, ijdem dicunt ὁ σκότος pro τὸ σκότος, ὁ πέτρος pro ἡ πέτρα; τὸ βλέπος pro τὸ βλέμμα, ἡ πρέσβευσις, ἡ ἀγάπησις, ἡ καταβόλησις pro ἡ ἀγάπη, ἡ πρεσβεία, ἡ καταβολὴ, τὸ δένδρος pro τὸ δένδρον, et quaſdam comparationes faciunt in, αιτερος: ut ἰδιαίτερος et alias in, ιστερος: ut λαλίστερος. Hæc ſunt Ionica, ὁ ἑσπερος pro ἡ ἑσπέρα, et recti plurales quintę pro rectis tertię: ut ὑιέες pro ὑιοὶ, et ὁ πολλὸς

λὸς et τὸ πολλὸν pro ὁ πολὺς et τὸ πολὺ, οὐδαμοί, et μηδαμοί pro οὐδείς et μηδείς, com parationes in, εστερος: ut δικαιέστερος, et δικαιέστατος accuſatiuus ſingularis quartæ cõtractorum in, ουν: ut λητοῦν pro λητώ, ὁ ἀγάγας pro ὁ ἀγαγών. Hæc autẽ Dorica ὁ πάσσαξ, p ὁ πάσσαλος, ἡ δάμαλη pro ἡ δάμαλις patronymica in, ίων: ut ὁ ἀτρείων pro ὁ ἀτρείδης, τὴν γυνῶν pro τὴν γυναῖκα, more Siculo, qui Doricus etiam eſt. Aeolica ſunt ὁ μάρτυρος, et ὁ φύλακος pro ὁ μάρτυς, et ὁ φύλαξ, et ὁ ἄγωνος pro ὁ ἀγὼν, facto recto ex genitiuo, ὁ γέλος, et ἔρος pro ὁ γέλως et ἔρως, et genitiuus, ιος, aut ίος, tertiæ contractorum: ut βασίλιος, aut βασιλίος, τὴν ἀψῖν pro τὴν ἀψῖδα, patronymica in, αδος: ut ὑῤῥάδος, participia paracimeni inflectunt ut participiũ præſentis retracto ſono: ut ὁ εἰρήκων τοῦ εἰρήκοντος pro ὁ εἰρηκὼς τοῦ εἰρηκότος.

De Mutata coniugatione.

Attici barytona mutant in circumflexa: ut γραφέω pro γράφω, et uiciſſim: ut αὔτωμαι pro αὐτῶμαι. iidem pro τύψαιμι inflectunt τύψεια, τύψειας, τύψειε, et optandimodum cir-

circumflexorum in, ῶ: ut ποιοῖω pro ποιοῖμι, & βοῷω pro βοῷμι, & χρυσοῖω pro χρυσοῖμι, eodem modo ἀλῷω pro ἀλοῖμι & optatiuus verborum in, μι, tertiæ cõiugationis: ut γνῴω pro γνοῖμι ex γνῶμι, & infinitos faciũt in, μεναι: ut τυπτέμεναι pro τύπτειν. Iones plusquàm perfectum inflectunt per, εα: ut ᾔδεα, ᾔδεας, ᾔδεε pro ᾔδειν, ᾔδεις, ᾔδει, & ſecundam perſonã imperantis modi barytonorum, & circumflexorum faciunt in, θι: ut πλῆθι pro πλεῖ, & infinita in, ειν, mutant in, μεν: ut ἄγεμεν pro ἄγειν: unde βέβαμεν pro βεβηκέναι: & infinita in, ναι, mutant in, μεν: ut δόμεν pro δοῦναι. Aeoles uerba inflexa mutant in, μι: ut νόημι & φίλημι pro νοῶ, & φιλῶ. & futurũ uerborum quintæ mutant in, σω: ut ἄρσω pro ἀρῶ à uerbo αἴρω.

De mutata figura.

Attici utuntur una uoce iuncta pro duabus ſimplicibus: ut ὁσημέραι pro ὅσαι ἡμέραι. Iones contra uoces iunctas diuidunt: ut ἄγριον ἔλαιον pro ἀγριέλαιον: atq; hęc de mutatione etymologiæ.

De varia ſyntaxi dialectorum.

G Syn-

Syntaxis diuerſa eſt apud dialectos, aut cauſa redundantiæ, aut defectus, aut mutationis. Redundant articuli Atticè: ut τὰ βέλτιστα pro βέλτιστα, & altera vocū idē declarātium: ut αὖ πάλιν, & λῆρον ληρεῖς, & αὖ, εἶναι, ἔχων, ἤ, καὶ, πῶς, οὐ, ὡς: ut ἡ δ' ἑλλὰς αὖ ἐξερημωθεῖσα, αὖ ἡμᾶς ἔλαθεν, & ἔχων ληρεῖς pro ληρεῖς, & οὐ μὰ τὸν δία pro μὰ τὸν δία: apud Iones etiam redundat, τε: ut ἐπεί τε ἐγένετο pro ἐπεί.

De defectu Syntaxeos.

Hic defectus eſt maximè familiaris Atticorum, apud quós deficiunt nomina: ut cùm dicunt ἀμφοτέραις, intelligendū χερσί, cùm ξηρὰ præciſè, intelligendum, γῆ: & cùm dicunt ἐν ᾅδου, intellige, νεῷ, & εἰς ᾅδου intellige νεών. & uerba deſunt ut εἰ μὲν συμβῇ, & quæ ſequuntur apud Thucydidē, εἰ δὲ μή. deeſt καλῶς ἂν ἔχῃ, & in hoc exemplo Homeri deeſt εἰσί, ἤδη τεθνᾶσι κακῶν ἀΐδαο δόμοισι. interdum deeſt uerbum modi imperātis: ut ὦ ζεῦ σκεδάσατέ μ' οἷον ἀθλιώτατον, deeſt ποίησον, deſunt item præpoſitiones frequentiſſimè more Attico: ut γνώμην ἐμήν, pro κατὰ γνώμην ἐμήν, & ταῦτα pro

διὰ

δὲ ταῦτα, & ὧν ἔπαθον pro ὑπὲρ ὧν ἔπαθον: deſunt tandē aduerbia ὦ, & φεῦ: ut τῆς ἀναιδείας, & τοῦ θράσους, pro φεῦ τῆς ἀναιδείας, ὦ τοῦ θράσους. Dores detrahunt, μα: ut οὐ τὰν, γὰν pro μὰ τὰν γᾶν.

De mutatione Syntaxeωs.

Mutatio Syntaxeωs fit. 9. modis: mutatione partium, generis, numeri, caſus, ſpeciei, uocis, modi, temporis & perſonæ.

De mutatione partium.

Attici utuntur infinitis pro participijs: ut δεῖν pro δέον & participio loco nominis: ut εἰδότων pro ἐθίμων, & loco aduerbij: ut δέον pro δεόντως, & loco uerbi, ac uiciſſim ὁ δ' ἐχρηματίζετο ἀφεὶς, p ἀφῆκε χρηματιζόμενος, & genitiuo plurali participij p tertia plurali imperãtis modi eiuſdē tēporis: ut ἀγγελλόντων, p ἀγγελλέτωσαν, & τυψάντων pro τυψάτωσαν. & δὴ pro ἤ. Dores utuntur dandi caſu ſingulari participij pro tertia plurali eiuſdem temporis: ut τύπτοντι pro τύπτουσι, & γελῶντι pro γελῶσι: unde ἐντὶ pro εἰσί, quaſi eſſet participium regulare uerbi εἰμί, ὁ ἐὼν, τοῦ ἐόντος. Aeoles utuntur

participio pro uerbo: ἦτ' ἐνὶ κάτω βριθομένη pro βρίθεται.

De mutatione generis.

Attici nominibus fœmininis adiungunt ſæpè articulos, & nomina maſculina: ut τὼ χέρε pro τὰ χεῖρε, & ἡ γυνὴ γνώριμος pro γνωρίμη. uocem etiam fœmininam interdũ apud eoſdem ſequitur neutra: ut ἡ νόσος πρῶτον ἤρξατο γενέσθαι τοῖς ἀθηναίοις λεγόμενον pro λεγομένη. Dores mutant genera: ut ἡ λιμὸς pro ὁ λιμὸς, & Aeoles: ut ἡ ἀὴρ ἡ αἰθὴρ pro ὁ ἀὴρ ὁ αἰθήρ.

De mutatione numeri.

Attici interdum utũtur numero ſingulari pro plurali: ut παίονα pro παίονας. & ὁ δῆμος κάθησθε pro οἱ δῆμοι. & plurali utuntur pro ſingulari: ut ποιητέα pro ποιητέον. Dores pro fœmininis ſingularibus utuntur pluralibus: ut καλὰς pro καλὴν, & duali interdum utũtur pro plurali: ut γαρύετον pro γαρύετε.

De mutatione caſus.

Attici ſemper vtuntur nominandi caſu pro uocatiuo, interdum etiam uiciſſim: ut νεφεληγερέτα Ζεῦς pro νεφεληγερέτης, & re-

cto

cto pro caſu gignendi: ut ῥηθῆ τοῦ τοῦ pro ῥηθέντος τούτου, quod etiam ſequuntur Iones: ut οἱ δύο σκοπελοί, ὁ μὲν, & quæ ſequuntur pro τῶν μὲν σκοπελῶν. ijdem Attici uſurpant genitiuū pro accuſatiuo: ut ἕως συντρίβη τῆς κεφαλῆς pro τὴν κεφαλὴν, & accuſatiuū pro nominandi caſu: ut δεινὸν τὸν κήρυκα ἀμὴ νοσήσει pro ὁ κήρυξ, & pro caſu gignendi: ut ἀλλήλοις γὰρ ἅπαντες οἱ τοῦ δήμου ὑπόπτως προσήκουσιν ὡς μετέχοντα τινά, & quæ ſequūtur p μετέχοντός τινος, & p caſu dandi: ut ἀρέσκει με τοῦτο pro, μοι. ijdem etiā dicūt ἐπὶ τὸν τοῦ pro περὶ τοῦ, & ἀπὸ ἀέρος τοῦ pro τοῦ, & δι' ὃν pro διὸ.

De mutatione ſpeciei.

Attici utūtur comparationibus loco poſitionum: ut χέρους pro κακοί, & ſuperlationibus pro comparationibus: ut θηριωδέστατος πάντων pro θηριωδέστερος. ijdem uſurpant primitiua pro poſſeſſiuis: ut γυναῖκα μαζὸν pro γυναικεῖον: & poſſeſſiua pro primitiuis: ut πάρθενική pro πάρθενος.

De mutatione uocis.

Attici utuntur uoce actionis pro uoce paſſionis, & viciſſim: ut πολιτεύειν pro πολιτεύ-

 λιτεύ-

λιπόσθαι, & γράφομαι pro γράφω. ijdem utuntur aoriſtis, & futuris medijs pro paſſiuis: ut τύψεται pro τυφθήσεται.

De mutatione modi.

Attici utuntur modo imperandi pro indicandi modo: ut οἶσθ' ὅτι ποίησον pro ποιήσεις, & pro modo ſubiungendi prohibenti: ut μὴ ψεῦσον pro ψεύσῃς. interdum utuntur modo optandi pro præterito modi indicantis: ut apud Thucydidē καταλύσειαν pro κατέλυον, aut pro modo ſubiungendi: ut ἐὰν ἔλθοις pro ἔλθῃς. Dores utūtur modo ſubiungendi pro modo indicandi: ut δεδοίκω pro δέδοικα. Iones autem infinitis pro imperandi modo: ut ἀγορεύεμεν pro ἀγόρευε.

De mutatione temporis.

Attici utuntur præſenti pro futuro: ut ἔδομαι pro ἐδοῦμαι, & paracimeno pro præſenti: ut πεποίημαι pro ποιῶ, & futuro ſecundo pro primo: ut καλῶ pro καλέσω.

De mutatione perſonæ.

Attici vtuntur prima perſona pluſquàm perfecti pro tertia: ut ἐτετύφειν pro ἐτετύφει, & tertia pro prima uerſo, ε, in, η, ὀπώπη pro ὀπώπειν.

❧ *Verba quæ ex diuerſis thematis ducuntur à Grammaticis.*

Ακαχέατο, & ἀκαχέατο Ionicè pro ἀκάχηνται. ὑπερ. π. τοῦ ἀκαχέω, quod uerbum formatum eſt ab ἀχέω, per reduplicationem, uel eſt parata. τοῦ ἀκάχημι. eodē modo ἀκηχέαται pro ἀκάχηνται à uerbo ἀχέω, aut eſt parata. Ionicus τοῦ ἀκάχημι. *Afficio triſtitia*

Ακαχμένος pro ἀκαχήμενος ἀπὸ τοῦ ἀκάχημι, uel poſitum eſt pro ἠκασμένος ἀπὸ τοῦ ἀκάζομαι. μ. ἀκάξομαι Doricè: unde. π. π. ἤκαγμαι, & inde ἀκαγμένος. *Triſtor*

Αλάλημαι, aut eſt paracime. paſſiuus pro ἀλήλαμαι tranſpoſitis literis, factus ab ἤλαμαι per anadiploſim ἀπὸ τοῦ ἄλημι, aut ἀπὸ τοῦ ἀλάω factum eſt ἄλημι, & Aeol. ἄλημαι, & per anadiplωſim ἀλάλημαι. eodem modo ἀλήλημαι, aut eſt præſens Aeolicum pro ἄλαμαι ἀπὸ τοῦ ἄλημι, aut eſt paraci. Atticus ꝑ ἄλημαι ἀπὸ τοῦ ἀλάω. *Erro.*

Αλαλύκτημαι, aut eſt prȩſens Aeolicū pro ducta penultima ἀπὸ τοῦ ἀλαλύκτημι, uel paraci. τοῦ ἀλυκτέω. *Triſtor*

Αλέξασθαι, α. α. μ. τοῦ ἀλέξω. thematis, aut

poſitum pro ἀλεξήσασθαι per ſyncopam ἀπὸ τοῦ ἀλεξέω.

emit. Ἀνήκῃ ὑπερσ.μ. Atticus pro ἀνῇ, aut poſitũ pro ἀνῇ tertia ſingulari aoriſt. ſecũdi modi ſubiungentis cùm proſchematiſmo τοῦ, κ, à uerbo ἀνίημι.

go. Ἄξε, aut eſt poſitum pro ἄξον, ut in aoriſt. ſecũdo uiciſſim λάβον pro λαβὲ, aut eſt præſens imperantis modi, τοῦ ἄξω, quod thema factum eſt poetice à futuro, τοῦ ἄγω.

fugio Ἀπέδρων pro ἀπέδρασαν.α.α. Atticus τοῦ ἀποδιδράσκω, aut fit ἀπὸ τοῦ δρῆμι. idem eſt ſentiendum de participio ἀποδράς.

endo; Ἀωρτο pro ἤρτο ὑπερσ.π. τοῦ ἄρω ſublata acceſſione. Ion. & interpoſito ω, Atti. uel ducitur eadem ratione ἀπὸ τοῦ ἀέρω.

Percuſſio. Βεβολέαται, & βεβολήαται Ion. pro ἐβέβληντο ὑπερσ. π. τοῦ βάλλω interpoſito, ο, Atti. uel fit à βολέω uerbo inuſitato, ex quo tamen eſt in uſu ἀντιβολέω rogo.

Comedo. Βεβρώθοις, aut eſt ſecunda perſona præter. medij optantis modi ἀπὸ τοῦ βρώθω, aut poſitum eſt pro βεβρώκοις.

Eo. Βέῃ pro βῇ. α. β. modi ſubiungentis τοῦ βαίνω Ion. uel fit ab inuſitato uerbo βέω.

Βῆσε pro ἔβησε ſublata acceſſione à βάω inuſi-

inuſitato, uel eſt parata. τοῦ βήσω, quod factum eſt à futuro βήσω: unde etiam βήσομεν pro βήσωμεν, aut eſt. α. α. τοῦ βάω, aut fit à βήσω.

Βλείς participium aoriſt. ſecundi τοῦ βλῆμι, aut per ſyncopam pro βληθείς. α. α. π. τοῦ βάλλω. eodem modo βλήμενος, aut eſt participium, τοῦ βλῆμι, aut per arſim pro βεβλήμενος ἀπὸ τοῦ βάλλω, ut ſupradictum eſt. Percutio.

Βώσωμαι pro βοήσομαι. μ. α. μ. τοῦ βοάω, aut poſitum eſt pro βιώσομαι per ſyncopam ἀπὸ τοῦ βιόω.

Γήμας participium aoriſt. primi tanquam thema eſſet γάμω, aut ab aoriſto ἔγημα pro ἐγάμησα, quod factum eſt per ſyncopam ἀπὸ τοῦ γαμέω.

Γηρὰς pro γηράσας partici. aoriſt. primi ἀπὸ τοῦ γηράσκω, aut à γήρημι uerbo inuſitato. Seneſco

Δέγμενος pro δεδεγμένος. π. π. τοῦ δέχομαι, uel pro δεχόμενος per ſyncopam & χ, uerſo in, γ, cauſa euphoniæ. ſimiliter ἐδέγμην, aut poſitum eſt pro ἐδεδέγμην, aut pro ἐδεχόμην. Capio.

Δεδάηκα. π. μ. τοῦ δαέω inuſitati, uel poſitum eſt pro δέδαικα à δαίω: unde δεδαώς,

Ειδῶ εἰδῆναι, & εἰδὼς fiunt à præterito medio οἶδα, οι, uerſo in, ει, aut per ſyncopã à præterito εἴδηκα τοῦ εἴδέω. huc etiam refer ᾖδεα pro ᾐδηκα.

Εἶκα. α. α. pro εἶξα Bœoticè ἀπὸ τοῦ εἴκω, aut eſt paraci. medius eiuſdem. *Similis ſum.*

Εἶναι, aut eſt infinitum τοῦ εἰμί, aut poſitum eſt pro ἰέναι, ſeu ἴναι ἀπὸ τοῦ εἶμι.

Εἶς ſecũda perſona præſentis, τοῦ εἶμι, quæ ſignificat interdum etiam futurum.

Εισάμην. α. α. μ. τοῦ εἴκω, aut τοῦ εἴδω.

Εἵσομαι. μ. α. μ. τοῦ εἴδω, aut idem tempus τοῦ εἶμι ab inuſitato ἔω, aut τοῦ ἧμι, ab ἕω inuſi. *Statuo.*

Εκταν tertia pluralis aoriſt. ſecundi τοῦ κτῆμι Bœoticè pro ἔκτασαν, aut eſt ſyncopa pro ἔκτειναν ἀπὸ τοῦ κτείνω. eodem modo ἔκτατο, aut eſt ὑπερ. π. τοῦ κτείνω, aut paratati. τοῦ κτῆμι. eo dem modo κτάμενος pro κτεινάμενος, aut à ἀπὸ τοῦ κτῆμι.

Εμμορα pro μέμορα. π. μ. τοῦ μείρω trãſpoſitis literis, aut τοῦ μορέω q̃ſi thema eſſet μόρω.

Επέπλως ſecunda perſona imperfecti τοῦ πλῶμι cũm præpoſitione ἐπὶ, uel eſt aoriſti primi τοῦ ἐπιπλόω per apocopam. *Adnaui go.*

Επλητο pro ἐπέπλητο ὑπερ. ἀπὸ τοῦ πλήθω, aut eſt parata. paſſi. τοῦ πλῆμι. *Impleo.*

Εσσυτο

Exilio. Ἔστυλ ab imperfecto paſſiuo, τοῦ σύω ablato, ε, & geminato, σ, aut eſt poſitũ pro ἐστατο in pluſquàm perfecto.

Ἔστασαν pro ἔστησαν ab aoriſt. ſecundo τοῦ ἵστημι: ſed ſi aſpiretur pro ἑστήκεσαν ab ἕστακα pro ἕστηκα.

Ζᾶ, & ζῆ modus imperandi τοῦ ζάω, aut ſit à ζῆμι.

Ἤιδειν pro ᾔδειν. π. μ. τοῦ εἴδω pro ᾔδειν, aut π. σ̃υ. pro εἰδέκειν per ſyncopam ἀπὸ τοῦ εἰδέω unde ᾔδη prima perſona, aut tertia Attica facta ex τοῦ ᾔδεα.

Efferro. Ἤειρα. α. α. τοῦ ἀείρω, aut τοῦ εἴρω cùm proſtheſi, τοῦ. η.

Ἤϊσαν tertia pluralis poëtica imperfecti τοῦ εἶμι pro ἴσαν, aut fingendus eſt aoriſt. primus ab eodem uerbo εἶσα, cuius ultima pluralis diſſoluta diphthongo, &, ε, uerſo in, η, fit ἤϊσαν.

Ἠπιστήθην. α. α. π. τοῦ ἐπίσταμαι, aut ἀπιστέω.

Tollo. Ἦρα. α. α. σ̃υ. τοῦ αἴρω, aut. π. μ. τοῦ ἀράω.

Apto. Ἦς cum leuigatione & ſono inflexo, aut eſt ſecũda perſona imperfecti τοῦ εἰμί, aut tertia Dorica pro ἦν, aut ſecunda imperfecti τοῦ φημί pro ἔφης: quod ſi habeat, ι, ſubſcriptum eſt modi ſubiungentis τοῦ εἰμί.

ἴσμεν pro ἴσαμεν prima pluralis, τοῦ ἴσημι per ſyncopam, aut pro ἴδομεν aoriſt. ſecundi, τοῦ εἴδω. aut eſt infinitum pro ἴσμεν, quod factũ eſt ab ἴσαμεν infinito Ionico, pro ἰσάναι, aut pro ἰδέμεν, quod eſt ab ἰδέμεναι, hoc autem ab ἰδεῖν infinito aoriſt. ſecundi τοῦ εἴδω.

Κεκαδήσομαι pro κεκηδήσομαι, paulopoſt futurũ τοῦ κήδομαι, aut eſt fut. primũ pro κηδήσομαι, cũ anadiploſi, & correpta prima ſyllaba, ut κεκαδήσω pro κηδήσω à καδέω, quod uerbum factum eſt ab aori. ſecundo Ionico ἔκαδον τοῦ χάζω. Curo.

Κέκλυθι Dor. pro κλῦθι imperantis modi à κλῦμι, aut eſt tertia paracimeni pro κέκλυκε, ut κέκραχθι pro κέκραχε. Voco.

Κεκράξομαι paulò poſt futurum τοῦ κράζω, aut. μ. α. μ. τοῦ κεκράγω, quod thema factũ eſt à præterito medio κέκραγα. Clamo.

Λέλογχα, aut. π. μ. τοῦ λέγω, aut τοῦ λαγχάνω, aut τοῦ λέχομαι. Pario.

Μέμβλωκα pro μεμόληκα à μολέω, η, uerſo in, ω, Atti. & per ſyncopam μέμλωκα, & euphoniæ cauſa interiecto, β, μέμβλωκα, aut fit à μεμέληκα p̃terito. τοῦ μέλω codẽ modo. Trãſeo.

Ονᾶσθαι infinitum, τοῦ ὄναμαι ab ὄνημι, aut per ſyncopam pro ὀνήσασθαι. Iuuo.

Πέφα-

πέφαμαι.π.π.τ̃ φάω,aut τ̃ φημί.

Parco. πεφιδήσεται paulò poſt futurum, τ̃ φιδέω,quod thema factũ eſt ab aor.ſecũdo, τ̃ πεφιδέω, quod formatũ eſt à πέφιδον pro ἔφιδον.

Fluo. Ρυεῖς.α.β.τ̃ ῥυέω,aut τ̃ ῥέω,aut τ̃ ῥύω.

Odi. Στύξαιμι pro συγήσαιμι facta ſyncopa & γ,uerſo in,κ,atq;,κσ, in, ξ, aut certè thema eſt σύγω.

Τεθνήξω.μ.α,ἀπὸ τ̃ τεθνήκω,quod thema factũ eſt τέθνηκα præt.τ̃ θνήσκω, aut certè fictum eſt futurũ actiuum ad exemplum paulò poſt futuri,ut ſit τοῦ θνήσκω.

Amo. Φίλατο parat. paſſi.ablata acceſſione τ̃ φίλημι inuſitati uerbi,aut.α.α.μ.pro ἐφιλήσατο per ſyncopam ſublata etiam acceſſione.

Præmitto. Φρές p πρόες imperãdi modus à φρῶ,aut à φρῆμι quæ duo uerba facta ſunt ἀπὸ τοῦ, & πρόϊημι.

Impello Ωρσε p ὤρουσε.α.α.γ'.τ̃ ὀρούω p ſyncopã; aut ab ὄρω cuius futurum Aeolicum ὄρσω.

Ωρτο pro ὤρμητο ab ὁρμάομαι tertia ſingularis.aut ὑπὲρ τ̃ ὄρω,ex futuro Aeolico ὄρσω.

Hæc habui quæ de etymologia linguæ Græcæ diſputarẽ:in quibus nihil à me prętermiſſum credo.præter rationem inueſtigandi

gandi thematis : quàm uideo à multis magno ſtudio poſtulari. Ratio certè eſt facilis & expedita ei, qui præcepta etymologiæ penitus cõprehenderit. nam ſi quis diligenter obſeruet fines in quos deſinũt uerba, & quibus literis ij ſcribãtur, & quæ ſit eorum diſſimilitudo, qui eodẽ modo proferuntur, adiungat præterea cognationes tẽporũ. i. quæ tẽpora eaſdem literas characteriſticas habeãt, tũ ſingularia cuiuſq; tẽporis, & ad extremum formationes, & dialectos, facilè poſitionẽ uerbi inueniet. Ac fines quidẽ in uerbis barytonis, & inflexis colligẽdi ſunt perinde, ac ſi thema eſſet monoſyllabum: ut, ω, εις, ει. Δ. ἐτῶν, & cætera in uerbis autem in, μι, ac ſi thema eſſet diſſyllabum : ut ωμι, ως, ωσι. Singularia ſunt quæ unius tantũ tẽporis ſunt propria : ut in uerbis barytonis terminatio in, άμην, eſt propria aoriſti primi medij. His ita expoſitis quæramus poſitionem huius uerbi ὀνήσασθαι. Primum igitur terminatio in, ασθαι, eſt propria modi infiniti aoriſti primi medij aut præſentis ſecundæ coniugationis uerborum in, μι, ſed quia habet, σ, quæ litera characteriſtica eſt futuri primi, & propter cognationem aoriſti,

erit

erit infinitiuus aoriſti primi: qui erat ὠνη-
σάμην, qui fit ab ὤνησα, at ὤνησα fit à futuro
ὀνήσω: quod futurum cùm habet penultimã
uocalem, η, ſequente, σ, ferè eſt primæ, aut
ſecundæ coniugationis uerborum inflexo-
rum, aut in, μι, erit igitur thema ὀνέω, aut ὀ-
νάω, aut ὄνημι conſulto lexico cognoſces
ὄνημι eſſe.

FINIS.